DARBE DARBEYE

Mayk Hammer'in yaratıcısı

MICKEY SPILLANE

Detektif Romanları : 8

BAŞAK YAYINEVİ
DETEKTİF ROMANLARI SERİSİ :

1. DİŞİ AVCILARI Mickey SPİLLANE
Mayk Hammer'in fevkalâde bir romanı

2. DEHŞET PASAPORTU James LEASOR
Dr. Jason Love'ın en son casusluk hikâyesi

3. İKİNCİ DARBE Mickey SPİLLANE
Tayger Mann amansız bir casusun peşinde...

4. KIYASIYA Mickey SPİLLANE
Mayk'tan azılı casuskıran Tayger Mann'ın son macerası

5. VUR EMRİ James MUNRO
«Ölüm Satan Adam» ve «Ölümden Beter» romanlarının kahramanı John Craig'in en yeni macerası

6. AKREP TUZAĞI Victor CANNING
Benzerini okumadığınız, fevkalâde bir macera romanı

7. CASUS POSTU Adam HALL
Casusluk romanları edebiyatının en azılı ajanını tanıtıyoruz.

8. DARBE DARBEYE Mickey SPİLLANE
Mayk Hammer ve Tayger Mann'dan sonra Spillane'in yarattığı 20. yüzyıl korsanı gangaster - ajan Morganın ilk romanı..

PEK YAKINDA

9. TUZAKÇILAR Donald HAMİLTON
Casus avcısı MATT HELM'in en hareketli hikâyesi

Ve...

İ K İ A Y A K L I E J D E R (Albay Sun)

Ian Fleming'in yarattığı çağımızın en büyük ajanı James Bond'u, yepyeni bir kalem, İngiltere'nin en tanınmış yazarlarından Kingsley Amis (Robert Markham) adı altında yeniden ele aldı, ve iki yıllık bir çalışmadan sonra yeni serî James Bond romanlarının ilkini yazdı.

MICKEY
SPILLANE

DARBE
DARBEYE

(The Delta Factor)

Çeviren:

OĞUZ
ALPLAÇİN

BAŞAK YAYINEVİ, Narlıbahçe Sokak 19/2, İstanbul

BAŞAK YAYINEVİ

DETEKTİF ROMANLARI: No. 8

The Delta Factor
Copyright by Mickey Spillane ve BAŞAK YAYINEVİ

Birinci Baskı : Temmuz 1968

YAYINLAYANLAR: Faruk Ülkü — A. Semih Yazıcıoğlu

Detektif Romanları

GENEL DAĞITIM YERİ

BAŞAK YAYINEVİ
Cağaloğlu, Narlıbahçe Sok. 19/2 — İstanbul

TAŞRA DAĞITIM YERİ:

GAMEDA LİMİTED ŞİRKETİ

Biçki Yurdu Sokak
Dr. Şevkibey Han, No: 12, Kat 2 — Cağaloğlu

DİZERKONCA MATBAASI
İ s t a n b u l — 1 9 6 8

1.

Işığın o halini yadırgamıştım. Huzmeleri yatay çizgiler halindeydi, ışıltısı pembeye çalıyordu. Su altında gözlerinizi açmış, gökyüzüne doğru bakıyordunuz sanki. Öylesine gerçek dışı hissi veriyordu. Seyyal, dalgalanır gibiydi. Bütün bu unsurlar, aklın ölçülerine sığmayan, ürkütücü bir rüya atmosferi yaratıyordu. Ses dalgalarının dağılışı da belirli bir düzenden yoksundu. Sadece bir kelimenin şekillenişini farkedebildim : **Morgan..**

Sonra gözlerimi biraz daha araladım. Duvarları beyaza boyalı odadaki ışık, karyolanın hemen karşısında bir pancurun ince aralıklarından sızıyormuşcasına kesinleşti.

Durumun farkındaydım artık.

Onca didinmelerine rağmen bana ulaşamamışlardı. Polis, hükûmetin bütçesinden yüklü ödeneklerle beslenen bazı servisler, ortaya sürülen mükâfatın tahrik ettiği özel detektif bürolarının ajanları, bunların hiç biri, biraz olsun bana sokulmayı beceememişlerdi. En sonunda, kimbilir nereden yürüttüğü hurda, Allahlık arabayla polis otomobili tarafından kovalanan bacaksız bir piç, dayak düşkünü yumurcağın teki, bir mağazanın vitrininden içeri dalmama sebep olmuştu. Trafik kazasına uğrayanların kimliğinin meşhûl kalmasından hoşlanmayan bir işgüzar da, kimliğimi parmakizimden tesbite kalkışmış, olmuş bir armut gibi kucaklarına düşmüştüm böylece.

Şimdi «Korsan Morgan»ı ele geçirmek şerefinin kime ait olduğu konusunda çekişiyorlardı. Korsan Morgan'ı... Yâni beni...

Bir süre yattığım yerde için için gülerek onları dinledim. İçin için gülüşüm şöyle bir sırıtma halinde olsun yüzüme vurmuyordu. Çünkü hafiften sırıtacak olsam, dudaklarım biraz gerilse canımın fena halde yanacağını biliyordum.

Gözkapaklarımın aralığından onları seyrederken, ağır ağır vücuduma yayılan canlılık hissi de gittikçe güçleniyordu. Bu canlılık koluma ulaştığı zaman, bileğimdeki soğuk metal halkanın sertliğini hissettim. Hiçbir şeyi şansa bırakmamışlardı.

Doktorun sesinin tonunda kontrollü bir öfke sezinleniyordu.

— «Yatağa sokulmamak şartıyla güvenlik tedbirlerine itirazım yok,» dedi. «Burası beşinci kat, Mr. Rice. Pencereler parmaklıkla örülü. Dışarda bir polis bekliyor, hastam da kımıldanacak durumda değil.»

Polis milleti bezginliğini çabuk belli eder. Uzun boylu izahata girişmek, onlar için sadece zaman kaybıdır.

— «Burada yatan alelâde bir hasta değil, Doktor. Morgan olduğunu unutmayın.»

— «Kim olduğunu biliyorum. Bir bakıma onun kim olduğunu bulan, sizlere haber veren de benim.»

— «Evet. Müdüriyet, bunu resmî bir belgeyle de belirtecek. Ayrıca hatırı sayılır bir mükâfat da ödeneceğini sanıyorum.»

— «Mükâfatı kendilerine saklasınlar, Mr. Rice. Ben hastamın rahatsız edilmemesini isterim.»

— «Çok müteessirim, doktor.»

Beyaz ceketli tıp adamı kararlı görünüyordu. «Gerekirse başka yollara başvurabilirim.»

— «Bu seferlik hayır, doktor.»

— «Bu sefer de olabilir.»

Polis : «Neden güçlük çıkarmak istiyorsunuz?» diye sordu. «Gerekirse ben de başka türlü davranırım. Bırakın da durumu bir kere daha açıklıyayım. Bu adam tehlikelidir. Alışa geldiğimiz sıradan haydutlara benzemez. Dünyanın her bucağında rastlanan, herhangi bir kategoriye sokabileceğimiz kanundışı kimselerden değil o. Tamamen ayrı bir tip. Bu günün standardlarına göre sıfatlandırmak bile zor. Onu ne diye isimlendirdiklerini biliyor musunuz?»

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra, doktor: «Evet,» dedi. «Korsan Morgan.»

— «Sebebini de biliyor musunuz?»

— «Hayır.»

— «Başka bir Morgan hatırlıyor musunuz?»

— «Sadece ilk Korsan Morgan'ı.»

Polis, çocuğunun doğru cevap vermesinden memnun kalan bir büyüğün hoşnutluğuyla devam etti:

— «İyi bildiniz, Doktor. Kendi tarzında bu da bir korsan sayılır. Korsanlara karşı polisin bilinen teknikleriyle mücadele edemezsiniz. Onları ortadan kaldırmak için donanma ve as-

ker gerekir. Kendilerine has kanunları, hatta bu kanunlara göre şekillenen bir hükûmetleri vardır. Soygunlarla elde ettikleri servet sınırsız, dünyaya saldıkları dehşet tarifsizdir.»

Biran suskun kalıp, sonra: «Bu da onlardan biri, onlara benzeyen biri,» diye ekledi.

Doktor pencereye yaklaştı. Pancurları biraz daha araladı. «Esaslı bir tarih dersi verdiniz, Mr. Rice. Müsadenizle, unutmuş olduğunuz birşeyi hatırlatayım.»

— «Öyle mi?»

— «Söz konusu korsanlardan bir kısmının, belirli bir devlet hizmetinde olduğunu, başka devletlere karşı kullanıldığını da unutmayın. Hizmetlerine karşılık kendilerine âsalet veriliyor, onurlandırılıyorlardı.»

Polisin gülümsediğini tahmin ettim. Yüzünü göremiyordum ama, gülümsediğinden emindim.

— «Ben de bu noktaya gelmek istiyordum, Doktor. Benim korktuğum da bu. Sıradan bir haydut, kırk milyon dolarlık bir soygunu tasarlayıp gerçekleştirmez. Bu ölçüde cüret ve yetenek sahibi değildir. Çok sıkı güvenlik tedbirleriyle korunan bir cezaevinden kaçmayı başaramaz. Kaçtıktan sonra üç yıl elini kolunu sallıyarak dolaşması, onca çabalara rağmen yakalanmaması akıl almayack birşey.»

Doktor : «Şu açıklamak istediğiniz noktayı hâlâ söylemediniz,» dedi.

Polis, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı.

— «Onun da belirli bir kuvvete bağlı, böyle bir kuvvetin hizmetinde olabileceğini düşünelim. Biran için bunu farzedelim: Düşman bir devletin onlardan yararlandığını düşünün, bu memlekete verecekleri zarar sınırsız olacaktır.»

Seni budala piç diye düşündüm.

Doktor ağır bir hareketle döndü ve aynı ölçüde ağır adımlarla yanıma geldi. Gözlerimi yummuştum.

— «Bu sadece bir faraziye, öyle değil mi?»

— «Bugünlerde faraziyeler üzerine çalıştığımız çok oluyor. Olayı ayrıntılarıyla biliyorsunuz, değil mi?»

— «Gazetelerin yazdığı kadarını. Washington'dan New York'a gönderilen para meselesi.»

— «Tam kırk milyon dolar. Aşağı yukarı bir kamyon yüküydü.»

— «Sizinkiler devletin parasına pek dikkat göstermemiş olacak.»

— «Gayet iyi korunuyordu.»

Doktorun sesinin tonunda belirli bir alay ifadesi gizliydi.

— «Gerçekten öyle mi dersiniz?»

Rice biran suskun kaldı. Söyliyeceği kelimeleri seçiyordu sanki. Sonra : «Kötüler daima avantajlıdır,» dedi.

— «Hatâlarınız için mazeret aramayın, Mr. Rice. Bir zamanlar onu yakalamıştınız.»

— «Cebinde seri numaraları kayıtlı paralardan onikibin dolar vardı. Harcamağa vakit bulamamıştı.»

— «Yanılmıyorsam o yakalanışı da bir tesadüfle olmuştu?»

Rice gönülsüz gönülsüz güldü. «Tesadüfün bu kadarı sizi şaşırtmıştır ama, haklısınız. Morgan'ın kaldığı pansiyona bir baskın yapılmıştı. Hazine dairesinin ajanları, başka bir kiracıile ilgili olarak uyuşturucu madde arıyorlardı. Böylece, bir taşla iki kuş vurmuş olduk.»

— «Peki, sonra ne diye muhafaza edemediniz?»

— «Kaçmayı nasıl başardığını belki şimdi öğrenebileceğiz. O işi orada yapabildiğine göre, burada haydi haydi yapar. Onun için de kelepçenin kalması şart. Anlıyorsunuz değil mi, doktor?»

— «Onu kaçırmamak için alacağınız tedbirler, tedavime müdahale derecesini bulamamalı.»

Gözlerimi açıp Doktora baktım. Belirli bir merakla beni inceliyordu. Onun gözünde sadece bir hasta değildim sanki, başka gezegenden gelmiş bir yaratıktım aynı zamanda.

— «Siz gerekeni söylediniz, Doktor,» dedim.

Rice'ın sandalyesi gıcırdayarak geri çekildi. Gri elbiseli, iri yapılı adam görüş alanıma girdi. Fakat sadece biran için. Son derece yorgundum. Uyku kaçınılmaz derinliğine çekiyordu beni. Artık ağrılar sızılar yoktu. Püzürsüz, saten tenli kadınlarla dolu tatlı rüyalara daldım..

Uyanışım tedirgin edici oldu. Durum bütün ayrıntılarıyla meydandaydı şimdi. Adalî bir tutukluk bir yana, keskin bir ağrı hissetmiyordum. Dikişlerin olduğu yerde derinin gerginliğini duyuyordum. Sol kolum karyolaya bağlıydı, çok az oynatabiliyordum onu.

Odada üç kişi vardı. Jestleri ve davranışları bağlı oldukla-

rı servislerin markasını taşırcasına karakteristik, şekil bakımından ayrılıklarına rağmen gene de ortak bir yönleri bulunan profesyonel üç polis..

C.I.A.'in çatısı altında çalışan Rice, bürosunun Washington temsilcisiydi. Carter hazine dairesine bağlıydı. Kalçasının hizasındaki kabarıklıktan, tabancasını bel kemerine tutturulmuş bir kılıfta taşıdığı anlaşılan iri yarı, donuk bakışlı zat-ı muhterem de New York polisinden olacaktı. Ötekilere karşı yakınlık duymadığı belliydi. Kendisine bazı emirler verilmişti ve bu emirleri yerine getiriyordu. Fakat durumdan hoşlanmadığı, bu işi hiç sevmediği meydandaydı.

Doktor içeriye geldiği zaman, onu Müfettiş Jack Doherty diye tanıttılar. Çok önemli bazı meselelerde, doğrudan doğruya Baş Savcılık ofisine bağlı olarak özel şekilde görevlendirilen bu müfettişi hatırlamıştım.

Benim gibi birine konsültasyon için toplanacak kimseler de böyle olurdu elbet. Dikkatimi çeken, en seçkin elemanlarını görevlendirmekte özel bir titizlik göstermiş olmalarıydı.

Uyandığımı ilk farkeden doktor oldu. Hafif, biraz da garip ifadeli bir gülümseyiş belirdi dudaklarında.

— «Affedersiniz baylar,» diyerek onların yanından ayrıldı ve yanıma geldi. Nabzımı kavradı önce. Gözkapağımı kaldırıp gözümün içine baktı. «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

— «Kırk milyonluk bir servet sahibi,» dedim.

O garip ifadeli gülümseyişi iyice yayıldı. «Onu harcamağa vaktiniz olacak mı dersiniz?»

Ben de gülümsedim. «Aslına bakarsanız, kimse pek vakit bulamaz onca parayı harcamağa. Mükâfatı ödediler mi?»

Gülümseyişi siliniverdi. «Rice'a söylediğimi işittiniz, değil mi?»

— «Evet ama, gerçekten böyle düşündüğünüzü bilemezdim tabii.»

Omuzlarını silkti hafifçe. «Son zamanlarda bir Cadillac falan almadım.»

— «Eh, ergeç alırsınız.»

— «Ben de pek umutsuz değilim bu konuda. Neyse, halsizlik hissediyor musunuz?»

— «Biraz. Merak ettiğim şey durumum.»

Omuzunu silkti. Bu arada nabzımı da bırakmıştı. «Kesik, sıyrık ve bereler. İki kaburga kemiği kırık. İçten birşeyler ol-

masından korkuyorduk. Fakat yokmuş. Kısaca söylemek gerekirse, hayli talihlisiniz Morgan.»

— «Tabii,» diyerek güldüm. «Ona ne şüphe.. Ne zaman kalkabilirim?»

— «Tamamen size bağlı. Birkaç gün dinlenmeği tercih edersiniz belki.»

— «O kadar zahmete değmez.»

— «Bir gün bir gündür. Buradaki büftek, içerde verilen fasulye çorbasından iyidir herhalde?»

— «Henüz tadına bakmadım.»

— «Bir milyoner için sıkıcı bir seçme zorunluğu, değil mi?»

— «Öyle.»

Doktor konuşmasını bitirinceye kadar, öteki üç kişi oldukları yerde dikilmiş bakıyorlardı. Böylesine ısrarla bakmaları canımı sıkmıştı doğrusu. Beni, ip üstünde bisikletle gezen domuz gözüyle mi görüyordu bu herifler?

Doktor geri çekilince, Rice ağır adımlarla öne çıktı.

— «Eh,» diye söylendi.

Gülümsedim. «Ne zaman istersen hazırım, ahbap. Kendini zora sokma.»

Üç polis nedense kendi aralarında şöyle bir bakıştılar. Üçü de tedirgin görünüyordu. Garter, tadından hiç hoşlanmadığı birşeyi ısırmışcasına yüzünü buruşturmuştu. Sadece Rice'ın yüzü ifadesizdi. Gözlerimin içine baktı. Çok alçak, fısıltı tonunda bir sesle :

— «Kasılma, Morgan», dedi. «Herşey bitmedi. Herşey henüz başlıyor. Ya geldiğin yere gideceksin, ya da öleceksin. Talih masanın hangi başında duruyor belli olmaz..»

Metrûk bir bakkal dükkânının üzerinde gösterişsiz bir apartmandı. Apartmanın bulunduğu blok, "İmar Müdürlüğü" nün istimlâk projesine dahildi. Buraya gelmek için Bayındırlık Bakanlığı "Resmî Hizmet" araçlarının birinden yararlanmışlardı. Böylece, çevredeki meraklıların dikkatine hedef olmıyacaklarını düşünmüşlerdi herhalde?..

Doğrusunu söylemek gerekirse, dönenlere pek aklım ermiyordu.

Sadece Müfettiş Doherty ve sivil giyimli adamları New York bütçesinden para alıyorlardı. Ötekiler Washington çevresin-

den kimselerdi. Aralarında doğrudan doğruya Beyaz Saray'a karşı sorumlu olan kısım şefleri de vardı.

Sırtımda yepyeni bir takım elbiseyle, nicedir tozu alınmamış odadaki masanın bir köşesine oturdum. Masanın öbür tarafında oturanlar, horgören, hatta tiksinti ifade eden bakışlarıyla beni süzmekteydiler. Böylece beni kendileriyle aynı çizgide görmediklerini, hatta karşılarında saydıklarını anlatmış oluyorlardı.

Pulları ışıl ışıl, esaslı bir balık yakalamak için oltanın iğnesine tiksinerek solucan takan birini düşünün. Karşımdakiler bana o solucan gözüyle bakıyorlardı işte. Akıllarına koydukları balığı yakalamak için gerekli, fakat tiksinerek tuttukları bir yemdim onların gözünde.

Takdim faslına da lüzum görmemişlerdi. Buna ihtiyaç yoktu zaten. Oyunun yönetmeni Dışişleri Bakanlığının asılarından Gavin Woolart'dı. İşbirliği yaptığı kimseleri bir bir tanıdığımı bakışlarımdan okumuş, bundan hiç hoşlanmamıştı besbelli. Ama, bu aşinalığın mesleğimin icâbı olduğunu kestirecek kadar akıllıydı.

Bana ne şekilde hitabedeceğini düşünüyordum. Herkes tarafından bilinen bir küçük adım olmadığı için cezaevindeki numaramı kullanabilirdi meselâ.

Gerçekten akıllı olduğunu burada da gösterdi. Zorunlu, çaresiz bir nezaketle, böyle davranmanın kendisi için ne kadar güç olduğunu açıkça belirten bir tavırla : «Mr. Morgan,» dedi. «Bu olup bitenleri merak ediyorsunuzdur herhalde?»

Eh, oyunu aynı şekilde sürdürmek gerekiyordu. Sıkıntı basmadıkça, o göstermelik nezaket postunu ben de omuzlayabilirdim. «Doğrusunu söylemek gerekirse, evet, Mr. Woolart. Ortalıkta ne döndüğünü merak ediyorum. Hüküm giymiş, kaçak bir kanundışı kimseyim. Sırtımda parası devlet baba tarafından ödenmiş yepyeni bir takım elbiseyle, bakışlarından benim hakkımda ne düşündükleri apaçık okunan çok önemli kimselerin karşısında oturuyorum. Bana sorarsanız, şu kırk milyonunuzu geri almak için yeni bir oyun bu.»

Oradakilerden biri mânalı mânalı öksürdü. Woolart şöyle bir baktı o yönde.

Sonra : «Şimdilik bunu unutalım, daha iyi.»

— «Çok teşekkürler. Bunun beni ne kadar memnun edeceğini anlatamam.»

— «Ne ceza yemiştiniz?»

Omuzlarımı silktim. Cevabını kendileri de biliyorlardı. «Otuz yıl. Uygun bir fırsat çıkıp zamanımı değerlendirebilseydim, bu kadarla kalmıyacaktı.»

— «Zoraki komiklik yapmayın, lûtfen.»

— «Ne kaybederim?» dedim.

— «Bu otuz yılın bir kısmını belki.»

Anlamamıştım. Masaya yaslanıp öne doğru eğildim. Durum gittikçe ilgi çekici olmağa başlamıştı.

— «Bir saniye, şu meseleyi tersinden ele alalım. Kazancım ne olur?»

Aralarında bakıştılar. Woolart, elindeki kurşun kalemi düzenli aralarla masaya vuruyordu. Kalemin hareketi birden durdu.

— «Açık konuşalım, Mr. Morgan. Durumunuz mâlum. Doğduğunuz tarihten bugüne, bütün geçmişinizi biliyoruz. Kolej yıllarınızı, savaş esnasındaki hizmetlerinizi, herşeyi.. Unutulmuş, atlanmış tek nokta yok. En ufak ayrıntıları bile ihmal etmeksizin yapılan bir soruşturma, geçmişiniz hakkında herşeyi öğrenmemizi sağladı.»

— «Bir tek şey müstesna,» dedim.

— «Evet?»

— «Bunun ne olduğunu artık siz de biliyorsunuz.»

Biran duraladı. Sonra : «Gücünüz,» dedi.

Ensemden belime doğru buz gibi bir rüzgâr yalamıştı sanki. Omuzbaşımdaki adalelerin düğüm düğüm olduğunu hissettim. Öğrenmek istedikleri şey, kırk milyon doların yeri değildi.

— «Meraka kapıldınız galiba, Mr. Morgan?»

— «Merak ettiğim falan yok.»

Yalan söylüyordum. «Halbuki olmalı. Tekrar cezaevine dönerseniz, en sıkı güvenlik tedbirleri uygulanacak.»

— «Gene de birşeye yaramaz.»

Woolart hafifçe vülümsedi. «Az önce söylediğim şey de buydu, Mr. Morgan.»

Anlamaksızın başımı salladım. «Gerçek gücünüz,» diye devam etti. «Şimdiye kadar olan şeylere bakılırsa, başkalarında bulunmayan bir güce sahipsiniz. Gerçekten şaşırtıcı bir kabiliyet. Önemli şeyler yapıyorsunuz. Kabiliyetlerinizi normal yollarda kullanmayışınız kötü.»

— «Benim için normal sayılır, yetmez mi?»

— «Söyliyeceğim şey de bununla ilgili, Mr. Morgan.»

Kalkmağa davranır gibi yaptım. «Yeter artık, mesele neyse açık edin. Böyle lâf yarıştırmak hoşuma gitmiyor. Olanları anlatırsam, bir avukat mahkemede çok şey yapabilir.»

Woolart gayet sâkin görünüyordu. «Hiçbir şey yapamaz, Mr. Morgan,» dedi. «Mahkeme sizi suçlu buldu, ceza yediniz, kaçtınız ve tekrar yakalandınız. Kanunları bilen biri sıfatıyla, sadece susup dinlemenizi tavsiye ederim.»

Oturdum. Daha önce de söylediğim gibi, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Zamanı bile dilediğimce kullanamazdım.

Woolart çevresine bakındı. Önündeki evrak çantasını açtı sonra. Kişiliğinin bölünmez parçası olmuş bir alışkanlıktı bu. Yoksa çantayı açmasına lüzum yoktu. Orada yazılı olanları kelimesi kelimesine biliyordu.

Çantadan kâğıtları çıkarınca : «Bu teklif, bizim karşı olmamıza rağmen yapılıyor, Mr. Morgan,» diye devam etti. «Yetkileri daha yüksek kimselerin fikri. O yüzden kabul etmek zorunda kaldık. Belirtilen şartlarla kabul edilmezse, teklif yenilenmiyecek. Açık konuşmak gerekirse, kabul etmiyeceğinizi umarım. O zaman herşey daha kolaylaşacak. Fakat önce de söylediğim gibi, seçmeyi yapan bizler değiliz.»

Bütün gözler bana çevrilmişti. Bakmıyorlar, dikkatle gözlüyorlardı. Onların da Woolart'la aynı fikirde oldukları belliydi. İçin için, bu teklifi kabul etmiyeceğimi umuyor, öyle yapmamı temenni ediyorlardı.

— «Söyleyin bakalım,» dedim.

Kâğıtları karıştırdı, sonra bana baktı. «Teklif hayatınız üzerine. Dilerseniz onu, bir cezaevinin parmaklıkları arasında tüketmek hakkı size bırakılıyor.»

— «Henüz teklifi söylemiş değilsiniz.»

Hafifçe omuzlarını silkti.

— «İşittiklerinizi başkalarına iletemiyecek durumda olduğunuza göre, biraz daha açılabilirim.»

Elimle şöyle bir hareket yaptım. «Buyrun, cankulağıyla sizi dinliyorum.»

— «Belirli bir ülke var. Komşu durumda bir ülke. Görünüşte bizimle dost. Gerçekte öyle olmadığını biliyoruz. Politik gerekçelerle öyle davranıyor, bizi dost gözüyle gördüklerini söylüyorlar. Aslında düşman saydıklarının farkındayız. Bu ülkenin gene belirli bir cezaevinde, bilimsel araştırmalar yapan çevrele-

rimiz için hayatî önemi olan bir şahıs bulunmakta. Ee.. Nasıl söyliyeyim, bu konuda ne kadar eminsek, söz konusu şahsın düşman için o derece önemli olduğunu da biliyoruz. Onu bulunduğu cezaevinden kurtaramayız. Gene açık konuşayım. Kurtarmağa, kaçırmağa çalıştık ve başaramadık. Propagandanın çok etkili olduğu, politik tedirginliklerin sürüp gittiği bu çağda, Birleşik Amerikanın küçük düşmesi hiç de istenecek birşey değil. Söylediğim ülke, o şahsı bir şantaj unsuru, bir rehine gibi kullanıyor. Ondan yararlanmak niyetinde. Başka türlü söylemek gerekirse, her iki tarafa karşı kullanıyor. İşin kötü tarafı, bu şahıs hayli yaşlı. Fazla yaşamıyacağı da muhakkak. Çok geç olmadan, bize verebileceği bilgiyi elde etmek istiyoruz. Halen ölmüşse, o ülke bize karşı ikiyüzlü politikasını yürütemiyecek.»

Biran duralayan Gavin Woolart: «Öğrenmek istediğimiz iki şey var,» diye devam etti. «Bir, onun hayatta olup olmadığı.»

— «İkincisi?»

— «Hayattaysa, onu bulunduğu yerden kurtarıp kurtaramıyacağınız.»

Mesele anlaşılmıştı artık.

— «Teklif bu, Mr. Morgan. O ülkeye gidecek, söz konusu cezaevine girmenin bir yolunu bulacaksınız. Oraya girmenin ve kaçıp kurtulmanın yolu size kalıyor. Bizi ilgilendiren iki şey var. Gelirken ya onu, ya da ölüm haberini getirmelisiniz. Döndüğünüz zaman, hükûmet bizim vereceğimiz rapora göre cezanızda belirli bir azaltma yapacak.»

Sırıttım: «Yazılı bir anlaşma olacak mı?»

— «Kâğıt üzerinde tek satır olmayacak.»

— «Etme ahbap,» dedim. «Savaş esnasında da böyle anlaşmalar yaptım. Hiç olmazsa, işin sonuna kadar sağ kalacak bir tanık göster.»

— «Hiçbir şey gösteremem.»

— «Sigorta kumpanyaları gibi davranıyorsunuz. Başkalarının "kader, kısmet" diye para ödemelerine razısınız ama, kendiniz işi şansa bırakmıyorsunuz.»

Oturduğum iskemlede arkama yaslanarak devam ettim: «Kaleminizin ucundan ben de ergeç birşeyler koparacağım, bundan emin olabilirsiniz.»

Yüzü güçlükle kontrol edebildiği bir öfkeyle kızarmıştı. Sözde dostça gülümsedi ama, dudaklarının kanı çekilmişti.

— «Başka türlü bir anlaşma sözkonusu değil.»

Öyle birşey olacağını hiç ummuyordum. Aklımın kenarından bile geçirmezdim, gene de oldu. Müfettiş Doherty'nin derinden, biraz pürüzlü sesi, tuvalet kağıdını kesen bir bıçak gibi o sıkıntılı sessizliği kesti.

— «Ben tanık olmayı kabul ediyorum, Morgan, Razı mısın?»

İçlerinden iki kişi oturdukları iskemleden kalktılar. Carter hırsla bakarak :

— «Müfettiş Doherty,» diye konuşacak olduysa da, Jack Doherty böyle şeylere papuç bırakacak adam değildi. Çevredekilerin kasılmalarını, enine boyuna afi kesmelerini umursadığı yoktu. Yeteri kadar görmüş geçirmiş, feleğin çemberinden atlamağa talimli, çeşitli idarelerin hizmetinde bulunmuş bir polisti. Orada öylece otururken, kayıtsız, tembel, döğüşmekten bezmiş bir kaplanı andırıyordu. Gücünü, kabiliyetlerini, tecrübesiz, toy kimselerle dalaşmak için harcamak istemiyordu sanki.

— «Asıl siz dinleyin,» dedi. «Bu kanun kaçağına önem verdiğim yok. Şimdiye kadar politikacılarla da, kanun kaçaklarıyla da bazı anlaşmalar yaptığım oldu. İçlerinden hiçbiri bunun kadar belâlı değildi. Fakat unutmanız gereken bir başka husus var. Burası benim bölgem. İstemezseniz, işinize gelmezse Morgan geri gider. Ama onun hayatıyla oynıyamazsanız. Bildiğiniz gibi, o da kimsenin hayatıyla oynamadı. Siz razı olsanız da olmasanız da, bu anlaşmada tanıklık yapacağım.»

— «Teşekkür ederim, Müfettiş,» dedim.

— «Bana teşekkür etme, Morgan. Durum ne olursa olsun, benim kitabımda bitmiş bir adamsın sen.»

Carter ve Woolart sandalyelerine oturdular. Carter: «Bilmediğin şeyler de var, Doherty,» dedi.

İri yapılı polis omuzlarını silkti. «Benim için farketmez.»

Kocaman pürosundan başka birşeyle ilgilendiği yoktu artık. Woolart bana baktı.

— «Evet, ne diyorsun?»

— «Farzedin ki şu ülkeye geçtim ve ipi kopardım.»

Woolart : «Bir ajan seninle beraber gelecek,» dedi. «Başkaları da tetikte olacaklar. Gerekirse tasfiye edilmen işten değil. Hareketin plânlanmasında herşey düşünüldü.»

Ellerimi kavuşturdum. «Nalıncı keseri pozundasınız, Woolart.»

Bu sefer "Mister" yoktu. Adıyla hitab etmiştim ona doğrudan doğruya.

— «Mahkûmiyetimde yapılacak bir kısaltma bence yeterli değil,» diye devam ettim. «Bu kadar küçük bir karşılık vaad ederken, mâcera düşkünlüğümden yararlanmak istemiyorsunuz herhalde.»

— «Başka birşey yok, Morgan.»

Şimdi o da "mister" li konuşmuyordu artık.

— «Teklifin daha yüksek yerden geldiğini söylemiştim. Belki de vatanseverlik duyguna hitabedeceklerini düşündüler.»

— «Bunu daha iyi bir yoldan yapabilirlerdi.»

— «Peki, sizin başka bir söyliyeceğiniz var mı, Mr. Morgan? Bunu Carter sormuştu. Hem de "mister" kelimesini unutmaksızın.

— «Belki kırk milyonu geri istemezler,» dedim.

Herkes donakalmıştı. Zaman bile durmuştu sanki. Sadece Doherty sırıtıyordu. Profesyonellikleri bir yana, ötekilere karşı muhabbet duyduğu yoktu ne de olsa.

Woolart sakin görünmeğe özellikle dikkat ederek: «O konuda karar vermek yetkisine sahip değiliz,» dedi. Bahsi dilediğim noktaya getirmiştim. «Anlaşıldı. Bu işi size verdiler ve bir anlaşmaya varmanızı istediler. Elleriniz boş dönerseniz, teşekkür ederek sıkmıyacakları muhakkak. Gerektiği kadar konuştunuz siz, şimdi de söz sırası benim. Uzun boylu lâf edecek değilim. Mahkûmiyetimin onbeş yılı kalkar, paraya da kimse dokunmaz, tamam mı?.. Yeterince açık konuştum sanıyorum.»

— «Hayır.»

Gavin Woolart'ın sesi kararlıydı. «Şu söylediğiniz adam kırk milyon etmez mi? İşi kendiniz yapabilir misiniz?»

Carter: «Çâre yok, Gavin,» dedi. «Anlaşmaya varmak için başka birşey yapamayız.»

Woolart birkaç saniye konuşmaksızın bana baktı. Bu cins kedi - fare oyununun yabancısı değildi. Allah bilir, bana karşı nasıl bir hamle yapması gerektiğini hesaplıyor, açık yönümü kestirmeğe çalışıyordu. Sonunda :

— «Hayır,» diye kestirip attı.

Carter sordu : «Peki, ama, neden?»

Ötekiler hep susuyorlardı. Woolart'ın yerine ben cevap verdim : «Bir ihtimali hesaplıyor, Mr. Carter. Kırk milyonluk bir ihtimâl. Bütçeden bu kadar paranın kırpılmasına gönlü razı değil. Şimdi ben de bir ihtimali belirteceğim. Evet, durum görünüşdeki bazı delillerle ispatlandı. Fakat düşünün, benden

önce bu yoldan gidenler arasındaki masumlar herhalde birden fazladır.»

Gavin Woolart'ın yüzü bir maskı andırıyordu. Bütün çizgileri alabildiğine gerilmişti. «Paranın sende olduğuna hiç şüphe yok, Morgan.»

— «Daha doğrusu, bende olabileceğine.»

Omuzlarını silkti. Yüzünün ifadesi değişmeksizin: «Farketmez,» dedi. «Her iki halde de, cevabım hayır.»

— «Söylediğiniz üst kademedeki yetkililer, bir anlaşmaya varmanızı istememişler miydi?»

Gözleri kısılmıştı. «Tatmin olman için, üst kademedeki yetkililerin fikrini de öğreneceksin. Cevabın gene hayır olacağına teminat verebilirim. Araya belirli bir zaman girecek. Bu zaman içinde, gerçekleşmiyecek düşüncelere kapılmamanı, durumu değiştirecek hareketlerden sakınmanı tavsiye ederim.»

— «Teklif bâki kalıyor mu?»

— «Yaptığım teklifi biliyorsun, seçme hakkı senin.»

Başımı salladım. «Pekâlâ, ahbap. Kabul ediyorum.»

Odadakiler gene bakıştılar kendi aralarında. Sorulacak bir tek soru kalmıştı.

— «Bana güvenileceğini nereden biliyorsunuz?»

Gavin Woolart kâğıtlarını toplıyarak ayağa kalktı. Gözleri buzdan boncukları andırıyordu. Bu anlaşmadan nefret ettiği meydandaydı. Fakat yapabileceği birşey yoktu.

Huysuz : «Güvenmiyoruz, Morgan,» dedi.

2.

Beni bir hafta Montebahn Otelinde kafese soktular. İki yanında eş denecek kadar benzeri birer yapı bulunan, altı katlı, gösterişsiz bir yapıydı burası. Belki durumumu hatırlatmak için seçmişlerdi, belki de aldıkları güvenlik tedbirlerine elverişli bir yer olduğundan.

Güvenlik tedbiri dedikleri işi de, yakalarının iç tarafında bir rozet taşıyan, kim olduklarını belli eden, herşeyi bir bakışta

çıkardığınız, top gibi tabancalarına davranmak için sadece "merhaba" demenize bakan Allahlık tiplere yüklemişlerdi.

Odamın karşısındaki ve iki yanındaki odalarda, bu tiplerden birer çift vardı. Oda kapılarının hepsi öyle gıcırdıyordu ki, kapımı bir parmak aralıyacak olsam, diğer üç kapı sonuna kadar açılıveriyordu.

Diğer görevlilerin yerlerini tahmin etmek için kâhin olmak gereksizdi. Bodrumdan çatıya kadar bütün çıkış yerleri, yirmidört saatlik nöbet tutan memurların koruması altındaydı.

Odaya girdikten yarım saat sonra, ayrı ayrı yerlerde yuvaladıkları elektronik dalgaları keşfettim. Fakat onlara dokunmak zahmetine girmedim. Bu elektronik çağında insanın özel hayatını da mağaza vitrinlerine çeviriyorlardı, elden ne gelirdi?..

Köhne tuvalet masasının aynasının da iki taraflı işe yarayan bir nesne olduğu meydandaydı. Aynanın karşısından gelip geçerken türlü mimikler yapıyor, böylece oyalanmağa çalışıyordum. Öbür taraftaki görevlinin ne düşüneceği umrumda değildi. Orada bir psikiyatri uzmanı olsa, yaptığım onca şaklabanlıktan sonra hiç yolu yok upuzun bir rapor yazar, "zırdelinin tekidir" diye altına imzayı basmakta saniye tereddüt etmezdi.

Eh, özel hayatımın her köşesini parmaklamak için hiçbir şeyi ihmâl etmemişlerdi doğrusu. Banyodaki ayna da aynı soydandı. İşi dikizciliğe kadar vardırmaları iyiden iyiye canımı sıkıyordu.

Onlarsa ders olsun diye birşeyler yapmağa karar verdim. Rice'ın hastahane odasında söylediği sözü hatırlamıştım: kötüler her zaman avantajlıdır.

İlk gece, jaluzileri incecik çizgi halinde ışık sızmıyacak kadar sıkı sıkıya örttüm. Pencerelerdeki kalın perdeleri çektim. Kopkoyu bir karanlık içinde girdim yatağa. Böylece, bir saatin geçmesini bekledim. Sonra yatağın başucundaki etajerin gözünü çekip çıkardım. Yatağın içine soktum ve sessizce yere kaydım. İşiticekleri herhangi bir sesi normal uykuda bir kimsenin hareketleri diye yorumlayacak, üzerinde durmıyacaklardı. Örtünün altında çekmecenin arkasını sökmüştüm.

Beni kolladıklarını biliyordum. Avantajım bunun farkında olmamdı. Otelin odalara servis yapan garsonu, akşam yemeği olarak bir biftek getirmişti. Biftek böyle bir yerde beklendiği

kadar sert olduğundan, getirilen bıçak da aynı derecede keskindi.

Federal ajanlara oynıyacağım küçük oyunda bu bıçaktan yararlanacaktım işte. Giyinip banyoya geçtim. Aynanın üstüne bir havlu örtmeği ihmâl etmedim bu arada. Sonra silâhlı hazırlamağa koyuldum. Bu iş için on dakika yetmişti. Oyduğum tahtadan dökülen kırpıntıları yokettim. Odama geçtim ve garsonu çağırdım.

Garson da onlardan biriydi tabii. Tepsiye göz atmış, çatal, bıçak, herşeyin yerli yerinde durduğunu görmüştü.

Yedinci gün, sahte tabancamın boyanması işini de halletttim. Yemekte getirdikleri Worcestershire (*) sosu şişesinden yararlanmıştım bunun için.

Tabancayı gömleğimin altına sokup, gene garsonu çağırdım. Odaya girince nasıl davrandığını önceden incelemiştim.

Tekerlekli servis arabasını kapıya doğru iterken, arkasına geçtim. Televizyonu ayarladığım için sesten yana endişem yoktu. Masadan aldığım sos şişesini kulağının arkasına indirdim. İki taraflı aynanın görüş alanının dışındaydık.

Tahta tabanca elimde olduğu halde koridora çıktım. Garsonun çıkmasını bekleyen muhafız, elimdeki tabancayı görünce donakalmıştı. Yutkundu. Fakat başka bir hareket yapmasına meydan vermedim.

— «Davranma ahbap. Şöyle dön bakalım.»

Söylediğimi yaptı. Belindeki kılıftan tabancasını çekip aldım. Sonra odamın karşısındaki kapıya doğru ittim onu. İçerdeki arkadaşı da onun gibi gafil avlandı. Masanın başında iskambil falı açıyordu. Elimde tabancayla kapıda görününce, elleri masanın üzerinde öylece kaldı.

Arkadaşına : «Nasıl oldu?» diye sordu.

— «Tabancası vardı.»

İkinci muhafızın tabancası da bendeydi şimdi. Kendi kelepçeleriyle kalorifer radyatörüne bağladım onları. Ayaklarını bağlamak, ağızlarını tıkamak için yatak çarşafından yararlandım. Son derece mahzun bir görünüşleri vardı. Yarın daha mahzun bir hal alacaklarından hiç şüphe etmiyordum.

Ondan ötesi kolay oldu.

(*) -Koyu, kıvamlı bir cins İngiliz salçası.- (Ç.N.)

Tabancayla tehdit ettiğim asansörcü beni zemin katına indirdi. Orada onu da sıkı sıkıya bağladım. Küçük avluya açılan kapıda bekleyen muhafız davranacak oldu. Ötekilerden farklı muameleye uğradı bu yüzden, bayıltmam gerekti.

Dışarıya çıktığım zaman, topladığım tabancalarla seyyar bir cephanelikten farksızdım..

Bu sefer bir hafta bunalıp ter dökmek sırası onlardaydı. Kapalı kapıların ardında olanları tahmin ediyor, keyifli sırıtıyordum. Bazan yüksek sesle gülmeğe kadar vardırıyordum işi Kendi kendime güldüğümü görenler belki de beni deli sanıyorlardı ama, başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi.

Altı gün sonra, şakanın yeteri kadar uzadığına karar verdim. Günlerden cumartesiydi. Çıkıp Montbahn Oteli'ne gittim.

Müracaattaki memura, daha önce işgâl ettiğim odanın numarasını verdim. Yukarı çıkıp televizyonu açtım, karşısına kurularak bizimkilerin gelmesini bekledim.

Gelen ajanın geleceklerini umduğum kimselerle hiç ilgisi yoktu. Hey Allahım, şimdiye kadar gördüğüm kadınların en güzeliydi bu. Güvenlik tedbirleri dedikleri şeye gerçekten önem verseydiler, onu daha önce görevlendirmeleri yetecekti.

Saçları siyah ve uzundu. Yumuşak bir akışla omuzlarına dökülmüştü. Gizli ajanların görmesi gereken kursları başarıyla atlatmış olabilirdi ama, göğüslerinin dipdiri kabarıklığına hiçbir zararı olmamıştı bunun. Beli incecik, kalçalarının dolgunluğu ve salıntısı ölçülü, karnı dümdüzdü. Dolgun dudakları koyu tonda bir kıvılcımı andırıyordu. İri gözlerinde Orta doğu güzellerinin biraz süzgün, hülyalı parlaklığı vardı.

Dudaklarında hafif bir gülümseyişle biran beni süzdü, sonra oturdu. «Kimberley Stacy,» diyerek kendini tanıttı. «A Şubesi, B-4 istihbarat kısmındanım. Canavar sizsiniz demek?»

— «Nasıl?» diyebildim.

Gülümseyişi biraz daha genişledi. «Meslekdaşlarımı bir hayli terlettiniz, Morgan.»

— «Onların gelmeyişinin sebebi bu mu?»

— «Hayır. Böylesinin daha uygun olacağı düşünüldü. Neden yaptınız bu işi?»

Cevap vermeden önce bir süre onu seyrettim. Aslında, yüz yıl yaşasam, bu yüz yılı sadece onu seyretmekle geçirsem gene doyum olmazdı seyrine.

— «Beni sıkıntılı duruma düşürmelerinden hiç hoşlanmam. İyi bir derse ihtiyaçları vardı, gereken dersi verdim ben de.»

— «Hayır,» dedi. «Onu sormamıştım. Neden geri döndünüz?»

Sırıttım. «Ortalık çok durgun. Eğlenmeğe ihtiyacım var. Belki burada bir çaresini bulurum diye düşündüm.»

Başını salladı. «Umduğunuz eğlenceyi burada da bulamazsanız?»

— «Bir çaresine bakarım,» dedim.

— «Sizin için sadece iki yol olduğunu unutmayın.»

— «Öyle mi dersiniz?»

— «Şimdi kesin bir engel olma emri var. Tekrar denerseniz öldürebilirler. Yeni bir şansı kimse göze almayacak.»

— «Peki, beni niçin bir hafta buraya kapadılar sorabilir miyim?»

— «Bazı şeylerin düzenlenmesi gerekiyordu. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyorlar.»

— «Bana karşı açıksözlü ol, tatlım. O "bazı şeyleri" önceden düzenlemişlerdir herhalde?»

Güldü. Dişleri bir dizi inci gibi ışıldamıştı.

— «Peki, beni niçin bir hafta buraya kapadılar, sorabilir tiyorlardı belki de. Yaptığınız şeyin yapılabileceğini sanmıyorlardı. Geri dönmekle onları şaşırttınız.»

— «Öyle mi?»

— «Şimdi benimle geleceksiniz. Sessiz sedâsız. Karar vermenizde yardımcı olacağız.»

— «Kabul etmezsem?»

Göz kırptı. «Gelirsen elinden tutacağım.»

Güldüm. «Böyle bir tehditten sonra kimde hal kalır. Peki bebek, sadece birşey var.»

— «Nedir o?»

— «Söylediğin şeyi gerçekten yap, elimden tut. Öylesi daha emin olur.»

— «Kendinden o kadar emin olma, Morgan.»

Değişen birşey vardı yüzlerinde. O karşı tavır gene mevcuttu ama, belirli bir yumuşama seziliyordu. Karşı olsalar bile, düşmanca bakmıyorlardı artık. Sadece Jack Doherty değişmemişti. Dişlerinin arasında kocaman pürosu, az önce buruk, hatta ek-

şi birşey yemiş bir kimsenin hoşnutsuzluğuyla öylece oturuyordu.

Kimberley yanıma oturdu. Ancak oturduktan sonra elini bıraktım. Caddede çevremizi kuşatan, taksiye sıkışa sıkışa dolan ötekiler aşağıda kalmıştı.

Gavin Woolart masanın başına oturdu ve gene kâğıtlarını çıkarıp karıştırma işine girdi. Günün birinde bu alışkanlığından vazgeçmesi gerekliydi. Bunu hatırlatacak biriyle karşılaşırdı elbet. Sonunda :

— «Bir hayli karışıklığa sebep oldun, Morgan,» dedi.

Omuzlarımı silktim : «Bundan büyük bir zevk duyduğumu gizleyecek değilim. Sizin çocuklar daha saygılı davranmayı öğrenir belki.»

— «Bunun tekerrür edeceğini sanma.»

— «Geçen sefer de aynı havayı çalmıştınız.»

Mendiliyle silse, yüzünün kırmızılığı mendiline çıkacaktı Allah bilir. «Bir şey soracağım. Neden geri döndün?»

Kim'in gülümsediğini farkettim. «Sıkılmıştım,» dedim.

— «Başka sebep yok mu?»

— «Ne sebep olabilir?»

— «Vatanseverlik duygusunun da etkisi var diye düşünmüştük.»

Omuzlarımı silktim : «Çok bilen çok yanılırmış.»

Birisi öksürdü. Hazine ajanlarından Carter : «Sıkıldığın zaman daha akıllıca hareket ediyorsun,» dedi.

— «Alışkanlık diyelim.»

— «Bir hâta yapmadığımızı umarım?»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Bunu sonra konuşuruz. Söz Mr. Gavin'de şimdi.»

Gavin Woolart: «Döndüğüne göre, teklifimizi kabul ettiğin sonucuna varıyoruz,» dedi.

— «Tabii.»

— «Öyleyse doğrudan doğruya meseleye girelim. Bu işte zaman unsuru çok önemli. Başka türlü söylemek gerekirse, hiç zaman kaybetmemeliyiz. Geçen her gün, her saat, millî güvenlik bakımından önemli bir kayıp sayılır.»

— «Anlayışlı çocuğumdur,» dedim. «Esas olmayan şeylerle vakit geçirmeyin.»

Yüzü gene kızardı. Başını salladı. «Söyleyin, Morgan. (Gül Şatosu) adını duydunuz mu hiç?»

Ensemdeki tüylerin diken diken kalktığını hissettim.

Evet, Gül Şatosu'nu biliyordum. Daha doğrusu, 1930 yılında İspanyollar tarafından inşa edilen, ölüme ve zulüme adanan bir anıt sayılabilecek bu granit kalede bulunmak bahtsızlığına uğramış ve oradan kaçmayı başarmış birkaç kişiyi tanıtmıştım. Gül Şatosu politik suçlular için kullanılan bir cezaeviydi.

— «Demek orada,» diye söylendim. «Evet, bahsettiğiniz yeri biliyorum.»

Woolart dikkatle yüzümü incelemekteydi. Sebebini pek anlıyamadığım bir memnuniyetle : «Bildiğin anlaşılıyor,» dedi. «Peki, Victor Sable adı sana birşey ifade ediyor mu?»

— «Hayır.»

— «Tanımadığını tahmin etmiştim zaten. Bizi ilgilendiren şahıs o.»

Önündeki kâğıtların arasından üç fotoğraf aldı, fotoğrafları elden ele bana ilettiler. Aşağı yukarı altmış yaşlarında gösteren bir adamın cepheden, sağ ve sol profilden çekilmiş resimleriydi bunlar.

Başı kısmen çıplaktı. Yanlarda dökülmemiş olan saçı iyiden iyiye kırlaşmıştı. Yoğun bir ciddiyet ifadesi taşıyan yüzünden nice zeki olduğu da anlaşılıyordu. Bazı kimselerin yüzüne bir bakışta, "tehlikeli" ya da "zararsız" diye sınıflandırabilirsiniz. Bu adam "zararsız" sınıfındandı. Fakat son derece önemli biri olduğunu da sezinlemiştim.

— «Geçmişi?»

— «O konuda verilecek bilginin gerekli, hatta yararlı olduğunu sanmıyorum.»

Önündeki belgelerin arasından birkaç kâğıt daha seçti : «Gül Şatosunun mimarisiyle ilgili bazı krokileri sağlıyabilmek için elimizden geleni yaptık,» diye devam etti. «Şu en üstteki, orijinal inşaat projesinin bir kopyası. Madrit'deki arşivden sağladık bunu. Ötekiler zamanla yapılan bazı değişiklikleri gösteren ve bir zamanlar orada çalışmış olan eski muhafızlardan rüşvetle edindiğimiz bilgiyi açıklayıcı ayrıntılı krokiler. İç kısımda yapılan birtakım değişiklik hakkında bilgi edinemedik.»

Elime tutuşturulan krokileri inceledim. Bu işi ancak bir uzmanın kıvırabileceğini anlamam için bir saniye yetmişti. Kâğıtları Woolart'a uzatınca : «Sende kalsın, Morgan», dedi. «Esaslı bir şekilde incelersin.»

Sırıttım. «O dediğin şeyi yaptım, Woolart. Ezbere bir kopyasını çizebilirim.»

Mr. Rice ilk defa olarak konuştu : «İşin alayında olmadığınızı umarım, Mr. Morgan?»

— «Ucunda hayatım var. Alay konusu yapmıyacak kadar değer veririm hayatıma.»

— «Bu, sıradan bir iş değil. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyoruz.»

— «Ben de öyle. Hâfızamın ne kadar kuvvetli olduğunu göstermek için küçük bir numara ister miydiniz?»

Son derece ciddiydim, bunu onlar da biliyorlardı. Hazine dairesinden Carter : «Pekâlâ, Morgan,» dedi. «Kabul ediyoruz.»

— «Öyleyse işi konuşalım.»

Woolart gözlerini benden ayırmaksızın konuşmağa başladı: «O ülkede bulunmanız, buradaki adaletten kaçmanızla izah edilecek. Kırk milyon dolarlık vurgun işini biliyorlar. Varlıklı, para saçan kaçakları daima memnuniyetle karşılarlar. Ülkelerimiz arasında "suçluların iadesi" için bir anlaşma yok. Başka türlü söylemek gerekirse, kanunlarımızdan kaçan biri o ülkenin toprağına ayak bastığı an, tamamen emniyet içinde oluyor.»

Gülümsemekten alamadım kendimi. «Öyleyse benim de bol para harcamamı beklerler. Kısacası, mâli bakımdan desteklenmem gerekiyor.»

— «Morgan..»

Rice kendini tutamıyarak ayağa kalkmıştı. Umursamaksızın devam ettim : «Kırk milyon doların bulunduğu yeri eşeliyeceğimi sanıyorsanız, hepiniz çıldırmışsınız derim. Böylece suçu kabullenmiş olmam bir yana, peşimdekilerin de paraya ulaşması kolaylaşır. Hayır, arkadaşlar.. Servisleriniz, bu iş için gerekli mâli desteği kendi fonlarından sağlamalı. Harcaması da benim için büyük bir zevk olacak.»

Yerine oturan Rice başını salladı. «O konuya sonra geleceğiz, Morgan.»

Omuzlarımı silktim : «Aklınızda tutun diye tekrarlıyorum. Sizin düşündüğünüzün aksine, kırk milyon dolara sahip olmıyabilirim.»

— «Şimdilik o meseleyle ilgilenmiyoruz zaten.»

— «Belli, hiç ilgilenmiyorsunuz,» diyerek güldüm. «Hareket ne zaman başlıyor?»

Geri alamıyacağı adımını atmak üzere olan bir adamın du-

ralıyışını, kısa ve zorlu kararsızlığını andıran bir duralayıştan sonra, Woolart:

— «Hemen,» dedi. «Hiçbir şeyin bu hareketi geciktirmemesi gerekiyor. Belirli bir çizgiden öteye, işi kendi bildiğince yürüteceksin. Bizim işbirliğimiz o çizgiye kadar. Herhangi bir arka niyetin olduğunu sezinlemediğimiz süre, hareketlerin hiçbir şekilde sınırlanmıyacak, Gerekli bulursan, bu işin bitirilmesinde yararlı olacağını düşündüğün kimseleri de kullanabilirsin.»

— «Sözde işlemiş olduğum bir cürümden bahsetmiştiniz?»

Woolart : «Hükûmete karşı açık bir hareket,» dedi. «İşin ayrıntısını sana bırakıyoruz.»

— «İki taraflı oyunlarının gereği olarak benden de yararlanmağa kalkışmazlar mı?.. Tutup size teslim etmeği düşünebilirler meselâ.»

Gülümsedi. Hafifçe başını salladı. «Malî durumu seninki gibi bir adama karşı böyle birşey yapmazlar. Parayı elinden almak daha işlerine gelir.»

— «Bunu ne zaman yaparlar acaba?»

— «Zamanını bilmem ama, çeşitli yollara başvuracakları muhakkak.»

— «Peki, parayı aldıktan sonra?»

— «O zaman artık önemin, değerin kalmamış olur. Vururlar seni.»

— «Çok akıllı oldukları belli,» dedim. «Aynı zamanda insanî duyguları da çok gelişmiş kimseler.»

Gizlemeği gereksiz bulduğu bir istihazayla : «Onları kullanmalısın,» diye karşılık verdi. «M.A. Winters adına yirmibeş bin dolarlık bir banka hesabı açmış bulunuyoruz.»

Masadan aldığı iki kopyalı bir kağıdı önüme doğru sürdü. «Şunları imzala.»

İmza atılacak yere, M.A. Winters diye fiyakalı bir imza çiziktirdim.

— «Aynı bankanın Miami Şubesinde, yine aynı isimle bir kasa kiraladık. Kasanın anahtarı verilecek. Kasada bir harita var. Bu harita, sözde parayı gizlemiş olduğun yeri gösteriyor. Haritada belirtilen yer aslında bize ait. Anahtar onların eline geçerse, görevini başaramadığını anlıyacağız. Haritadan yarar-

lanmağa, o yeri araştırmağa kalkışan kimse ya da kimseler adamlarımızın eline düşecek. Onları konuşturarak birşeyler öğrenebiliriz belki.»

— «Dâhiyane bir fikir.»

Sesimin tonundaki istihazayı farketmemezlikten geldi.

— «Basit fakat yararlı olduğunu sanıyorum,» dedi. «Bir kere ayağın sürçerse, senin için yapabileceğimiz birşey yok. Senin durumundaki bir adam ya kaçar, ya da saklanır. Şimdiye kadar saklanıyordun, artık kaçma zamanın geldi.»

— «Peki ama, neden kaçmış olayım?»

Kısa bir sessizlik oldu. Cevabı gene Woolart verdi : «Gayet basit. Bir kadın buldun.»

Bu cevap önce bulutlu bir günün şafağı gibi pusluydu. Sonra herşey daha belirli oldu. Kimberly Stacy'e baktım. İşittiğim şeye inanamıyordum. Fakat yanılmış falan değildim. Onun soğuk, çelik ışıltılı, meslekten kimselere has bir ifadesizlik taşıyan gözlerinde de aynı cevabı okumuştum.

— «O mu?» diye sordum. «Benimle gelecek olan ajan o mu?»

— «Evet, Morgan.»

— «Siz çıldırmışsınız.»

— «Öyle mi dersin?»

— «Beni nasıl kontrolu altında tutabilir?»

Woolart gülümsedi. Gözleri belirli şekilde kısılmıştı. «Mis Stacy, çeşitli sebepler dolayısıyla beş kişiyi vurmuştur. Mesleğinin gerektirdiği herşeyi bilir, en iyi ajanlarımızdan biridir kendisi.»

Ayağa kalkmıştım. «Ötekileri uykuda mı sanıyorsunuz siz? Böyle bir dümeni daha başından çakabilirler. Bir tek noktaya el atmaları..»

Gavin Woolart devam etmeme meydan vermedi : «Bu kadar basit bir şey kimsenin şüphesini çekmiyecektir, Morgan. Mis Stacy eşin olarak yanında bulunacak.»

Ağzım açık kalmıştı.

— «Meşru karın,» diye devam etti. «Kontrol etmeleri ihtimaline karşı, Georgia eyaletinde evleneceksiniz.»

— «Hay Allah,» diyebildim ancak.

Sonra Kim Stacy'nin sesini duydum : «Çok ilgi çekici bir balayı olacak, Morgan.»

3.

Bir süre kapıldığım şaşkınlığın geçmesini beklediler. Doğrusunu söylemek gerekirse, hissettiğim şey şaşkınlıktan da beterdi. İşi bu noktaya kadar vardırmalarını aklım almıyordu.

Sonra temas sağlıyacağım kişiler hakkında ayrıntılı bilgi verme faslına giriştiler. Bu kimselerle belirli durumlarda temasa geçecek, yabancısı olduğum bir ülkede öğrenmem gereken şeyler için onlardan yararlanacaktım. Zaman kaybetmiyecektim böylece.

Sözde firar seyahatinin başlıyacağı Florida Keys'in güneyine hareketimizden önce üç günüm vardı. Sıkı bir şekilde diretince, beraberimde ve peşimde kimse olmaksızın, bu üç günü kendi bildiğimce geçirmeme razı olmuşlardı.

Kim Stacy Mark Sanford Otelinde kalıyordu. Herhangi bir sebeple ötekileri görmek istersem, güzel ajan aracı rolü oynıyacaktı.

Düşünüyordum. Çılgınlıktı bu, düpedüz çılgınlık. Nicedir aranılan kimselerin listesindeydim. Şimdi, işgüzâr ve anlaşmayı bilmeyen bir polis tarafından tanınıp kurşunlanmamak umuduyla ortalığa çıkıyordum. Üstelik bana güvenmiş, dilediğimce serbest koyuvermişlerdi. Beni en çok şaşırtan da işin bu tarafıydı zaten. Morgan, koca korsan Morgan çitin öbür tarafındaydı şimdi. Vaktiyle yaşlı bir Henry Morgan'a da aynı şeyi yapmışlardı. Kraliyet ona bazı haklar tanımış ve düşmanlarının peşine salmıştı. Kendisine verilen valilik yetkileriyle, eski dostlarını, meslekdaşlarını ipin ucunda sallandırmıştı Henry Morgan. Onun için kârlı bir anlaşmanın zorunlu şartlarıydı bunlar. Karşısına çıkan meslekdaşlarını harcamak pahasına, ömrünün geri kalanını rahat ve zenginlikler içinde geçirmişti.

Kırk milyon dolar meselesini de unutmamak gerekiyordu. Bana bir düzine suç yakıştırmış ve bunlardan sadece bir tanesiyle ağlarına düşürmüşlerdi.

Hem de işlemediğim bir suçla.

Bu işi kim yapmışsa, onunla hesaplaşacağım gün de gelecekti elbet.

Belirli çevrelerde Gussie diye tanınan Mrs. Gustav Timely, otuz yılı aşkın bir zamandır, kanun kaçaklarına barınak sağ-

lamakla geçiniyordu. Bu işi temiz ve gösterişten uzak bir düzenle sürdürürdü.

Pansiyon olarak işlettiği yapı Manhattan'ın batı yakasındaydı. Ağzı sıkı bir kadındı Gussie ana. Kimseye soru sormaz, pansiyonerlerinden bir düzinesi tutuklansa tüyü oynamazdı. Çevrede yığınla kanun dışı kimse vardı ama, başka bir isim altında evine pansiyoner giren bir belâlı yüzünden yaşlı bir kadını tedirgin etmekten kaçınırdı polis.

Kapıyı bizzat Gussie açtı. Ağır gövdesini son defa gördüğüm zaman gene sırtında olan pamuklu bir sabahlığa sarmıştı.

— «Morgan, sen ha,» dedi.

— «Merhaba, Gussie.»

Buyur etmesini beklemeksizin içeriye girdim ve itip kapıyı kapattım. «Pek akıllıca davranmıyorsun, Morgan.»

— «Buraya da düştüler mi?»

— «Bilmiyormuş gibi konuşuyorsun.»

Divana doğru yürüdü ve yayları gıcırdatarak oturdu.

— «Sen burada yakalandığından beri işlerim tavsadı,» diye devam etti. «Eski düzenim bozuldu, gedikli müşterilerimden kimse kullanmıyor bu yeri. Gelip geçici kimselere, gemilerde çalışanlara kiraya veriyorum.»

— «Beni gördüğüne pek şaşmadın.»

Yakınında bir yerden aldığı izmariti yaktı ve dumanı benden tarafa savurdu. «Ergeç hepsi döner. Fakat sen kalıcı değilsin, Morgan. Bu sefer fena gözdağı verdiler.»

— «İçin rahat etsin.»

— «Peki, ne diye geldin?»

— «Bilgi almak için.»

— «Benim bildiğim birşey yok ki.»

— «Söyliyeceklerin kimseye zarar vermez. Üstelik boşuna şakıyacak değilsin.»

Geniş omuzlarını silkti. Bir eliyle belirsiz bir hareket yapıp: «Sor bakalım,» dedi.

Dik arkalıklı bir iskemleyi ayağımla yakına çektim ve oturdum : «Benden önce odamda kim kalıyordu?»

Gussie kaşlarını çatmıştı. «Sen burada yakalanmadan önce mi?»

— «Evet.»

Çatınması büsbütün koyulaştı. Biran öylece baktıktan sonra gene omuzlarını silkti ve divanın yan tarafında, yerde duran

bir sepete uzandı. Kalın cildi yıpranık bir defter aldı oradan. Bir süre sayfaları karıştırdı. Sonunda :

— «Melvin Gross adında biri,» dedi. «Bir gemide garson olarak çalıyordu. Gemisi buraya geldiğinde, kendisi de iki defa bende kalmıştı.»

— «Ondan önce?»

Birkaç sayfa daha karıştırdı. Tükürükle nemli parmağını başka bir isme bastırıp : «Mario Tullius,» cevabını verdi. «Buraya hasta hasta gelmişti. Üç gün yataktan çıkmadı, sonra (Bellevue) hastahanesine götürdüler. Orada zatürrieden ölmüş. Galiba doklarda çalışıyordu.»

— «Başka?»

— «Gorman Yard. Üç hafta kaldı burada. Joey Jolley telefon etmiş, Syracuse polisinin Gorman için tutuklama emri çıkardığını söylemişti.»

— «Suçu neymiş?»

— «Kap-kaç dalgası. Yaşlı birini vurmuş son olarak. Bana verdiği para da son işinde vurduğuydu herhalde?. Buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilmiyorum.»

Şüpheci gözlerle bana baktı : «Mesele nedir?» diye sordu.

Cevap vermedim.

— «Daha öncekine bakalım.»

Deftere gözatmak zahmetine bile girmedi. «Bernice Case,» dedi. «Tam üç yıl kaldı. Arada fazladan para sıkıştırırdı elime. Gerçekten işini biliyordu, öyle sıradan yosma değildi o kız.»

— «Ne diye böyle bir yerde kalıyordu?»

— «Hassasiyet diyelim. Bu dediğim şeyden bazı orospularda da vardır, Morgan. Kendisi burada, en üst katta doğmuştu. Evlenecek birini bulmasa, hâlâ burada olacaktı.»

İzmariti, divanın kol dayanacak yerinde duran ıslak tablaya bastırdı. Sonra bana çevirdi gözlerini.

— «Ne istediğini hâla söylemedin.»

— «Tahmin et,» dedim.

— «Bunlardan birinin, saklamış olduğu birşeyi almak için geri döndüğünü düşünüyorsun. O ara senin burada kaldığını öğrendi ve...»

Başımı salladım. «Aşağı yukarı böyle.»

— «Aklındaki kimse Gorman Yard, değil mi?»

— «Olabilir.»

— «Polise muhbirlik edebilecek cinsinden bir adamdı. Zaten hakkında tutuklama emri vardı, biraz yardımla bu işi kolaylaştırmış olabilir. Joey Jolley'in ağzını aramamı ister misin?»

— «Hayır,» dedim. «Bu işi kendim yaparım.»

— «Pekâlâ.»

Yağlı, tombul yüzünde yayılan bir gülümseyişle :

— «Şu kırk milyondan bir dilim de bana vermiyecek misin, Morgan?» diye sordu.

— «Daha sonra, bebek.»

— «Herneyse, paranın burada olmadığını biliyorum. Polis çekip gittikten sonra, çevrede birşeyler bırakıp bırakmadığına emin olmak için ortalığı hallaç pamuğu gibi atmak hevesine kapılmıştım.»

— «Bulsaydın?»

Başını salladı. Gülümseyişi daha da yayılmıştı şimdi. «Şimdi bu mezbelede mi olurdum?»

Joey Jolley, Greenwich Vilage'in bir ucunda gösterişsiz bir bar çalıştırıyordu. Ayrıca çalınmış mücevher üzerine iş tutardı. Kendisi de eski bir hırsız olduğundan, en güvenilir fiatları vereceğinden kimse şüphe etmezdi.

Beni özel ofisinde kabul etti. Sokağa açılan bir yan kapısı vardı ofisin. Uzun boylu, omuzları dar, dazlak başını sadece birikiti tutam saçın lekelediği bir adamdı.

— «Demek böyle,» dedi. «Efsânevi Morgan sensin. Böyle birinin gerçekten var olup olmadığından şüphe etmeğe başlamıştım.»

— «Bir efsâneyi kolayına öldürmezler, Joey.»

— «Belki de öyledir,» diyerek gülümsedi. «Şimdi işe gelelim. Gözünün bebeği gibi üzerine titrediğin kırk milyonu tedavüle sürmek istiyorsun herhalde?. Paraların seri numaraları belli. Bunu gözönünde tutarak, onda bir vermemi iyi bir fiat saymalısın.»

— «Boşver, Joey. Bundan daha iyi teklifler aldığım oldu.»

Biran şaşırmış gibi bakakaldı. Sonra başını salladı.

— «Pekâlâ. Ben de arttıracağım. İstediğin şey parayı tedavüle sürmek değil mi?»

— «Hayır.»

— «Garip şey. Başkalarıyla temas halinde çalıştığını duymamıştım. Yalnız başına iş gören biri sanırdım seni.»

— «Gorman Yard nerede?»

O ismi hatırlamağa çalışır gibilerden duraladı biran. Sonra başını salladı.

— «Anlıyorum. İkiniz de Gussie Ana'nın pansiyoneriydiniz bir ara.»

— «Öyle.»

— «Onun nerede olduğunu bilmem için özel bir sebep var mı?»

— «Hayır ama, yardım edebilirsin diye düşündüm. Gorman belirli bir konuda bana yararlı olabilir, onun için arıyorum.»

— «Bir mesele mi var?»

— «Seni ilgilendiren birşey değil.»

— «Benimle teması yok, Morgan. Bir zamanlar Elmira'da olduğunu duymuştum. Birkaç yıl önce çevirdiği bir iş yüzünden yakalandı. Beş yıl vermişler.»

— «Fena düşmüş, desene.»

Kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti.

— «Gorman'ın bir başkasıyla yaptığı anlaşma düzeniyle yürümemiş, o da bozulmuştu. Bazı gazeteleri karıştırırsan, işin içyüzüyle ilgili herşeyi öğrenirsin.»

— «Belki söylediğin şeyi yaparım. O ara seninle nasıl temas sağlamıştı?»

— «Teması olmadığını söyledim. Gorman'ı eskiden, savaş sırasında kara borsa işleri çevirdiği zamandan tanırım. Hırsı ve kabiliyetleri gelişmeden önce, komik denilecek ölçüde küçük işler çevirmekle yetinirdi. Doğrusunu istersen, hangi konuda olursa olsun iyi bir işçi sayılmazdı. Ne yapsa yüzüne gözüne bulaştırırdı. Şimdi başka birşey söyliyebilir miyim?»

— «Buyur bakalım?»

— «Buraya hazine dairesinden yürüttüğün şu sevimli kâğıtlar hakkında bir anlaşma yapmak için gelmediğine göre, gene onlarla ilgili gelecekteki plânlarında benim de yerim olabilir mi? Mütevazi ve dürüst bir rol.

— «Memnuniyetle,» dedim.

— «Bir zaman söyler misin?.. Tabii kesin değil, aşağı yukarı..»

— «Uzun sürmez. O paraları tedavülde görmek için ben de sabırsızlanıyorum.»

— «Bunu işittiğime çok sevindim. Fakat rica ederim dikkat-

li ol, dostum. Çok dikkatli ol. Gelecek sefer daha sıkı tedbirler alabilirler.»

«Merak etme» dercesine gözümü kırptım ve yerimden kalktım. Yan kapıdan çıktım dışarı.

Oradan geçmekte olan bir taksiyi durdurup atladım. Bana hiç yabancı olmayan yerlerde turalıyordum gene.

New York emsâli şehirlerden farklı, değişik yönleri olan bir yerdir. Caddelerin adı yazılı plâkalar hariç, bir bölgenin bitip başka bir bölgenin başladığını belirten işaretler yoktur. Daha doğrusu bölgeler görünür şekilde ayrılmış değildir, gözle görülmeyen bir sınırlama yürürlüktedir. Çıkarların bir bölgeden ötekine taşmamasına, bir bölgede geçerli olan özel nizâmın görünmeyen sınırı aşmamasına büyük bir dikkat gösterilir. Bu bölgelere dışardan girenler toprağa düşen gölgeler gibi umursanmaz ama, bulundukları yerin nizâmına uymak zorundadırlar.

Benim için durum farklıydı. Yeteri kadar tanıyorlardı beni. Bir gölge yerine sayamıyacakları kadar zorlu ve onların nizâmlarına uymayacak ölçüde büyüktüm. Onların da gözleri keskin, kelimeleri kanatlıydı. Ben soru sorabilir, bunun cevabını alırdım. Fakat bana soru sorulmazdı. Gerçi Korsan Morgan'la hiçbir ilişkileri olmamasını tercih ederlerdi ama, söyliyecek sözleri olduğu süre sorularımı cevaplandırmaktan da geri kalmazlardı.

Küçük şekerci dükkânının sahibi Kel Hines Gorman Yard'ı gayet iyi hatırlıyordu. Bunun sebebi, Gorman ne zaman bir paket sigara alacak olsa, tezgâhın üstüne bütün bir elli dolarlık sürmesiydi. Kel Hines bu paraların seri numaralarını kontrol etmek zahmetine girmemişti hiç. Paraların yeni olması onun için yeterliydi.

Yard birkaç defa da şehrin öbür yakasından bazı kimselerle gelmişti. Bunların hepsi bir örnek, züppeliğe varan bir şıklık özentisiyle giyinmiş kabadayı taslaklarıydı. Hines, «giyim kuşamlarından paralı oldukları anlaşılıyordu ama, şimdi görsem kendilerini tanıyamam» dedi. Gorman ve öteki haytaların orada olduğu bir gün, Bernice Case çıkagelmişti. Eski tanıdıklarını görüp iki çift lâf etmek niyetindeydi Bernice Case. Yard kıza sulanmağa kalkışınca, Bernice Case esaslı bir tokat aşketmişti suratına. Bu kadarı Gorman Yard'ı hizaya getirmeğe yetmişti! Kel Hines'in anlattığına göre. Mis Case akıllı kızdı doğrusu. Hayatı-

nı o biçim kazanabilirdi ama, aynı şeyi doğduğu mahallede yapacak yüzsüzlerden değildi.

Caddenin karşısındaki evinde, ömrünün yarısını pencereden sarkıp konukomşuyu seyirle geçiren Ma Toppett'in bunlara ekliyeceği şey çok azdı. Kocası televizyon cihazının karışısında horlarken, kocaman bir fincana benim için kahve doldurdu. Yard hakkında bildiklerini anlattı o da. Gorman Yard'ın birkaç defa evden çıkıp siyah bir Cadillac'a bindiğini görmüştü.

Ma Toppett şoföre ve plâka numarasına dikkat etmemişti. İlerde böyle birşeyin sorulacağını nereden düşünecekti?. Mario Tullius'u da hatırlıyordu. Onu hastahaneye kaldırmalarından bir süre önce, odasına sıcak çorba götürmüştü. Mario çorbasını içerken, Ma Toppett şöyle bir gözatmıştı çevreye. Bütün görebildiği, altın bir saat, birkaç kitap ve karyolanın başucundaki komodinin üzerinde duran bir portföydü. O öldükten sonra kalan kira borcunu Bernice Case ödemişti. Ma Toppett'in söylediğine göre bunda yadırganacak birşey yoktu. Küçük sürtüğün cömert bir kız olduğunu herkes bilirdi. Bernice yosması durumu elverdikçe çevredekilere yardım ederdi.

Sormaktan hoşlanmıyordum ama, iz sürmem için gerekli iki husus daha vardı. Saat onikiye geliyordu. Dışarda dev şehrin sokak hayatının temposu yavaşlamağa yüztutmuştu. Gecenin geç saatlerine has sesler duyulmaktaydı. Radyoyla belirtilen hedeflerine doğru yol alan devriye arabalarının sirenleri işitiliyor, karanlık bir apartman girişinden düzensiz aralı fıkırtılar geliyor, yatağa girme saati gecikmiş çocukların bağrışmaları yükseliyordu.

Köşede bir taksi çevirdim ve beni (Mark Sanford Oteli)ne götürmesini söyledim şoföre. Otel kâtibine de adımın M.A. Winters olduğunu söyledim. Sonra Kim Stacy'nin odasını istedim telefonla.

Sesi hiç de uykulu değildi. Belli belirsiz bir merak ifadesi sezinleniyordu, o kadar. Beni odasına çağırdı.

Bir zamanlar dünyanın küçük bir yer olduğunu düşünürdüm. Bu dünyada olup bitenlerin hepsi birbirinin benzeri, değ-

şık yönü olmayan şeylerdi. Beni şaşırtacak birşey yok kanaatına varmıştım.

Fakat yanılıyordum. Daha doğrusu, yanıldığımı şimdi anlamıştım.

Kapıyı açınca, bir süre dikkatle yüzüme baktı. Aydınlık fonda, naylon sabahlığın şeffaflığı vücudunun anaçizgilerini olduğu gibi meydana koyuyordu. Sürünmüş olduğu parfüm, küçük elleriyle insana doğru uzanan, hassas ve uyarıcı parmak uçlarıyla beş duygunuzu yoklayan, yumuşak, sokulgan, sıcacık bir canlı hissini veriyordu.

Asıl düşündüklerimi açığa vermemek için kendimi gülümsemeğe zorladım : «Merhaba, bebek. Biraz konuşmak için uygun zaman mı dersin?»

Kaşları hafifçe yukarı çekildi. Gülümsedi : «İçeri gel, Morgan.»

Kenara çekildi. Yanından geçerken, kolum diri göğüslerinin uçlarına dokunmuştu. Saniyenin kimbilir kaçta biri kadar kısacık bir zaman çizgisine sığan bu dokunmuş, beni balyoz gibi bir yumruk yemişten beter etti.

Karşımdaki Kim Stacy, daha önce görmüş olduğum kimse değildi. O hesaplı, tetikte, meslekten avcı tavrı gitmiş, hiç değilse tam bir dişiliğin ardına gizlenmişti. Eski halinden sezinlediğim tek şey, cinsel arzunun etkisiyle sıcak ve olgun bir kadınsılığa dönüşmeğe hazır, serin ve genç kızlara has bir yumuşaklıktı.

İri menekşe rengi gözleri eskisi gibi ışıl ışıldı. Dudaklarında baygın, biraz da alaylı bir gülümseme çiçeklenmişti :

— «Morgan, bir bakıma nişanlı sayılırız diye..»

Ben de güldüm. Herşey yolundaydı şimdi. O kızıştırıcı sıcaklık kayboluvermişti birden. Az önce bağışlanmaz bir yanlışlık yapmak üzere olduğumu düşündüm.

— «İçki?» diye sordu.

— «Soğuk bira var mı?»

Başını salladı. Mutfağa geçti. Döndüğü zaman, üstü incecik bir buz tabakasıyla kaplı bir kutu "Pabst" vardı elinde.

— «Bardak ister misin?»

— «Kutudan içerim,» dedim. «Sen içmiyor musun?»

Gülümseyişi iyice genişledi. «Niyetim yok. Konuşmaktan bahsetmiştin. Harekete hazır mısın?»

Bir koltuğun kol dayıyacak yerine oturdum. «Hemen değil. Önce seninkilerin benim için birşey yapmasını istiyorum.»

Gülümseyişi tamamen silinmedi ama, meslekî bir temkin kelimeyi, en küçük hareketimi, yüzümdeki bir çizginin oynayışını bile, yoğun, içinde kuşku da sezilen bir dikkatle izliyordu.

— «Herhangi birşey isteyecek durumda değilsin, Morgan. Bunu daha önce de söylediler.»

— «Sen de söylemiştin ama, kendimi o durumda hissediyorum, bebek.»

Gözleri hafifçe kısıldı. Sonra omuzlarını silkti. «Pekâlâ. Söyliyeceğin şeyi onlara iletirim.»

Susup bekledi.

— «Elmira'da Gorman Yard adında biri var. Onun hakkında bilgi istiyorum. Bunu kendin de yapabilirim ama, sizinkiler daha çabuk yapacaktır.»

— «Hepsi bu kadar mı?»

— «Hayır. Mahkemede hiç sözü edilmeyen, bahsi geçmeyen birşey daha istiyorum.»

— «Öyle mi?»

— «Pansiyon odamda buldukları bir mikdar para hariç, o kırk milyon dolardan tedavüle sürülmüş olan para ne kadar?. Bunu öğrenebilecek misin?»

— «Belki. Bu bilgiyi niçin istediğini de söyler misin?»

— «Tabii. Nerede yanılmış, yanlış davranmış olduğumu öğrenmek istiyorum.»

Gülümsedim. Yalan söylediğimi biliyordu ama, gene de başını salladı.

— «Farzet bu soruların cevaplarını vermekten kaçındılar, o zaman ne olacak?»

— «Acayip şeyler olabilir, şekerim,» dedim. «Tanıdığım fişek gibi bir gazeteci var. Bu hareketle ilgili bir yazı döşenmekten büyük zevk duyacaktır.»

— «Böyle birşeyin olmasına meydan vermezler, Morgan.»

— «Dostlarımı tanımıyorsun, bebek.»

Biramı bitirmiştim.

— «Nasıl,» diye devam ettim. «Yarın iyi mi?»

— «Çalışacağım.»

Kalkıp kapıya yürüdüm. Duraladım sonra, bir süre ona baktım.

— «Bu hareketle ilgili özel emirler aldın mı, Kim?»

İyice kısılmış gözlerinde garip bir bakış vardı.

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Müstakbel evliliğimiz hakkında meselâ. Tam bir evlilik mi olacak?»

Yüzü boynuna kadar kızardı. Son derece alçak sesle :

— «Evlilik karşılıklı bir anlaşmadır,» dedi.

— «Seninkilerin herşeyi düşünmüş olmalarını temenni ederim. Bütün şartları yerine getirilmeyen bir evlilik, hızlı bir boşanmaya zemin hazırlar. Kısacası, kancadan kurtulmak her zaman elinde olacak.»

— «Evet. işin gerçeği bu.»

— «Yalnız unuttukları birşey var.»

— «Nedir o?»

— «Bir erkeğin karısına zorla sahip olması, ırza tecavüz sayılmaz. Buna karşı bir kanun çıkarmadılar henüz.»

Bunu söyledikten sonra, onun karşılık vermesini beklemeksizin odadan çıktım..

İstedikleri otelde belirtilen isimle kalmam esastı ama, üç gün içinde yapacaklarımda serbesttim. Güvenliğimi sağlamak da kendi işimdi.

Gece saat iki buçukta Bernice Case'in yerini tesbit etmiştim. Telefonu kapatır kapatmaz, gecenin koynuna, ait olduğum dünyaya döndüm.

Andre'nin barı garip bir yerdi. Gündüzleri çevredeki bürolarda çalışan beyaz yakalılara soğuk yemek, hafif içkiler verilir, geceyarısına kadar değişik tipler uğrar, daha sonra da gerçek gecekuşlarının uğrağı olurdu. Barın özelliği biberli sosla hazırlanan mısır yemeğiydi. Midesi baruta şerbetli olanların harcıydı bu yemek.

Buluşacağım kimse en dipteki bölmede oturuyordu. Andre'nin spesyalistesi olan biber soslu mısır yemeğine tuzlu bisküit banarken, bir yandan da "The news" gazetesinin son baskısına göz gezdirmekteydi.

Geçip karışısına oturunca, şöyle bir baktı.

— «Karnınız aç mı?» diye sordu.

Sokulgan bir kedi yavrusuna benzetmiştim nedense. Bir bakışta beni kendi ölçülerine göre değerlendirmiş, meteliksiz biri olduğuma kanaat getirmişti. Şimdi de yemeğini bölüşmeğe hazırdı.

Sürdüğüm hayatın gereği sayısız yosma tanımıştım. Bunların çoğu sıradan orospuydu. Ya böyle olmağa zorlanmışlar, ya da başka türlüsü ellerinden gelmemişti. Onları tanımak için yüzlerine bir kere bakmak yeterdi. Hepsi aynı damgayla damgalanmıştı sanki. Kimliklerini gözlerindeki suskun yorgunluktan, yaşadıkları ağır hayatın çökerttiği omuzlarından okurdunuz. Hayata, kendilerini kullanan kimselere, hatta kendilerine karşı olan küskünlükleri, hırçınlık derecesine varmayan kederli buruklukları, yüzlerine aynı çizgileri çeker, gözlerine aynı ifadeyi verirdi. Henüz körpe çağda olanlarında, yüzlerini ve vücutlarını bu çizgilerle damgalayan yıllar değil, sadece haftalar, günlerdi.

Gariptir ama, Bernice Case onların hiçbirine benzemiyordu. Gözlerinde mutlu bir gülümseyiş vardı. Ağzı yaşamaktan duyduğu zevki, bu zevki heran herkesle bölüşmeğe hazır olduğunu ifade eden kıpkırmızı bir çiçekten farksızdı. Saçları altın sarısı, taptaze gençlik havasını bütünleyen göğüsleri şaşırtıcı bir dirilikteydi.

— «Hayır ama, gene de teşekkürler, Bernice,» dedim.

Başını iyice kaldırdı.

— «Önceden tanışıyor muyuz?»

— «Şahsen hayır. Fakat ortak dostlarımız var.»

Alt dudağını ısırdı, burnunu hafifçe kırıştıran bir gülümseyişle : «Dostlarımın, gece vardiyasında iş tutmamı görmelerini isterdim,» dedi.

Elimi tuttu sonra : «Bakın, sizi incitmek istemem,» diye devam etti. «Fakat yorucu bir geceydi.»

Başımı salladım. «Her ikimiz için de öyle, Bernice. Konuşmamız mesleğinle ilgili olmıyacak.»

— «Durumu açıklamak için güzel bir giriş,» diyerek güldü.

— «Sandığın gibi meteliksiz biri de değilim.»

— «Hiç olmazsa ötekilerden faklısınız. Ortak dostlar ha?»

Manikürlü tırnaklarıyla bileğimi çiziyordu. «İhtiyar Gussie, Ma Toppett gibi..»

Arkasına yaslandı. Şimdi daha yoğun bir ilgiyle bakıyordu bana. «Bizim oradan değilsiniz siz.»

— «Senin zamanında yoktum. Polis tarafından enselendiğim zaman, ben de Gussie Ana'nın pansiyoneriydim.»

Gözleri ışıldadı. Yüzünün ifadesinden, kim olduğumu kestirdiğini anlamıştım. «Tamam. Siz Morgan'sınız, öyle değil mi?»

— «Evet.»

— «Buraya gelmeniz çılgınlık, biliyor musunuz. Buradaki tipler, içki parası için analarının kefenini pazara çıkarırlar. Benim hâfızam zayıftır ama, içlerinde gazetelerin ilk sayfalarında gördükleri resmi hiç unutmayanları olabilir.»

— «Orası benim işim, sen üzülme.»

Bernice çenesini ellerinin arasına aldı. «Öyle olsun, büyük adam. Fakat benim durumum ne olacak? Mavi ceketliler seni benim yanımda yakalarsa.. Orasını düşünmüyor musun hiç?»

— «Şu halde başka bir yere gidelim.»

— «Meselâ benim oraya mı?»

— «Benim için farketmez.» dedim.

Yüzümü dikkatle inceledi gene. Düşündüklerimi okumağa çalışıyor gibi bir hali vardı.

— «Ciddî birşey mi?»

— «Hem de çok ciddî, küçük.»

— «Benim yardımım olabilir mi?»

— «Belki.»

— «Öyleyse benim oraya gidelim.»

Eski fakat sonradan onarılmış bir yapıydı. Apartman dairesi üç odalı, düzenli ve az paranın elverdiğince zevkle döşenmişti. Duvarlarda, ünleri yaygın çağdaş üç ressamın reprodüksiyonları asılıydı. Stereo cihazının hemen üstündeki rafta enaz yüz kadar klâsik müzik plâğı diziliydi.

İçki hazırlarken, duvardaki tablolara baktığımı farketti.

— «Onları satın aldığımı sanma,» dedi. Sonra gülümsedi : «Ticarî bir değiş tokuş da değil,» diye ekledi.

Resimlere yakından baktım. Üçü de orijinaldi. Onları reprorüksiyon sanmakla yanılmıştım.

— «Tonla para ettiklerini biliyor musun?»

— «Şimdi öyle. Bir zamanlar, bu resimleri yapan ressamlar kira parasına muhtaçtılar.»

Üç tuvalden en küçük olanı işaret ettim.

— «Bu ressamın son çalışmasına yüz tane binlik verdiklerini biliyorum.»

— «Hı hıı,» diye başını sallarken, uzun bir bardak içinde hazırlamış olduğu içkiyi elime tutuşturdu.

— «Ne diye satmıyorsun bunları?»

— «Gayet basit,» dedi. «Çok seviyorum da ondan.»

Pikaba doğru yürüdü, bir düğmeye basıp çalıştırdı. Karşıma oturdu sonra. Bacakları son derece biçimliydi.

— «Bana soracağın birşey mi var, Morgan?»

Bu ufak tefek, alımlı ve garip sarışına merakla bakarken, bir yandan da içkimi yudumluyordum. «Hakkımda ne biliyorsun?»

— «Gazetelerde yazılanların hepsini.»

Bardağının üzerinden gözlerini kırpıştırdı : «Elde ettiğin şu paranın çok ufak bir kısmı hariç, geri alamadıklarını biliyorum,» diye ekledi.

— «Neden "çaldığın" demiyorsun?»

— «Hükûmetin parası da, ondan. Vergi diye yeteri kadarını alıyorlar. Olur olmaz yerlere harcıyorlar sonra. Çılgına döndüklerine bahse girerim.»

— «Hem de nasıl.»

— «Geri verecek misin?»

— «Vermem gerekir mi?»

Bernice casusluk oynayan bir çocuk pozu takınmıştı.

— «Henüz vakti değil. Harcamağa imkân yoksa, elini yakacak kadar sıcaksa, bırak biraz daha kıvransınlar. Sonra büyük karton bir kutu içinde geri gönderirsin. Yüzleri neye dönecek, kimbilir?. Belki de bir bomba olduğunu düşünürler.»

Gülümsemekten alamadım kendimi. «Sen çılgınsın.»

— «Dünya çılgın bir dünya. Böylece hiç olmazsa biraz eğleniyor insan.»

— «Sen de eğleniyor musun?»

Yüzünün ifadesi belirli ölçüde yumuşamıştı. «Ne de olsa insanları seviyorum.»

— «Sen benden daha iyisin, bebek. Bu kadar cömert olamam ben.»

— «Başka birşey konuşuyorduk, Morgan.»

Arkama yaslandım. «Gorman Yard'ı tanırdın, değil mi?»

— «Evet.»

— «Onun hakkındaki fikrin nedir?»

— «Gerçek düşüncemi öğrenmek ister misin?»

— «Tabiî.»

— «Domuzun biriydi,» dedi. «Ben de domuzları sevmem.»

— «Yâni?»

— «İyi veya kötü olmayı seçmek hakkını verseler, gene kötüyü seçerdi.»

— «Şahsî tecrübelerin mi böyle konuşturuyor?»

Alınmış gibilerden : «Beni satın alacak kadar paraya sahip olmadı,» dedi. «Buna rağmen şansını denedi. Bir seferinde, ona bazı dostlarım olduğunu söyledim. Ama gerçek dostlar. Bu dostlarıma kendisinden bahsedebilirdim. Şaka etmediğimi anladı hemen.»

— «Nasıl bir adamdı?»

— «Alçaklığı, gerçek kötülüğü temsil edecek birini seçmek gerekse, Gorman Yard'dan uygun örnek bulunamazdı. Tekbaşına da değildi, kendi cinsinden kimselerle işbirliği yapıyordu. İğrenç, ürkütücü bir dayanışmaydı bu. Gorman'ı, önceden tanıdığım bazı kimselerle beraber gördüm. İçlerinde tanımadıklarım da vardı ama, ötekilerden farksız oldukları muhakkaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Gussie Ana'nın evinde ona yer vermesine şaşmıştım. Hele içlerinden biri..»

— «Kimdi o?»

— «Gözlerini sana dikmiş bakan bir kertenkele gördün mü hiç, Morgan?»

Ne cevap vereceğimi bilemeksizin omuzlarımı silktim. «Görünüşleri ürkütücü bazı balıkların gözlerinde de aynı ifade vardır. Küçük bir denizaltı gibi suyun derinliklerinden yüze çıkar ve dehşetin aynası olan korkunç gözleriyle sana bakarlar. Onları dumdum kurşunuyla vurmak, zıpkınlamak geçer içinden. Bunu yapmazsan, suya dalıp kayboldukları zaman, o gözlerin seni dişlemiş olduğu hissine kapılırsın. Küçükken amcamla beraber balığa çıkardık, o cins balıkların gözleri uykularımı kaçırırdı.»

— «Bu bahsettiğin adam neyin nesiydi?»

— «Suyun yüzüne sık sık çıkamazdı. Bir süre görünür, sonra kaybolurdu ortalıktan. Birkaç görüşmede, Lily Temple'in odasındaydım. Lily de ondan korkuyordu.»

Sustu. Bir süre düşünceli bir suskunluğa daldı, sonra : «Ne kadar çabalasam, nasıl biri olduğunu anlatamam,» diye devam etti.

— «Belki beraber çalışıyorlardı,» dedim.

— «Gorman Yard yalnız çalışırdı. O adamın devamlı bir kaçış halinde olduğunu sanıyorum.»

— «Gorman da kanundan kaçıyordu.»

— «Ama durumları farklıydı. Nedense öyle geliyordu bana. Zaten fazla kalmadı, en çoğundan birkaç hafta sürdü oralarda görünmesi.»

— «Ne biliyorsun?»

— «Gorman Kel Hines'in dükkânından alışveriş yapardı. Bir süre sonra, iki kişilik yiyecek vesaire almayı bıraktı. Çok geçmeden de polisler yakaladı onu.»

— «Başkalarından da bahsetmiştin?»

— «Whitey Tass ve benzeri kimseler..»

— «Seçkin bir topluluk, desene?»

— «Bütün bunları niçin öğrenmek istediğini sorabilir miyim?»

— «Tabii sorabilirsin.»

— «Ama sebebini söylemezsin, değil mi?»

— «Öyle.»

— «Neden?»

İsteksiz isteksiz gülümsedim. «Gereksiz bilgi bazan tehlikeli olabilir, Bernice.»

— «Haklısın. Sadece meraktan sormuştum. Yoksa onlarla ilgili bir şeyi öğrenmek istemem. Fakat bir tahminde bulunabilirim herhalde?»

— «Canının istediğini yapmakta serbestsin.»

Bernice elindeki bardağa dikti gözlerini. «Sen ve Gorman, belirli bir arayla aynı evde yaşadınız. O senden daha önce oradaydı. Belki birşeyler bırakmıştı, sonradan gelip almak için. Geldiği zaman, orada senin kaldığını öğrendi. Polisin seni yakalaması bu işle ilgili olabilir.»

Başımı salladım. Kalan içkimi bir yudumda bitirdim. O devam etti : «Hazine dairesinin ajanları Gussie'nin evine düşüp, o gemiciyi beraberindeki eroinle yakaladıkları zaman, daha esaslı bir araştırma yaptılar. Yard senin orada olduğunu biliyordu. Polisi gemicinin üzerine süren kendisiydi belki de. Senin kaçacağını düşünmüştü. Sonra kendisi gelecek, saklamış olduğun şeye konacaktı. Bu da başka bir ihtimal.»

— «Gerçeğe uygun olmayışı bir yana, iyi bir faraziye sayılır.»

Gözlerini kırpıştırdı gene. «Ben o evde doğdum, Morgan. Parayı saklamış olduğun yer bana da yabancı değil. Ta küçüklüğümden bilirim. Bizim ihtiyar, annemden habersiz çekiştirdiği içkiyi aynı yere gizlerdi. Orayı nasıl buldun?»

Omuzlarımı silktim ve hiçbir şey söylemedim.

— «Her neyse, o pire yatağında birşeyler gizlemeğe yarıyacak fazla yer yok,» dedi. «Beni düşündüren, geri kalanın nerede olduğu?..»

— «Belki bu konuda da bir fikrin vardır?»

— «Tabii,» diyerek gülümsedi. «Bütün yumurtaları aynı sepete koymıyacak kadar akıllısın. Paranın geri kalanı orada değildi. Gidip baktım, bildiğim her köşe bucağı araştırdım.»

— «Senin yerinde kim olsa, aynı hayalkırıklığına uğrardı.»

— «Anlattıklarım işine yaradı mı bari?»

— «Belki,» dedim. «Bu parayı çok mu istiyorsun?»

— «Aslında hiç istediğim yok.»

— «Biraz para yapmağa da itirazın yoktur herhalde?»

— «Nasıl?»

— «Whitey Tass, büyük bir organizasyonun başındadır. Senin deyiminle Gorman Yard gibi bir domuzun onunla ne ilişiği olabilir?»

— «Gorman, Whitey Tass'ın adamlarına sokuluyordu. Patronlarıyla tanışmak için fırsat kolluyordu sanırım. Buna meydan kalmadan yakalandı.»

— «Beni düşündüren de bu işte. Yard neden ona yaklaşmak istiyordu acaba?. Bunun sebebini öğrenebilir misin?»

— «Kesin birşey söyliyemem, Morgan. Bilirsin, o cins adamlar çok konuşmaktan hoşlanmazlar. Kendilerinden kimselere bile açılmazlar pek. İçlerinden biriyle altı aydır iş yapıyorum. İstediğin şeyi yapmağa çalışırım ama, para için değil. Hayır, Morgan. Para için değil.»

— «Minnet borçların en ağırıdır, bebek.»

— «Benden biraz olsun hoşlanmadın mı?.»

— «Ergeç aklı başında birine rastlıyacaksın. Öyle birinin sana âşık olmaması da imkânsız.»

— «Aşktan bahsetmiyorum. Korku nedir bilmeyen gerçek bir dostum olsun isterim.»

Gülümsedim. «Sadece budalalar korkmaz. Kendimi akıllı sayarım ben.»

— «Demek ki korkmayan, korkuyu tanımayan akıllılaar da var.»

— «Kazandın, bebek,» dedim. «Senden hoşlanmamak mümkün mü? Gerçekten hoşlanıyorum.»

— «Öyleyse seni bu gece bırakmıyacağımı, burada tutaca-

ğımı bil. O şey... Başkalarıyla yaptığım iş için değil. Sadece burada kalmanı ve konuşmamızı istiyorum. Müzik dinlemek elini tutmak, başım omuzuna düşerek uykuya dalmak istiyorum, hepsi o kadar. Güneşin ilk ışıkları gözüme düştüğü zaman, başım omuzunda uyanmalıyım. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Morgan?»

Ayağa kalktım. Yanına gittim onun. Parmaklarımı saçının ipek çilesine daldırdım. Sıcacık, insanca bir yakınlıkla gülümseyen gözlerinin içine baktım.

— «Anlamak da' lâf mı? Billyorum, bebek,» dedim.

4.

Taksiden otelin önünde indim. Hemen hemen boş denebilecek caddenin üstünde nemli bir sis dalgalanıyor, çözülen bulutlar gibi parçalanıyordu. Bölük pörçük bu sis tabakasının yukarısında, donuk inci rengi bulutlar yüksek yapıların tepesine abanmıştı.

Odama çıktım ve öğleden sonra saat ikiye kadar uyudum. Kalkar kalkmaz Miami'ye telefon ettim. Kim'le beni memleketten çıkaracak olan Art Keefer'le konuştum.

Gitmek istediğim yeri söyleyince, güneyde daha uygun yerler olduğunu belirtti. İnsan Eichmann gibi biri olmadıkça, oralarda bütün bir ömür boyu gizlenebilirdi. Belirli birkaç kişinin avucunu biraz parayla yağlamak yeterdi bunun için. Israrım karşısında, her zaman yaptığı gibi benim söylediğimi kabul etti. Nerede, ne zaman buluşacağımızı kararlaştırdık.

Sonra telefonla Küçük Joe Malone'u aradım. İstediğim ufak tefeği, otobüs terminalindeki emanet eşya gözlerinin birinden alacağını söyledi. Daha önceden oraya bırakılmıştı bunlar. Malone otele getirecekti.

Saat dört buçukta, müracaat masasının önündeydim. Hesabımı ödedim. Benim için bırakılmış olan şeyleri aldım oradan. Bir taksiye atlayıp, gideceğim yerin adresini verdim. 45. lik tabanca, bir kutu mermi, iki törpü ve gerekli bazı şeyleri yanıma almıştım.

Yarım saat sonra Kim Stacy'nin oda kapısının önündeydim.

— «Merhaba bir tanem,» diye selâmladım onu.

— «İşi oyunla karıştırmıyalım, Morgan.»

— «Herşey oyundur, güzelim. Sadece kuralları değişir.»

Kapıyı kapayıp ardımsıra yürüdü. Geniş koltuklardan birine kuruldum.

— «Dün gece burada değildin,» dedi.

— «Önemi var mı?»

— «Bizimkiler bundan hoşlanmıyacak.»

— «Sizinkilere başlatma şimdi.»

— «Onlarla işbirliği halindesin.»

Omuzlarımı silktim.

— «Ne olmuş yani?. İşte döndüm.»

Kim başını salladı. Fakat gözlerindeki suçlama ifadesi silinmemişti.

— «Belki senin için önemi yoktur ama, senden şahsen sorumlu olduğuma dair bir kâğıt imzaladım. Mesleğim, durumum sözkonusu. Bu işi ben istemiş değilim. Onlar teklif ettiler, ben de «peki» dedim. İşin başında anlaşmazlıklar olması, iki taraf için de hoş değil.»

— «Öyle olsun, güzelim. Kabiliyetlerini ispat etmek için seni güç duruma düşürmek istemem. Bu bahsi bırakalım artık.»

— «Dediğin gibi olsun, Morgan.»

— «Gorman Yard'dan ne haber?»

Dudağını ısırdı. Tedirgin bir hali vardı.

— «Gorman Yard ölmüş, Morgan.»

— «Nasıl?»

— «Cezaevinin atölyesinde bir iş kazası olmuş. Kimse sorumlu görülmemiş bundan.»

Biran suskun kaldı. Yüzümde söylediklerinin tepkisini araştırır gibiydi. Sonra kollarını kavuşturdu.

— «Sen bu bahsi kurcalayınca, yeniden soruşturma açıldı,» diye ekledi.

— «Oradakiler pek memnun olmıyacak herhalde?.. Tabii belirli, daha doğrusu şimdilik belirsiz bazı kimseleri kastediyorum. Peki, polisler onu nasıl yakalamış?»

— «Kimliğini vermeyen birisi telefon etmiş. Muhbirin söyledikleri üzerine faaliyete geçmişler. Yard suçunu itiraf etmiş hemen. Cezaevine gitmeğe istekli gibi bir hali varmış.»

— «Gerçekten de öyle olabilir.»

— «Anlıyamadım?»

— «Geçelim bunu. Kırk milyondan haber var mı?»

— «Hiçbir ize rastlanmamış. Muhtemel bütün kaynaklar kontrol altına alınmış, seri numaralarını yayarak akla gelebilecek her çevreyi uyarmışlar. Gerçekten iyi bir iş yaptığın anlaşılıyor. Fakat işin soğumağa yüztuttuğunu sanma. Arkadaşlarına da böyle söylersin.»

— «Yalnız çalıştığımı biliyorsun, kim. Dosyamı okumuşsun.»

— «Bu sefer yalnız olmadığın anlaşılıyor. Bir kişinin çevirebileceği iş değildi bu. Savaş esnasındaki tecrübelerinden yararlandığını düşünüyorlar. Aslında da öyle olmalı. Özel olarak hazırlanmış tuzaklarla, Almanların zırhlı arabalarını önceden belirtilen yerlerde durdurmuşsun. Neye uğradıklarını anlamalarına kalmadan, içindekileri gazla zararsız hale soktuğun biliniyor. Kırk milyon dolar işinde daha gelişmiş bir teknikle çalıştığın muhakkak. Oksijen, ya da elektrik kaynağı kullanılmamış bu sefer. İzlere bakılırsa, asitle çalışmışsın. Gene de kesin birşey söyliyemiyorlar. Sahi, ne kullandın Morgan?»

Gülümsedim.

— «O işde altı kişi çalışmıştık, tatlım.»

— «Biliyorum. İçlerinden üçü ölmüş. Biri sonradan Avustralya'ya gitmiş. Beraber çalıştığınız Alman, şimdi Berlin'de başarılı bir iş adamı. Savaş esnasındaki zırhlı arabalar işinden sadece sen kalmışsın geride. Böyle bir soygunu plânlıyarak, gerçekleştirebilecek tek şahıs sensin.»

— «İltifatını memnuniyetle kabul ediyorum.»

— «Ne yazık ki değmezsin.»

— «Gerçek değerimi bilecek kadar tanımıyorsun beni.»

Saatime baktım. Hemen hemen altı buçuk olmuştu.

— «Hazır mısın?» diye sordum.

— «Niçin?»

— «Balayı seyahatimize çıkmanın zamanıdır.»

Şaşırmış gibiydi.

— «Evet ama, üç günlük zaman istemiştin.»

Omuzlarımı silktim.

— «Sabırsızlanıyorum diyelim. Bu iş yapılacaksa, kendi bildiğim gibi yapmak isterdim. Hemen eşyalarını hazırla. Aşağıda araba bekliyor..»

Georgia'da, Florida yakınlarında bir yerde evlendik. Küçük yapının kapısında, «evlenme belgesi, kan tahlili ve Tören - Hepsi 1 Saat içinde» yazılı bir tabela vardı.

Pek şenlikli bir tören olduğunu söyliyemiyeceğim, çünkü kim son derece sinirli görünüyordu. Bana gelince, halinden memnun bir dâmad rolü oynıyamıyacak kadar yorgundum. Nikâh işi sona erip de öpüşürken, mutlu bir çiftten ziyade ilk raund başlamadan önce hafiften birbirlerini yoklayan boksörleri andırıyorduk.

Ücretin üzerine hayli yüklü bahşiş eklemem, nikâhı yapan şahsın yüzündeki merak ve kuşku ifadesini silmeğe yetmişti.

Arabaya bindiğimiz zaman, Kim bana bakmaksızın sordu : «Şimdi ne yapıyoruz?»

Nedense, benden mümkün olduğu kadar uzak oturmayı tercih etmişti.

— «Bizim durumumuzdaki kimselere uygun bir davranışımız olmalı. Eyalet sınırını geçer, bir motele iner ve esaslı bir uyku çekeriz.»

Ne düşündüğünü biliyordum ama, birşey söylemedi. Başını hafifçe sallamakla yetindi. İçinde biraz da ürkeklik olan tedirginliğini hissetmiştim. Böylesine güzel bir kadına ürkeklik vermek zevkli bir histi doğrusu.

Ön camda belli belirsiz seçilen aksime gülümsedim. Kontak anahtarını çevirdim. Biraz sonra şehirlerarası yola vurmuştuk.

Ortalık kararmağa yüztutmuşken, (Flora Palmiye Çiftliği Moteli)ni gördüm. Şoseden ayrılıp çakıl döşeli ara yola girdik. Mevsim henüz açılmadığından sadece birkaç araba vardı. Arabalardan ikisinin yan taraflarında «YENİ EVLİ» yazısı okunuyordu. Oralarına buralarına kordelâlar, krepon kâğıdından süslemeler takılmıştı.

— «Yalnız değiliz, Kim,» dedim.

— «Rica ederim.»

— «Merak etme, iki yataklı oda tutacağım.»

Motelin kayıt defteri önüme süren kâtip, uzattığım parayı aldı ve yüzümüze ikinci defa bakmak zahmetine girmeksizin, 20 numaralı odanın anahtarını elime tutuşturdu.

Saat altıda telefonla uyandırmasını tenbih ettikten sonra arabayı 20 numaralı bungalovun önüne çektim. İki valizi ve diğer bazı şeyleri odaya taşıdım.

Özel anlaşmamızı hiç olmazsa bir yerde bozmağa kararlıydım. Kim odaya gireceği esnada, davranıp kucağıma aldım. Böylece girdik odaya. Kollarımdaki vücudu kaskatı kesilmişti. Bir buz kalıbı taşıyordum sanki.

— «Törenlere uymamız gerek, tatlım. Daha önce hiç evlenmemiştim.»

Yüzündeki o donuk ifade silindi. Hafifçe gülümsedi. Bir eliyle yanağıma dokundu. Ayakparmaklarının üzerinde yükselelerek, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir öpüş denilemezdi belki buna, saniyelik küçük bir hareketti. Fakat dudaklarının dolgun yumuşaklığını, nemli sıcaklığını hissetmeme yetmişti.

— «Affedersin, Morgan. Birden anlıyamamıştım. Ben de daha önce evlenmiş değilim. Teşekkür ederim.»

— «Hükümet bazı konularda çok titizdir. Nizamnameyi bildiğini umarım.»

— «Bilirim. Senin de onlara uyacağından şüphem yok.»

— «Bana fazla güvenme, bebek,» diyerek sırıttım.» Karate (*) tekniğine güvenin de boşa çıkabilir.»

— «Gene mi başlıyoruz? Peki, buna ne dersin?»

Elindeki küçük, siyah otomatiğin namlusu mideme çevriliydi. Fakat elimin hızla haraketini farketmedi bile. Şimdi benim elim de boş değildi. 45'liğin namuslusu iki kaşının arasında belirli bir noktaya bakıyordu.

— «Ya buna ne buyrulur?» dedim.

— «Bizimki ideal bir evlilik olmalı. Pekâlâ, Morgan. Gösteri yeter. İşimizle meşgûl olabiliriz.»

— «Memnuniyetle, tatlım.»

Patronlarıyla yirmi dakikalık bir telefon konuşması yaptı. Nikâhımızı, bulunduğumuz yeri bildirdi. Bu telefon konuşmasının beş dakikasını, hiçbir şey söylemeksizin karşısındakini dinlemekle geçirdi. Sonra ahizeyi bıraktı. Kesin bir dönüşle karşımda dikilip :

— «Plânlandığı gibi hareket edeceğiz. Sadece bir değişiklik var,» dedi.

Tedirgin tedirgin sordum : «Ne değişikliği?»

— «Servis, daha hızlı hareket etmemiz gerektiğini söylüyor. Gittiğimiz yere haber gönderiliyor.»

— «Şu ahmaklar..»

Eliyle bir hareket yapıp beni susturdu. «Adamlarımızla değil, onların kendi kanallarından duyurulacak bu haber. Başka tür-

---

(*) Silâhsız kendini savunma diyebileceğimiz eski bir Japon döğüş tekniği. (Ç.N.)

lü söylemek gerekirse, oraya gideceğimizi önceden bilecekler. Örtülü, yeraltı çalışmasına lüzum kalmıyacak.»

— «Bu işi başarmanın yolu örtülü çalışmaktı. Bunu bilmiyorlar mı?»

— «Ne yaptıklarını bilirler, bundan eminim.»

— «Topunun canı cehenneme.»

— «Tasarladığın şeyleri, yaptığın hazırlıkları bana söylemiyecek misin?»

— «Zamanı gelince,» dedim.

Telefona uzandım. New York'ta bir numarayı verdim santral memuresine. Fazla beklememe kalmadan o âşina sesi duydum :

— «Joey Jolley konuşuyor.»

— «Ben Morgan.»

— «Oh, kararını verdin galiba?»

— «Henüz değil, Joey. Uygun zamanı bekliyeceğiz.»

— «Öyle olsun. Senin için ne yapabilirim?»

— «Gorman Yard ölmüş.»

Sesinin tonunda bir değişiklik olmadı. «Evet, biliyorum. Ben de soruşturma yapmak zahmetine girdim. Kaynaklarım, kazanın ardında birşeyler olduğunu söylediler. Açıkça konuşan yok tabii. İçerdeki birisi, Mr. Yard'ı tasfiye emrini almış olacak. Bu işini başarıyla yerine getirmiş.»

— «Benim korktuğum şey de bu.»

— «O çevreden sade gidiş biletiyle yolculuğa çıkan tek kişi o değil.»

Midemde birşeyin burkulduğunu, bir hançer gibi saplanıp kıvrıldığını hissettim. «Devam et,» dedim.

— «Haberi televizyondan öğrendim. Bir saat önce boğularak öldürülen bir kızın cesedini bulmuşlar. Bernice Case adında bir kız.. Geceleri çalışan bir küçükhanım.. İşi de malûm. Dünyanın en eski mesleğine mensupmuş.»

Ahizeyi kıracakmışcasına kuvvetle sıkıyordum. Allah belâsını versin, onu da öldürmüşlerdi. O altın kalpli, daima aldığından fazlasını veren, gözlerinin içi tatlı tatlı gülen küçük yosmayı.

Sesimin tonundan birşeyler sezdirmemeğe çalışarak :

— «Arada bir ilgi olduğunu sanmıyorum, Joey,» dedim. «Kızın işini biliyorsun.»

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. «Belki de haklısın. Herkes tarafından sevilen bir kızmış.»

Öyleydi diye düşündüm. Fakat bunu bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilemiyecek artık.

— «Polis ne yapıyor?»

— «Polisi bilmem ama, o mahallede sert konuşmalar oluyormuş. İşin ardında kimin olduğunu polisten önce öğrenirlerse, doğduğuna pişman edecekleri muhakkak. Böyle düşünenlerin başında ihtiyar Gussie var.»

— «Ben de birşeyler yapmak isterdim.»

— «Arada bir ilgi olmadığına emin misin?»

— «Benim bakımımdan yok,» diye yalan söyledim. «Bilmek istediğim, içerdeki işte Whitey Tass'ın parmağının olup olmadığı?»

Joey : «Şaka mı ediyorsun?» dedi. «İş o kadar büyükse, Whitey Tass'ın da ilişiği olabilir tabii. Fakat kendi bölgesinde politik bakımdan önemli bir durumu var. Elini ateşten uzak tutmayı tercih eder sanıyorum. Birşey söyliyeyim mi, Morgan?.. Whitey günden güne kodamanlaşıyor. Onunla dalaşmaktan kaçın.»

— «Niyetim tamamen başka. Seni aramamın sebebi de bu zaten. Yararlı olabilecek ne varsa öğrenmeğe bak.»

— «Gerçekleri mi, söylentileri mi?»

— «Bazı söylentiler de doğru çıkar. Ona göre.»

Öksürdü, sesi biraz daha pürüzlüydü şimdi.

— «Yapacaklarımın karşılığında o kırk milyondan bir dilim de benim payıma düşerse, ne kadar memnun olacağımı anlatamam.»

— «Fakat avanssız çalışmak zorundasın.»

— «Senin şöhretine güvenim var. Gerekirse nasıl bulacağım seni?»

— «Bulamazsın,» dedim. «Ben seni ararım.»

Ahizeyi yerine bıraktım. Omuzbaşımdaki, sırtımdaki adalelerin düğüm düğüm kasıldıklarını hissediyordum. Bu kasılma yüzüme de yansımış olmalıydı. Ağzım incecik bir çizgi gibi gerilmişti. Kim dikkatle beni gözlüyordu.

— «Bernice Case,» diye söylendim. «Küçük bir dosttu benim için. Yok yere öldürdüler kızı.»

Daha fazla birşey söylemem gereksizdi. Bu ismi aklında tutacak, bağlı olarak çalıştığı servise, işbirliği yaptığı öteki ajan-

lara iletecekti. Yeteri kadar akıllı kimselerse, birbiriyle ilgisiz görünen, aslında aynı işin parçaları olan şeyleri biraraya getirebilirlerdi. Onlar başaramazsa ben yapacaktım bunu.

Sözveriyorum, Bernice. Sıcaklık ve köpük köpük açmış badem çiçeklerini akla getiren o hafif sabun kokusu yayılan vücudunla kollarımın arasına sokulduğun unutulmaz gecenin hatırasına yemin ediyorum. Karanlığın koynunda yumuşak bir Havai müziği çırpınırken, iki çocuk gibi birbirini tutmayan şeylerden konuştuğumuz o harika gecenin hâtırasına. Küçük, tatlı kedim.

Sırtüstü yatağa uzanıp gözlerimi yumdum. Biraz sonra, bitişik karyolanın yayları hafifçe gıcırdadı. Dışarda üç kurbağanın bitip tükenmez vraklamalarına, şosedeki trafiğin daha uzak uğultusu karışıyordu.

Kim : «Sevgilin miydi, Morgan?» diye sordu.

— «Sadece bir kere gördüm.»

— «Çok müteesirim.»

O an, bir kanun kaçağını gözetlemekle görevli, özel olarak yetiştirilmiş polis köpeği oyunu oynamayı bırakmıştı. Gerçek bir kadındı..

Güneş yükselirken yola düştük. Florida kavşağından Miami'ye kıvrıldık. Trafik yoğun değildi. Gavin Woolart'ın hesap açmış olduğu bankaya uğramak için kısa bir mola verdim. Verdikleri çek defterinin ilk yaprağıyla yirmibin dolar çektim bankadan. Merakla bakan birkaç kişi hariç, fazla bir ilgi gösteren olmadı. Gavin Woolart, kendi adamlarından biri olduğumu söylemişti herhalde..

Arabaya döndüğüm zaman, Kim terle nemli yüzünü siliyordu. Arabanın içi eskisinden sıcaktı.

Palmetto yoluna vurduk. Miami bölgesinin çevresinden dolanarak, Florida Keys yönünde ilerliyorduk. (Grove Motel)'e ulaştığımızda, her ikimize de ter içindeydik.

Kim duş yaparken, ben yola indim. Altı kutu Pabst birası aldıktan sonra telefonda Art Keefer'i aradım. Bir saat içinde geleceğini söyledi. Motele dönüp odaya girdim ben de.

Kim odada yoktu ama, giyecekleri havalandırma tesisatının yakınında bir yerde asılıydı. Açık valizi karyolanın üzerinde duruyordu. Arka tarafta, havuzun başından iki çocuğun bağrışmalarını işittim. Gidip pencereden bakınca, Kim'in bir şezlonga

yayılmış güneşlendiğini gördüm. Duş sırası bendeydi şimdi. Sonra mayomu giyip, iki elimde iki kutu birayla dışarı çıktım.

Az kalsın biraları düşürüyordum.

Siyah-beyaz bikini mayosu teninin altın rengini büsbütün belirtiyordu. Biçimli vücuduna S harfi şeklini veren dişice bir gevşeklikle yatmaktaydı. Memelerinin dipdiri ağırlıklarını farketmek, kalçalarının ölçülü dolgunluğu aklımı karıştırmıştı.

Şezlongun ucuna iliştim ve bira kutularından birini uzattım : «Soğuk bira içmez misin?» diye sordum.

Tatlı tatlı gülümsedi. «Bu kadar ihtimam göstereceğini düşünmemiştim.»

— «Evlenince, gizli bazı kabiliyetlerim de açığa vurdu. Kusura bakma ama, sen de beni şaşırttın.»

Biramı yudumladım. Dudaklarımı yalıyarak : «Belâ gibi bir vücudun var,» diye ekledim.

Gülümseyişi silinmedi. «Söylemişlerdi. Şimdiye kadar hiç zararını görmedim.»

Başımı salladım. «Gerektiği gibi yararlandığını da görmedim henüz.»

O küçük ve tatlı gülümseyiş hemen kayboluverdi.

— «Fazla ciddiye alma o şeyi. Evliliğimiz geçici bir iş anlaşmasından ibaret.»

Sırıttım. «Gerçekten öyle olması için, benim de o gözle bakmam şart. sen de bunu unutma.»

Anlamamazlıktan gelmeği tercih etti. «Arıyacağın kimseyle temas sağladın mı?»

Başımı salladım.

— «Ne yapacağımızı şimdi söylemez misin?»

Biram bitmişti. Kutuyu yakındaki bir çöp sepetine attım.

— «Yarın balık avı için bir tekne kiralıyacağız. Öğle vakti, kıyıdan oniki mil açılmış olacağız. Art Keefer bir deniz uçağıyla bizi oradan alacak. Asıl hedefimize bir mil mesafede, başka bir tekne bekliyecek bizi. Ondan ötesi bize kalıyor.»

— «Varılan anlaşma böyle miydi?»

Omuzlarımı silktim. «Şekilde ufak tefek değişiklik, esasa tesir etmez. Hem unutma, bizim gibi insanlar polislerin sözüyle bağlanmaktan hoşlanmazlar. Yaşadığımız hayatın gereği.»

— «Saçma birşey.»

— «Belki senin için, küçük. Yeteri kadar, belki daha fazla akıllı olduğunu biliyorum. Bundan yana hiç şüphem yok. Fakat

karşındakilerin de akıllı çıkabileceğini hesaplamalısın. Öğrenmen gereken çok şey var. Arkadaşım bize iyilik yapıyor. Bizi oraya götürürken, başını tehlikeye atmış oluyor. Oradan çıkarması daha da tehlikeli.»

— «Hiç de değil.»

Başımı çevirip ona baktım. Gözleri bendeydi. «Dönüş bizim kararlaştırdığımız şekilde olacak.»

— «Sen küçük bir çılgınsın, şekerim. Dilediğim yerde ipi kesmiyeceğimi nereden biliyorsun?»

— «Çünkü bir anlaşmaya vardın.»

— «Bundan önce de fikir değiştirdiğim oldu.»

— «Bikini mayo giymemin bir sebebi de bu. Başka şeylerle kafanı yormana engel olur.»

Hiç değilse açık konuşuyordu. Başımı salladım. «Kadınlar neden elde edilmekten değil de, elde etmekten hoşlanıyorlar acaba?»

— «Herhalde kişiliklerini ispat için.»

— «Aslında işleri zorlaştırmaktan başka birşeye yaramaz bu.»

Cevap vermesine vakit kalmadı. Art Keefer çıkageldi. Sonu bir çıkmaza saplanabilecek konuşmadan kurtardı bizi. İri yapılı, kol adaleleri boğum boğum belirli, saçları güneşten alabildiğine açılmış ,teni açıkhava ve güneşle meşinleşmiş, gözleri parlak yeşil bir adamdı. Dudaklarındaki sinik gülümseyiş, yüzündeki eski yara izleri, görünüşüne tipik bir maceraperest damgası vurmuştu.

Kim'i o haliyle görünce, tepkisi benimkinden farksız oldu. Fakat oyunun kurallarını bilen biriydi. Onun bana ait olduğunu düşünerek, saygılı bir hayranlık göstermekle yetindi.

Kendisini yedi yıldan beri görmemiştim. Gözünü kırptı.

— «Merhaba, kodes kuşu.»

— «Bu iltifatı hakkedeceğim kadar tutamadılar beni içerde.»

— «Sonunda böyle olacağını bilmeliydiler. Peki, nasıl yaptın?»

— «Parmaklıklar şekerdendi,» dedim. «Sana Kim Stacy'i tanıştırayım. Daha doğrusu, Mrs. Morgan.»

— «Çok memnun oldum.»

Kim'le el sıkıştılar. Birbirlerini ölçüp biçer gibi bir halleri vardı. Bir adım geri çekilen Art, soran gözlerle bana baktı.

Gülümsedim. «Tertemiz, dürüst bir bağlılık, Art.»

— «Beraber olmanın başka yolları da var.»

— «Ben bu şeklini tercih ettim.»

— «Anlıyorum.»

— «Herşey hazır mı?» diye sordum.

— «Saat 6'da Raymond'un orada. Taşıyabildiğim kadar yakıt isterim. Mrs. Morgan ne kadarını biliyor?»

— «Herşeyi,» dedim.

— «Bir mesele daha var. Seni bekliyorlar. Vince durumu öğrenmiş, kısa dalga üzerinden mesaj verdi. Kim yapmış olabilir bu işi?»

Kim : «Biz,» diye karşılık verdi.

Art'ın bana bakan gözlerinde yoğun bir merak ifadesi okunuyordu.

— «Sen ne diyorsun?»

— «Durumu bilmeleri daha iyi.»

— «Esaslı bir karşılama bekliyebilirsin. Senden sızdırmayı umdukları parayla toparlanacaklarını, ayaklarının üzerinde dikileceklerini düşünüyorlar. Doğrusu senin yerinde olmak istemezdim.»

Kim'e bakıp gülümsedim.

— «Yerimden memnunum.»

Art da sırıttı, omuzlarını silkti.

— «Her anlaşmada en tatlı payı alan daima sen olursun. Bunu nasıl kıvırıyorsun, anlıyamıyorum?»

— «Talihliyimdir,» dedim. «Başka bir değişiklik var mı?»

— «Eski dalga uzunluğu üzerinden dört nokta ve Kissler kodu kullanılacak. Bunu çözmeyi, karşı tedbir almayı hâla başaramadılar. Temas sağlamak için aracı gerekirse, Orino Bar'ında şu eski şarkımızı söyleyen birine bak.»

— «Karşıdakileri hiç tanımıyorum.»

— «Russo Sabin adındaki herife dikkat et. İktidarı ele geçirmek üzere olan Carlos Ortega'nın satıcı başıdır kendisi. Arkasında sivil ve askerî yardakçıları var. Ortega'nın bütün istediği, kendince uygun bulduğu avuçları yağlamasına yarıyacak birkaç milyon dolar. O zaman yeni bir Küba bulacağız karşımızda.»

— «Nasıl biri bu?»

— «Şimdilik içyüzünü tamamen açığa vermiyor. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Burada işbirliği yapanlar var mı?»

— «Neden sordun?»

— «Deniz kuvvetleri ve sınır devriyesi çok sıkı çalışıyor, ahbab.»

— «İyi. Alârm haline geçmemeleri sana yeter sanıyorum.»

— «Eh, bu da birşeydir.»

— «Göz göre göre enselenirsek, orası da senin kabahatın.»

Art gülümsedi : «Şimdiye kadar enselenmediğime göre..»

Cümlesini tamamladı. Gene el sıkıştık, Kim'i başıyla selâmladı. Ağır fakat uzun adımlarla uzaklaştı.

Onun ardından bakan Kim : «Kendine çok güveniyor,» dedi.

— «Öyle olması gerekiyor da, ondan.»

— «Kim olduğunu söyler misin?»

— «Öldüğünü söylediğin adamlardan biri. Savaş esnasında Alman hatlarının ardında gördüğümüz işte beraberdik.»

Şaşırmış gibiydi. «Fakat nasıl olur? Keefer diye biri yoktu onların arasında.»

Güldüm. Başımı salladım. «Orduya başka bir isimle yazılmıştı.»

— «Peki öteki iki kişi?»

— «Onlar gerçekten öldü.»

Birşey söylemeksizin bana bakıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum.

— «Aklından geçeni unut,» dedim. «Kırk milyon işiyle ilgisi yok.»

Başımızın üzerinde koyu, dolu dolu fırtına bulutları kümelenmekteydi. Bunların ardından, düzensiz aralıklarla gürlemeler işitiliyorddu. Havuzdan çıkan iki çocuk, bağrışarak odalarına koştular. Boş bira kutusunu Kim'in elinden aldım. Çöp sepetine fırlattım.

— «Git giyin,» dedim. «Sana beş dakika mühlet.»

Başını salladı. Bungalova doğru yürüdü. Kapının önünde durup döndü. Garip bir gülümseyiş vardı dudaklarında.

— «On dakika olsun. Çevrede meraklı gözler olabilir. Seni kapı kırarken görmelerini istemezsin herhalde?»

5.

Akıntının üzerinde geniş daireler çizerek alçaldık. Bir milden az bir mesafede, güneşin altında ışıltılı beyaz görünen kum-

salın yarımay biçimindeki girintisi seçiliyordu. Tepelerin canlı yeşilinin altında, kocaman bir köpek balığının açık ağzını andırıyordu bu girinti.

Art son derece ustaca bir iniş yapmıştı. Suyun yüzüne temasımızı hissetmedik bile. Motörünün ekzos borusundan küçük duman halkaları çıkan teknedeki ufak tefek adam gayet rahat görünüyordu. Önce valizleri verdim. Kim'in bir kedinin alımlı çevikliğiyle küçük tekneye geçmesini izledim.

Uçuş esnasında çok az konuşmuştu. Arkamızda oturduğu yerden ikimizi incelemeği tercih etmişti belki. İşbirlimizin uzun bir geçmişe, beraber atıldığımız tehlikeli tecrübelere dayandığını biliyordu artık. Bunu anlıyacak kadar zekiydi. Bir bakıma, bu durumdan memnun olmamıştı. Durumu patronlarına telefonla bildirmesine meydan bırakmamıştım. Odaya girer girmez kapıyı kilitlemiş, dışardan bir yerden telefon etmesi ihtimalini böylece önlemiştim. İçerden, benim yanıma konuşmaktan da o kaçınmıştı.

Sonra soyunmaksızın yatağına uzanmıştı. Sabaha yakın, bir otomatiğin emniyetinin çıkarabileceği madenî bir çıtırtı duymuştum. Parmağım 45'liğin emniyetine gitmişti hemen. İlkinin benzeri bir çıtırtıyı o da duymuştu herhalde?. Sabah kalkıncaya kadar en küçük bir hareket yapmamıştı sonra..

Şimdi ifadesiz bir yüzle Art'a el sallayışımı izliyordu. Teknenin dümeninde oturan ufak tefek adam bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı :

— «Ben Jose'yim, Mister. Gidebilir miyiz?»

— «Oraya gitmemiz ne kadar sürer?»

— «Aşağı yukarı bir saat. Memleketinizin devriye uçakları başımızın üzerinden eksik olmuyor. Senor Camino sizin polisinizden kaçıp buraya geldiğinden beri devam ediyor bu. Hele Profesör Fransisco Hernandez Senor Ortega'nın emirleriyle kaçırıldıktan sonra, kontrol büsbütün sıkılaştı.»

— «Buraları Birleşik Amerika karasuları değil ki.»

Omuzlarını silkti. «Küba'nın da değil. Sizin anlıyacağınız, belirli bir irtifadan uçuşa açık. Bir bakıma yararlı oluyor sizin devriye uçaklarınız. Bu lânetlik yerden kaçmağa kalkışanların takip edilmelerine, kendilerine ateş açılarak durdurulmalarına engel oluyorlar.»

— «Kaçabilen var mı, Jose?»

— «Çok az, Senor. Carlos Ortega, bunu önlemek için çok sıkı tedbirler aldı.»

Biran duraladı, sonra yan yan bakıp :

— «Herhalde biliyorsunuzdur?» diye devam etti. «Carlos Ortega, Senor Morgan ve eşinin gelmekte olduğundan haberdar.»

— «Duydum,» dedim. «Belki kolaylık gösterir.»

Jose başını salladı : «Yanılıyorsunuz, Senor. Öğreneceklerini bilirse, memleketinize karşı açıkça bir tavır takınmak istemez. Hiç değilse böyle meselelerde. Onun düşündüğü başka şey, bu memlekete kanundışı yollardan girerseniz, sizin üzerinizdeki etkisi daha büyük olacaktır. Kararınızdan pişman olmıyacağınızı umarım.»

— «Gidebileceğimiz fazla yer kalmamıştı.»

Jose : «Doğru,» dedi. «Fakat dikkatli olun. Dost bir ülke değildir burası.»

Biz konuşurken, Jose tekneyi kıyıda belirli bir noktaya yöneltmişti. Sonra pek geniş olmayan bir berzaha girdik. Yarım mil yol aldık bu kanalımsı yerde. İki yanı sık çalılıklarla kaplı dar geçitin sonu bir iskeleye ulaşıyordu. Bir de şantiye barakası vardı ilerde.

Jose :

— «Bekleyen bir araba var, Senor Morgan,» dedi. «Buradan öteye onunla gideceksiniz.»

Nuevo Cadiz, gösterişli modern yapıları, bunlarla taban tabana zıt, en koyu bir yoksulluk içindeki sefil mahalleleri, doludizgin sefahata elveren imkânları, açık kumar oynanan lokalleri ve ahlâkın günden güne biraz daha bozulup kokuştuğu belirli çevreleriyle, Castro öncesi Havana'yı andıran bir şehirdi. Burada göze en çok çarpan şey, üniformalıların fazlalığıydı.

Bel kemerlerine asılı parlak cilâlı tabanca kılıflarıyla fiyakalı dolaşan üniformaları gösterişli, favorili, bıyıkları özenle uzatılmış adamlar, operetlerin göstermelik subaylarını andırıyorlardı.

Süngü takılmış tüfekleri omuzlarında, mangalar halinde geçen gönüllü yazılmış askerlere rastladık. Polis memurları sadece trafik düzenini yönetmekle görevliydiler. Onların üniformaları da cakalıydı ama, yetkilerinin sınırlı olduğunu, iktidarın kendilerinden başka bir kuvvete dayandığını biliyorlardı.

Gerek Avrupa gerekse Amiraka'da ün yapmış, Hollywood partilerinin gediklisi birkaç playboy (*)u gördük. Fakat asıl büyük para sahipleri, görünüşlerinden hiçbir şey farkedilmeyen kimselerdi.

Nuevo Cadiz, Monte Carlo ve Las Vegas gibi eğlence, kumar merkezlerine tutkun kişiler için çekici bir yerdi doğrusu. Oralardan tek farkı, ancak körlerin ve sırılsıklam enayilerin sezinliyemiyeceği gergin hava, politik bakımdan heran patlamağa hazır, için için işleyen bir yara gibi deşilmeği bekleyen durumdu.

Regis Oteli'ne Mr. ve Mrs. M.A. Wintres adıyla yazıldık. Kim, karşı durulmaz câzibesiyle oradakilerin gizli ve açık bakışlarına hedef olmuştu hemen. Güzelliğini övgü sınırlarını aşan birkaç cümleyi duymamazlıktan geldim. Dillerini bilmiyor görünmem daha uygundu. İlerde bazı avantajlar sağlıyabilirdi bana.

Garson, bizi beşinci kattaki dairemize götürdü.

Verdiğim on doları dişlerini olduğu gibi açığa vuran geniş bir gülümseyişle kabul etti. Kim birşeyler söyliyecek gibi oldu ama, kolundan tuttum.

Garson aşırı saygı belirtisi bir eğilişle çekip gittikten sonra, Kim'in konuşmasına gene meydan vermedim. Elimle kulağımı, sonra duvarları işaret ettim.

— «Güzel bir yer,» dedim. «Balayımız için ideal bir yer.»

— «Öyle.»

— «Burayı methederken mübalağa yapmadığımı göreceksin. Hele gece hayatı başlasın.»

— «Alışverişe çıkmağı tercih ederim. O kadar âni hareket ettik ki, gerekli şeyleri yanıma almağa vakit bulamadım.»

Gülümseyerek başımı salladım. Bir yandan konuşurken, odanın içinde gizlenmiş iki mikrofon bulmuştuk. Kim yatakodasında bir başkasını tesbit etti. Onları oldukları yerden almak zahmetine girmedik. Oynıyacağımız oyunda bize yararlı olabilirlerdi.

Otel dairesinde rahatça konuşabileceğimiz tek yer, banyo dairesiydi. Özel ve gizli kalmasını istediğimiz birşey konuşma-

---

(*) -Modern Toplumun Kazanova, Don Juan tipi. Eğlenceden başka birşey düşünmeyen, kadınlar arasında süksesi sınırsız, bu konuda yararlı olabilecek imkânlara sahip erkek. (Ç.N.)

mız gerekirse, bunu banyo dairesinde yapabilirdik. Daha emin olmak için duşu da açabilirdik tabiî.

— «Yanıma gel, tatlım,» dedim.

Sesim karısına tutkun bir yeni güveyin ses tonuna uygundu. Böyle söylerken elimi de uzatmıştım. Ağır bir hareketle kollarımın arasına sokuldu. Ağzımı kulağına yaklaştırdım.

— «Oyunumuzu başarıyla oynamalıyız. Sen de uymalısın buna. Onlara normal görünmeyecek şeylerden kaçınmamız gerek.»

Başını salladı. Saçları yanağımı okşarcasına sürüdü. Parfümünü bu kadar yakından hissetmek gözlerimi karartmıştı. Parmaklarımın ucuyla çenesine dokundum. İri iri açılmış gözleri gözlerimin ta içine bakıyordu. Dudaklarımı dudaklarına dokundurdum birden. Sonra kontrolumu kaybettim. Hafiften bir dokunuş değildi bu artık.

Titreyen eliyle beni itti. Soluğu düzensizdi. Çok alçak tonda bir sesle :

— «Buna lüzum yoktu,» dedi.

Onun kadar sâkin davranmazdım. Gülümsedim : «Hârikaydı, bebek. Çarpıldım diyebilirim.»

Yüzü kızarmıştı. Konuyu değiştirip : «Nasıl?» dedim. «Gece hayatına bir göz atalım mı şehrin? Kumarda birkaç dolar kaldırırız belki.»

— «Ya da kaybederiz. Fakat fena fikir değil.»

Sırayla duş yaptık, elbise değiştirdik. Sonra asansörle aşağıya indik. Ben ortalığı kolaçan ederken, Kim de alış-veriş işini aradan çıkaracaktı. Ona yeteri kadar para vermiştim. İki saat sonra kumar masasının başında buluşacaktık. Şehri kendi açılarımızdan biraz olsun tanımak için, bu iki saat ikimize de yeterliydi. Câzibesinden de yararlanan Kim, tezgâhtarlardan ilgi çekici bazı şeyler öğrenebilirdi.

Nuevo Cadiz politik bakımdan volkan gibi için için kaynayan bir ülkenin başkentiydi ama, klâsik turist tipine göre bir yer sayılmazdı.

Zar atılan ve rulet oynanan masaların çevresindeki paralı kimseler, şehrin sadece bu yönüyle ilgiliydiler. Firariler, kendileri için kızgın bir saç halini alan kaçtıkları memlekete kıyasla, rahat ve emin bir barınak gözüyle bakıyorlardı buraya. Kızıllar da kendi oyunlarını oynuyor, durumun yeteri kadar gelişeceği ânın gelip çatmasını gözlüyorlardı.

Cadde boyunca dizili otel ve gazinoların gösterişli, beyaz cephelerine bakarken, sadece dört mil mesafede, yarımadanın burnunda bir yerdeki (Gül Şatosu) diye bir canlılar mezarlığını, orada Victor Sable adında birinin canlı canlı gömülmüş olduğunu, ilerde, yakın bir tarihte beni de aynı yerde misafir edebileceklerini düşünmek inanılmaz birşey gibi geliyordu.

Ayrı ayrı dört yerde talihimi denedim. Özellikle zar atılan masalara sokuldum. Sonunda birkaç yüz dolar kaldırmıştım. Büyük oyunlar için henüz erkendi. Las Vegas tarzı hızlı oyunlar daha sonra başlıyordu.

Vegas'a kıyasla burada dikkatimi çeken başka birşeyi farkettim. Krupiyelerin ve yardımcılarının davranışlarında, hallerinde garip bir hava vardı. Bunu açıkça isimlendiremezdiniz kolayca sezinliyordunuz. Sert görünüşlü birkaç kişi, hiçbir şey yapmaksızın kalabalığı gözlemekle meşguldü. Dudaklarındaki göstermelik, yapıştırılmış gibi duran gülümseyiş, gözlerinin soğukluğunu gizliyemiyordu. Daha ötesi, smokin ceketlerinin altındaki kabarıklık kimliklerini açıkça ortaya koymaktaydı.

Beni şaşırtan, benzeri şehirlerde görülen belirli bazı tiplerin bu arada olmayışıydı. Ayakkabı boyacıları, barların kapısında insana askıntı olan kimseler görünmüyordu ortalıkta. Birkaç kuruç koparmak için caddede arkanıza takılan, yanınız sıra yürüyen parazitlerden eser yoktu.

Yanına yaklaşıp adres sorduğum iki kişiden biri, İngilizce bilmediğini söylemekle yetindi. Bir başkası, eliyle ileriye doğru işaret etti sadece. Kuşkulu kuşkulu çevresine bakındı ve kaşla göz arasında yanımdan uzaklaştı..

Kim'le buluşma saatimiz yaklaştığı zaman, bir taksi durağına yöneldim. Şöföre beni Regis'e götürmesini söyledim.

Araba hareket edince de : «Burada hayat ne zaman canlanır?» diye sordum.

— «Yakındır, Senor. Serinliğin bastırmasını bekleyin hele.»

— «Tavsiye edeceğin belirli bir yer var mı?»

Omuzlarını silkti. Her yerin aynı olduğunu söyledi.

— «Oyunlar nasıldır? Dalavareli bir tekerleğe para kaptırmak hoşuma gitmez.»

Dikiz aynasından bakan gözlerini yakaladım. «Hükümet, dürüst çalışmalarına dikkat ediyor.»

— «Eskiden de böyle miydi burası?»

Bu sefer gözlerini kaçırdı. «Çok değişti, Senor. Büyük gelişme oldu.»

— «İyiye doğru mu?»

— «Si, Senor. Çok daha iyiye, Artık yoksulluk yok. Hükûmet herşeyin çaresine bakıyor.»

Şehrin kenarındaki gecekondu mahalleleri neyin nesiydi acaba?

Regis'in oyun salonları, Las Vegas'dakilerin benzeri olmaktan çok uzaktı. Bundan özellikle kaçındıkları belliydi. Kristal avizeler, ağır kadife perdeler, zemine döşeli parçalı, şarap rengi halılar, ortalığa yirminci yüzyıl başındaki Western oyun salonlarının havasını vermişti.

Bir düzine memleketin parası, parmaklıklı gişelerde fişlere çevriliyordu. Yer yer, patlıyarak açılan şampanya şişelerinden ayaklı kadehlere boşaltılan uçuk altın rengi şampanyanın köpüklendiği görülmekteydi.

Burada bulunanların giyimi çok farklıydı. Günlük kılıklarıyla gelenler olduğu gibi, özentili bir şıklıkla, kusursuz gece kıyafetiyle gelmiş olanlar da vardı.

Yarım saat kadar açık poker oynadım. Başlangıçta kaybederken, sona doğru yediyüz dolarlık bir pot kaldırdım. Belirli bir masa başında çakılıp kalmıyor, meraklı, büyük oyun kollayan, heveskâr bir yabancı etkisi yaratmak için masadan masaya geçiyordum. Önemli olan, kazanca ya da kayıba aldırmadığım hissini vermekti çevredekilere.

Saat dokuza doğru gelen Kim, beni Rulet masasının başında buldu. Görünüşü, çevreden mırıltıların yükselmesine sebep olmuştu gene. Tatlı tatlı gülümseyerek elimi tutunca, bize bakan gözlerdeki açık gıpta ifadesini okudum. Allah bilir, içlerinde ona yaklaşmayı, şu ya da bu yoldan şanslarını denemeği düşünenler mevcuttu. Fakat yüzümden böyle şeylerden hoşlanmayan bir tip olduğumu çıkaracak kadar tecrübeliydiler. Baslarını belâya sokmaktan kaçındıkları için yutkunup yalanmakla yetindiler.

Birkaç tur üstüste kaybedince, Kim'le beraber Amerikan-bar-ın başına gittim. İki içki söyledim barmene.

— «Alışveriş nasıl geçti?» diye sordum.

— «Parası olan kimsenin alamıyacağı şey yok burada. Aldıklarımı yukarıya bıraktım.»

— «Ortalığa gözatmamışlar mı?»

— «Çok ustaca yapmışlar. Bir bakışta farketmek güç. İşinin ehli kimseler oldukları belli.»

— «Böyle birşey olmasa şaşardım. Alışveriş esnasında birşeyler öğrenebildin mi?»

— «Pek fazla sayılmaz. Sadece bildiklerimizi doğruluyor. İktidar, sözde Başkan ve kabinesinin elinde. Fakat asıl çarkın başında Carlos Ortega var. Ötekiler sadece piyon durumundalar. Göstermelik figürler.. Senin anlıyacağın, eski oyun. Ortega orduyu, ordu da halkı kontrol altında tutuyor.»

— «Ortega neden doğrudan doğruya iktidarı ele almıyor dersin?

— «Dünyanın, daha doğrusu belirli devletlerin onayını bekliyor bunun için. Parayı ve kuvvetli seven bir tip. Herşeyden önce paraya ihtiyacı var.

— «Yeteri kadar parası olursa, kuvvet dengesini tamamen kendi tarafına kaydırabilir. Herhalde bunu hesaplıyor?»

— «Öyle. Bütçenin büyük bir kısmı, imar işlerine, kalanı da askerî gidere ayrılmış. Vergiler son derece ağır. Ordu tetikte olmasa, halkın hoşnutsuzluğu açık bir ihtilâl hareketi halinde oluşabilir.»

— «Bir sonuç sağlamıyacak olduktan sonra neye yarar?»

Kim başını salladı. İçkisinden yudumladı ve :

— «Bilmiyorum,» diye devam etti. «Konuştuğum kimselerde ortak bir taraf sezinledim. İktidarda görünen başkanı sevdiklerini sanıyorum. Başkan onlardan, onların tarafından. Fakat birşey yapabilecek durumda değil. Ortega ağır basıyor. Başkan onun dilediği yolda yürümezse, heran için ortadan silebilecek güçte.»

— «Klâsik darbe tekniğine kadar herşeye başvurabilir.»

— «Kesin birşey söylenemez. Bana sorarsan, komünistler uygun zamanı bekliyorlar. Oyunlarını ustaca ve sabırla oynadıkları da muhakkak.»

— «Gelelim Victor Sable'ye?»

— «Ortega'nın elindeki en büyük koz o. Onu elinde tuttuğu süre, her iki tarafla pazarlığa girişebilir. Biliyorsun, iki taraf da Victor Sable'nin peşinde. Ortega, kendisine en uygun görünecek fiatın verilmesini bekliyor.»

— «Bu işte başka yollara başvurabilseydik..»

— «Bütün dünyaya yayılabilecek bir savaşı mı göze alalım yâni? Böyle bir durumda, komünistlerin Ortega'yı destekliyecek.

leri yüzde yüz. Ellerine propaganda avantajını da vermiş olurduk. Asya'da, kıvılcım almağa elverişli diğer yerlerde karşı hareketler için bahane yaparlardı bunu.»

İçkimi bitirmiştim. Barmene yenilemesi için işaret ettim.

Kim :

— «Senin için bir fırsat bu,» dedi. «Hem politika alanında tecrübe sahibi olacaksın, hem de cezan da azaltma yapılacak.»

Gülümseyişi iyice genişledi. Sonra birden acıyla buruşturdu yüzünü.

— «Off.. Seni piç..»

Ayakkabımın burnuyla ayakbileğini yoklamıştım.

— «Sen de, erkeklere karşı davranışlarında daha tecrübeli olursun,» dedim.

Güldü. İçkilerimizi beraber bitirdik. Gerideki kalabalığın arasına katıldık biz de. Zar oynanan masanın başına sokulmamız zor olmadı. Kendisi oyuna girmeyen Kim, benim tarafımı tutarak küçük miktarda parayla iştirak ediyordu.

Dört el sonra, bütün oyuncuların ve oyunu seyredenlerin dikkatine hedef olmuştum. Önümde fişler birikmişti. Oyunu idare eden şahıs zarları değiştirdi ve şöyle bir bakmam için bana uzattı. Üstüste iki el düşeş attım.

Ardından dokuz ve sekiz geldi. Çevredeki sessizlik iyiden iyiye koyulaşmıştı. Heyecan, hafiften başlayıp giderek yayılan alkışlara bıraktı yerini. Başka masalar boşalıyor, bulunduğumuz masanın çevresindeki kalabalık artıyordu.

Oyunu yöneten, yardımcısıyla konuştu. Zarlar tekrar değiştirildi.. Tam arkamda duran biri : «Şansının boynunu kırmak için her yolu deneyecekler, ahbab,» dedi.

Dönüp sırıttım. Siyah saçlı, yüzünün çizgileri keskin, gülümseyişi ağzını çarpıtan bir adamdı. Bir elinde siyah fişler vardı. Öteki elini bana uzattı : «New York'dan Marty Steele. Hemen arkandan oynuyorum. Devam et.»

— «Adım Morg Winters,» dedim. «Bu durumda bırakır mıyım sanıyorsunuz?»

— «Şu yeni zarlara pek güvenim yok. Böyle şeylerin kokusunu çabuk alırım.»

— «Benden tecrübeli olduğunuz muhakkak.»

Zarlara baktı. Sonra :

— «Aldırma,» dedi. «Bunların da bir faydası olmayacak onlara. Sezgilerim kuvvetlidir.»

Yeni zarları aldım, elimde ısıttım atmadan önce. Fırlattım. Yedi gelmişti. Derin sessizlik, yüksek tonda bir uğultuyla bozuldu. Herkes fişlerini çekti önüne. Zarları ben aldım gene.

Bu sefer üç attım. Benim üzerime oynayan kimse yoktu bu elde. Oyunu yöneten adam dikkatle beni gözlüyordu. Zarları atışımdan birşeyler çıkarmağa çalıştığı belliydi.

Önce beş, ikinci elde sekiz, ardından üç geldi. Artık düpedüz şans değildi bu. Yanıbaşımda duran Marty Steele fişlerini topluyordu.

Zarları bir başkasına geçirdim ve fişleri ceplerime doldurmağa koyuldum. Gişede oniki bin Amerikan doları saydılar bu fişlerin karşılığı olarak. Kim'in koluna girdim, kapıya doğru yürüdük.

Kadınlara mahsus tuvaletin önünden geçerken durdu, makyajını tazeliyeceğini, gecikmiyeceğini söyledi. Onu barda bekliyeceğimi söyledim ben de.

İçim yanıyordu. Bira istedim. Biramı yarıladığım esnada, yan taraftan yumuşak, genizden bir kadın sesi geldi :

— «Ne çevirdiğinizi pek anlıyamadım ama, sizi öldürebilirim.»

Uzun boylu, tatlı gülümseyişi kışkırtıcı, kahverengi gözlü, alımlı bir sarışındı. Sağ elinin manikürlü tırnakları, dolgun ve diri göğüslerinin arasındaki V biçimi derinliğe doğru sarkan bir mücevhere görünmeyen çizgiler çekiyordu. Yeşil renkli gece entarisinin derin kesilmiş yakası, dolgun göğüslerinin üst yarısını tamamen meydanda bırakmıştı.

— «Oyuna devam etmeliydiniz,» diye ekledi. «Sizi tutuyordum.»

İçki bardağını tezgâha bıraktım.

— «Çok kazandınız mı bari?»

— «Yeteri kadar değil,» diyerek güldü.

Sesi insanın içinde bir yerlere dokunan, ürpertiler veren bir müzikten farksızdı.

— «Gene oynıyacak mısınız?»

— «Belki,» dedim. «Şimdilik sanmıyorum.»

— «Tekrar oynıyacak olursanız, bana da haber vermenizi isterdim.»

Elini uzattı : «Adım Lisa Gordon. Bu otelde kalıyorum. Oyun tarzınız hârika. Âdeta insanı büyülüyor.»

Elini bırakmamıştım. Konuşurken, parmaklarının hafif tazyikini hissettim.

— «Benim adım Winters. Gördüğünüz şey, şansın belirli süreli bir gösterisiydi. Tekrar etmiyebilir.»

Kaşları hafifçe yukarı çekildi. Gülümsedi. Başını salladı sonra.

— «Şansın devamlı olarak takip ettiği kimseler vardır. Onlardan biri olduğunuzu sanıyorum, Mr. Winters. Belki bencillik ama, ben de sizi takip edeceğim.»

— «Bencilik paraya karşı mı, başka bir sebebi mi var?»

Yavaşça elini çekti. Gülümseyişi apaçık bir vaad ifade ediyordu şimdi. «Para ve siz, evet, böyle diyelim.»

Gözleri birkaç saniye gözlerimde kaldı. Ağır adımlarla yürüdü sonra.

Kim'in yanıma gelip durduğunu farketmiştim bu arada.

— «Kimdi o kadın?» diye sordu.

— «Lisa Gordon adında biri. Şansımdan dolayı tebrik etti.»

Kim'in gözleri kısıldı. «Demek oydu?» diye söylendi.

— «Tanıyor musun?»

— «Yeni dostun yabancı bir millete mensup. Jet sosyetesinin güllerinden. Şimdiye kadar uluslararası bazı skandallarda başrolü oynamıştır. Saxton hanedanından bir şahsın düello sonucu ölümü, onun yüzünden. Bir Arnavut diplomatı da, yaptığı evlenme teklifini reddetti diye kendisini öldürdü. Renkli bir şahsiyet senin anlıyacağın.»

Omuzlarımı silktim.

— «Beni ilgilendirmez. Basit bir rastlantı bizimki. Ne düelloya, ne de intihara niyetim var.»

Sonra gülümsedim. Gösterdiği kıskançlık belirliydi.

— «Gel,» dedi. «Buradan gidelim artık.»

Dışarda cadde bir bayram gecesi gibi ışıklıydı. Trafik son derece yoğundu. Birkaç blok ilerde, dikdörtgen cepheli resmî dairelerin önündeki büyük bir havuzun kat kat fıskiyesinden su fışkırıyordu.

Bezgin tavırlı, yorgunlukları yüzlerinden akan işçiler, bisikletlerinin üstünde halsiz halsiz pedal çevirmekteydiler. Emeklerinin üzerinden yükselen zenginliklere dönüp bakmıyorlardı. Tamamen kendi meselelerine dalmışlardı besbelli.

İkimiz de acıkmıştık. Bir yan caddeye saptık. Eski tarz bir

yapının altındaki lokantaya girip birer biftek söyledik. Burası orta halli kimselere mahsus bir yerdi. Gösterişli değildi.

Yemeğimiz bittiği zaman, lokantada ikimizden başka kimse kalmamıştı. Lokanta sahibi ve garsonlar, sabırsızlıkla bizim de gitmemizi gözlemekteydiler.

Dışarıya çıkınca, dar caddenin karşı tarafında hareket eden gölgeleri farkettim. Kim'i hızla geriye, gölgelere doğru itmiştim ki, arkamızdaki cam şangırdayarak parçalandı. Bir örümcek ağını andıran çizgiler belirmişti camda. Tabancam elimdeydi. Belirli bir hedef seçmeğe çalışıyordum ama, hareket eden birşey yoktu artık.

Zikzaklar çizerek koştum, karşı tarafa geçtim. Sırtımı duvara yaslayıp durdum. Pencerelerde başlar belirmiş, heyecanlı heyecanlı birşeyler soruyorlardı. Bir yerden bir kadın bağırışı duydum.

Bir dakika hiç kımıldanmaksızın olduğum yerde kaldım. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı. Fakat çok geçti. Yan tarafta daha da karanlık bir geçit vardı. Yerde ışıltılı birşey dikkatimi çekti. Eğildim, bir 38'liğin boş kovanıydı bu..

Sirenleri çalarak gelmemişlerdi. Caddenin iki başından hızla yaklaştılar. Tabancaları ellerindeydi. Onlar yanımıza gelmeden önce, 45'liği ve yedek şarjörü geçitin başındaki bir çöp tenekesinden içeri kaydırmıştım.

Kaçmak zahmetine girmedik. Sâkin sâkin onları karşıladım. Başlarındaki teğmen arabaya yaslanıp ellerimi havaya kaldırmamı söylerken, soğuk ve katı bir tavırla konuşmuştu. Sonra inceden inceye üstümü aradılar. Silâhım olmadığını anlayınca, teğmen portföyümü geri verdi. Dönüp özür diledi Kim'den. Belki onu da aramağa kalkışacaktı. Fakat yüzündeki mâsum ifadeyi farkedince vazgeçti. Avucuna doğru öksürdü ve :

— «Senor,» dedi.

Devam etmesine meydan vermedim. Tam ayaklarının dibine tükürüp : «Ne belâ yermiş burası,» dedim.

Ortalığın durulduğunu gören lokanta sahibi de dışarıya çıkmıştı. Dizleri farkedilir şekilde titriyordu. Penceresinin kırıldığından yakındı. İçerde yemeğimizi yemiş, hesabımızı ödiyerek dışarıya çıkmıştır. Tam o esnada ateş edilmişti. Bizim hiçbir şey yapmadığımız meydandaydı.

Teğmen omuzlarını silkti ve merkeze kadar kendileriyle gitmemizin gerektiğini söyledi. Vereceği rapor için ifadelerimizin alınması şarttı.

Ufak tefek lokanta sahibine kırılan camın karşılığı olarak yüz dolar verdim. Teğmene : «Hazırız,» dedim. «Gidelim.»

Russo Sabin polis Müdürüydü. Ufak yapılı, aydede gibi değirmi yüzlü, kalemle çizilmiş hissini veren incecik bıyığının altında yapıştırılmış gibi duran gülümseyişli bir adamdı. Siyah saçlarını sımsıkı ve arkaya doğru taramıştı.

Halinden memnun bir buda pozunda ellerini şiş göbeğinin üzerinde çaprazlamış, koltuğunda öne arkaya sallanıyordu.

Art Keefer, onun Ortega'nın satıcı başı olduğunu söylemişti. Bunun doğruluğuna hemen inandım. Gülümseyen o boncuk gözlerinde hoşnutluktan başka birşey vardı. Bunlar nice ölüm görmüş, ölümle zevk duyan bir adamın gözleriydi. Tabiî başkalarının ölümüydü sözkonusu olan.

— «Oh, evet Mr. Winters,» dedi. «Çok üzücü bir olay. Ne kadar esef ettiğimizi bilemezsiniz. Fakat kaçınılmaz ve beklenen birşey olduğu da muhakkak. Bir bakıma, sizin kabahatli olduğunuz dahi söylenebilir.»

— «Bana ateş edilmesi benim kabahatım, öyle mi?»

Beni yatıştırmağa çalışır gibilerden bir tavırla elini uzattı.

— «Üstünüzde çok miktarda para taşıyordunuz. Yemeği turistlerin uğrağı olmayan bir yerde yemeği tercih ettiniz. Başka türlü söylemek gerekirse, hırsızlar için hedef, av durumuna soktunuz kendinizi. Bu, ilk veya son defa olan birşey değil.»

— «Beni dinleyin..»

Gene sözümü kesti. «Otel ve gazinolarda, müşterilerin fazla miktarda paralarını teslim edebilecekleri kasalar mevcut. Çeşitli dillerde yazılmış levhalar asılıdır duvarlarda. Müşterileri bu konuda uyarırlar. Siz bunları umursamadınız. Belirsiz bir kimse, masada kazanmış olduğunuz parayı görmüş, üzerinizde taşıdığınızı farketmiştir. Bundan ötesi, ruhunuz bile hissetmeksizin peşinizden gelmesine, uygun zaman ve yer kullanmasına bakardı. Tabiî gerekli araştırmayı yapacağız. Şu kağıdı imzalamak zahmetine girerseniz..»

Kağıdı önüne doğru iteledim. «Lüzum yok. Artık çok geç.»

— «Öyleyse yapabileceğimiz şey çok az. Kanun böyle.»

Gülümseyerek : «Böyle bir durumun tekrar etmemesi için sizi uyarmayı borç bilirim,» diye ekledi.

— «Çok kibarsınız.»

— «Şimdi bir mesele kalıyor. Kâğıtlarınız yanınızdadır tabii?»

— «Otelde,» diye yalan söyledim.

— «Anlıyorum.»

Koltuğunda arkasına yaslandı. O göstermelik yumuşak hali kaybolmamıştı. «Belki sonra gönderirsiniz. Yoksa, kimliğinizin resmî olarak tesbiti için adamlarımdan biri sizinle otele kadar gelsin mi dersiniz?»

— «Bakın.. Otelde kaydımız var nasıl olsa..»

— «Ah, tabiî. Orasını kontrol ettik. Fakat kanun ve nizamlara uymamız gerekiyor. Üstelik, Amerikalı dostlarımıza zarar gelmesini istemeyiz.»

Omuzlarımı silktim. «Pekâlâ, niyetiniz gecemizin tadını kaçırmaksa..»

Derken cüzdanımı çıkartmıştım. Birkaç kâğıt para çekip masaya bıraktım ve devam ettim : «Fakat işleri herkes için kolay hale sokmak elinizde. Buna karşı minnettarlığım sonsuz olacaktır.»

— «Çok cömertsiniz, Mr. Winters. Tabiidir ki sizi ve saygıdeğer eşinizi rahatsız etmek istemeyiz. Buradaki varlığımızın hikmeti, halka ve dost ülkelerden gelen kimselere hizmet. Bu üzücü olayı unutacağınızı umarım.»

— «Unuttum bile,» dedim.

— «Adamlarımın size refakat etmelerini ister miydiniz?»

— «Zahmet etmesinler. Bir taksiye atlar gideriz.»

— «Nasıl isterseniz..»

Biz çıkarken hâla gülümsüyordu ama, gözleri masaya bırakmış olduğum paradaydı.

Taksiye binince, Kim kolumu sıktı. «Onu kandırabilmiş değilsin, bilmem farkettin mi?»

— «Niyetim kandırmak değildi zaten. Sadere ipimizi biraz gevşetti. Dilediği zaman gene çekebilir.»

— «Onların işi miydi?»

— «Hayır.»

— «Ne biliyorsun?»

— «Çevremde gördüklerimin hepsi, Çekoslavakya mamûlâtı

7,65 mm. lik mermi atan tabanca taşıyorlar. Benim orada bulduğum boş kovan 38'likti. Hem de Amerikan mamûlâtı..»

— «Öyleyse gerçek bir soygun teşebbüsüydü?»

— «Bebek,» dedim. «Uzun zamandır faal çalışmanın dışında kaldığın belli. Büro çalışması muhakeme tarzını etkilemiş. Uygun bir yerde yapılan soygun teşebbüsünde, caddenin karşısından ateş etmezler. Bu düpedüz öldürmeğe teşebbüstü.»

— «Fakat kim olabilir?»

— «Bilmiyorum. Hatta gerçek hedefin kim olduğunu da kesin şekilde söyliyemem. Sen de olabilirdin.»

Şöyle bir baktı. Bu ihtimâl onu ürkütmemişti.

— «Belki,» dedi.

Otele gitmeden önce, şoföre bir tur yapmasını söyledim. Bize ateş ettikleri yan caddede arabayı durdurdum ve indim. Gidip tabancamı aldım bırakmış olduğum yerden. Tekrar taksinin yanına döndüm..

Kapının altından sızan ışık çizgisini işaret ettim ve dönüp Kim'e baktım. Kenara çekilerek başını salladı. Çıkmadan önce ışığı söndürmüş olduğunu belirten bir hareket yaptı. Tekrar başımı salladım, kapının topuzunu çevirdim ve ardına kadar açtım bir hamlede.

İki kişiydiler. Üzun boylu, ince yapılı, asık suratlı olan, gösterişli bir üniforma içindeydi. Belinde kocaman bir tabanca kılıfı, göğsünde iki sıra madalya ve nişan vardı. Geniş bir koltuğa rahatça oturmuştu. Tıkız yapılı, yumuşak gülümseyişli adamın sırtındaki siyah elbise İtalyan ipeklisiydi. Siyah saçlarına yer yer ak düşmüştü. Gözleri de saçlarının renginde olup, yüzü boş bir kâğıt kadar ifadesizdi.

Her ikisinin halinden tehlikeli kişiler oldukları anlaşılıyordu.

Kim de arkamsıra içeriye girince, kapıyı ayağımla itip kapattım.

— «Burası özel bir daire,» dedim.

Koltukta oturanın yüzünde tek çizgi oynamamıştı. «Tamamen öyle sayılmaz, Mr. Morgan. Biz istediğimiz zaman öyle olur.»

Bunu söyleyen adama baktım. «Biz diye konuştuğunuz kimdir, Mr. Ortega?»

Gözlerinde belirli bir merak ifadesi okunuyordu.

— «Demek kim olduğumu biliyorsunuz?»

— «Benimle oyuna kalkışmayın. Allahın cezası bir amatör değilim.»

Kim kolumu sıkıyordu.

— «Burada ne işiniz var?» diye sordum.

— «Aynı şeyi size sormak için geldik, Mr. Morgan. Gereken araştırmayı yaptım ve ülkemize girişinizi gösteren kayıtlar bulunamadı. Bu durumda, başka bir isim altında girmiş olmalısınız?»

Gene omuzlarımı silktim. «Öyleyse sınır dışı edin. Aldırış ettiğim yok.»

Uzun boylu olan çatındı. Carlos Ortega hep aynı gülümseyişle konuşmaktaydı.

— «Böyle birşeyin gerekli olduğunu sanmıyorum. Ancak, meşru olmayan bir yoldan girişinizle ilgili soruşturma yapılmakta.»

— «Mükemmel bilgi kaynaklarınız var.»

— «Doğru. Adamlarımız, bazı kimseleri.. Önemli bazı kimseleri kolaylıkla tanıyacak şekilde yetiştirilmiştir.»

Üniformalı adamı göstererek : «Binbaşı Turez, sizi gazinoda görüp tanımış,» diye ekledi.

— «Keskin gözlerinden dolayı tebrik ederim. Yarın Rio'ya müteveccihen hareket eden bir gemi var sanıyorum. Memnuniyetle ona bineriz.»

Carlos Ortega şaşırmış gibi idi: «Fakat neden, Mr. Morgan?» dedi. «Ziyaretimin sebebi bu değildi. Böyle birşeyi istesem, sizi ilgili Amerikan makamlarına teslim, daha doğrusu iade edebilirim. Sizi ele geçirmekten memnun olacakları muhakkak.»

— «Peki, öyleyse ziyaretinizin sebebi nedir?»

Bunu sorarken sırıtıyordum. Binbaşı kendisini bir kedi tırmalamış gibiydi.

Ortega: «Ülkemiz, çok kimseye hoşgeldin demekten kaçınmayan bir yerdir. O kimselere.. Eee, bir cins mülteci diyelim. Değişik tarzda politik mülteciler.. Geçmişiniz bizi ilgilendirmiyor. Sadece buradan memnun kalmanızı ve kanunlarımıza uymanızı isteriz. Bu kadarını istemek de fazla birşey olması gerek?»

— «Gayet tabiî. Fakat varlığım sizi tedirgin ediyorsa, hemen gitmeğe hazırım.»

— «Kalmayı tercih edersiniz sanıyorum. Saygıdeğer eşinizle birlikte unutulmaz bir balayı geçirebilirsiniz burada.»

Sırıtmam bütün yüzüme yayılan bir gülümseyiş halini almıştı. Binbaşının eli tabancasına gitti nedense. Parmakları kılıfın deri şeridini kurcalıyordu. Bu yüzden erken yaşda ölebilirdi.

— «İçiniz rahat etsin,» dedim. «Resmen evliyiz ve hiç kimse.»

Carlos Ortega, özür dilercesine: «Rica ederim, Mr. Morgan,» diye sözümü kesti. «Bunu biliyorum. Georgia'da resmen evlendiğiniz mâlum. Hatta buna fırsat bulmanız beni şaşırttı. Sizi ve eşinizi incitecek birşey söylemişsek, her ikimiz adına özür dilerim.»

— «Pekâlâ. Unutalım bunu.»

— «Tabiî. Şimdi daha anlayışlı bir hava içinde konuşabiliriz. Bu ülke size belirli bazı hizmetlerde de bulunabilir, unutmayın.»

— «Dokunanın elini yakacak bir parayı, daha geçerli hale mi çevirir yâni?»

Başını salladı. «Açık konuşmak gerekirse, bunun da çaresi bulunur.»

— «Bu konuda düşüneceğim.»

Carlos Ortega'ya dikkatle bakıyordum. Kendisine karşı duranların hayatta kalmasına razı olmayacak bir tipti. Bu cinsin benzerleriyle daha önce de karşılaşmıştım. İçlerinden iten tutku derecesinde bir isteğe kapılır, sonuna kadar o yolda yürürlerdi. Ancak ölüm çevirebilirdi onları yollarından.

— «Sırası gelmişken üzüntülerimi bildireyim, Mr. Morgan. Belirli bazı konularda işbirliği yaptığım Senor Sabin, üzücü bir olayla karşılaştığınızı bildirdi.»

— «Birileri beni öldürmeğe teşebbüs etti.»

— «Gerçekten çok müessif bir olay. Esaslı bir araştırma yapmaları için emir verdim. Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?»

— «Senor Sabin bir hırsızlık, soygun teşebbüsünden şüphelendi.»

Ortega başını salladı. «Caddenin karşısından ateş ederek mi?»

— «Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.»

Binbaşıya döndü ve küçük bir hareket yaptı başıyla. Önümüzden geçerlerken, Carlos Ortega Kim'e doğru hafifçe eğildi. Kapıyı açtım. Bir süre arkalarından baktım. Sonra içimdeki

küçük bir şeytanın dürtüşüne uyarak: «Bir saniye, Mr. Ortega,» diye seslendim. «Dairemizdeki gereksiz bazı şeyleri kaldırmam, adamlarınızın canını sıkar mı acaba? Özel hayatımızın belediye parkına dönmesinden hiç hoşlanmam. Ne de olsa balayımızdayız.»

Hiç şaşkınlık belirtisi göstermedi. «Tabii, Mr. Morgan. İş güzarlıkları için şahsen özür dilerim.»

— «Üstelik dairemizi araştırmaları da yakışıksız birşey. Hele pek acemice yapılırsa.»

Binbaşının yüzü koyu bir öfke ifadeyle bulutlanmıştı. Ortega onun tedirginliğinden zevk alıyor gibiydi.

— «Siz profesyonellerle başetmek gerçekten güç, Mr. Morgan,» dedi. «İyi geceler, efendim. En iyi dileklerimi kabul edin, Senora.»

Kapıyı kapattım. Kim: «Fazla üstlerine varıyorsun,» dedi.

— «Evlilik hayatımın yabancı gözlemciler tarafından kontrol altında tutulması hoşuma gitmez, bebeğim.»

Dolaptan soğuk bira çıkardım. Bardaklara boşalttım birayı.

— «Onların farkına vardığımı belirtmeseydim, benim budalanın biri olduğumu düşünecekti. Onu düşündüren başka şey.»

— «Öyle mi?»

— «38'likle ateş eden meçhul şahsı merak ediyor. Benden parayı alabilmesi için hayatta kalmalıyım. Buradaki tek derdimiz Ortega rejimi değil, bundan emin olabilirsin.»

— «Başka kim..»

— «Ergeç öğreneceğiz,» dedim. «Şimdi biraz yalnız tur atayım hele. Geç dönersem merak etme.»

6.

Las Vegas gibi Nuevo Cadiz'in de gecesi yoktu. Işıklarla benek benek işlenmiş bir karanlık vardı ama, buna gece denemezdi. O karnaval atmosferi daha canlanmış, kalabalık büsbütün artmış, geçen saatlerle gürültünün tonu yükselmişti.

Gazinolarda oyun iyiden iyiye hızlanmıştı şimdi. Dans salarındaki çiftler, çok seyrek aralarla biraz dinlenmek için çözülüyorlardı. Devamlı olarak değişmeyen tek şey, tezgâhların

ardında yüzleri terle ışıl ışıl barmenlerin çalışmasındaki şaşırtıcı tempoydu.

Delmonico'da bir tabureye iliştim ve viskiyle ginger ale istedim. Tezgâhın üstüne sürdüğüm beş doları bozmağa davranan barmene «üstü kalsın» dedim.

Hafifçe başını salladı. Viskiyi daha iltimaslı koymayı da ihmal etmedi tabii. Sonra yüzüme baktı: «Dalıa önce buraya gelmiş miydiniz?»

— «Henüz geldim.»

— «Amerika mı?»

Bu sefer ben başımı salladım.

— «Memlekette ne var ne yok?»

— «Ne kadar zamandan beri buradasın?»

— «Çok oldu.»

— «Birşey kaybetmiş sayılmazsın,» dedim. «Hiçbir şey değişmedi. Manhattan'da yeni yapılan birkaç büyük yapı hariç. Bir de son zamanlardaki LSD tutkunluğu..»

— «Gene de buradan iyidir.»

— «Öyleyse geri dön.»

Gönülsüz gönülsüz gülümsedi.

— «İstesem de yapamam. Silâhlı soygun suçuyla düştüğüm cezaevinden kaçıp gelmiştim.»

— «Gerçekten suçlu muydun?»

— «İşin kötüsü, evet. Yoksa kaçar mıydım?»

Yüzüme bakışı daha dikkatliydi. «Sizi bir yerden tanıyor muyum acaba?»

— «Çok dolaşırdım.»

Gülümsedi. Elindeki bezle tezgâhı silmeğe koyuldu. Bir yandan da konuşuyordu:

— «Burada benim durumumda olanlar çok. Bir kere kancayı taktılar mı, diledikleri herşeyi yaptırabilirler. Temiz misiniz?»

— «Yeteri kadar,» ödedim.

— «Hep öyle kalmağa bakın. Açığınızı yakalarlarsa, olanca ağırlıklarıyla ensenize binerler. Şakacı, keyifli görünmelerine aldanmayın bu maymunların. Kirpiklerinin oynaması bile hesaplıdır. Neyse, oyunlara giriştiniz mi ucundan ucundan?»

— «Zardan birkaç dolar kaldırdım. Haa, aklıma gelmişken sorayım. Lisa Gordon diye bir yavru tanıyor musun?. Oyun salonunda karşılaştık.

Barmenin gözlerinde açık bir ilgi ifadesi belirmişti.

— «Öyleyse birkaç dolardan fazla kaldırmış olmalısın. O bebek sadece binliklere sokulur.»

— «Düşündüğüm gibi,» diyerek gülümsedim. «Oyunu bırakmamdan hiç hoşlanmadı. Neyin nesidir?»

Bardağıma yeniden içki koydu. Verdiğim ikinci beş doları da kaşla göz arasında yoketti. Sonra omuzlarını silkti.

— «Benimki sadece bir tahmin olabilir. Fakat aynı şekilde düşünen başkaları da var. Kadının para peşinde olduğu muhakkak.»

Tezgâha yaslandı, öne doğru eğilerek: «Beni dinlersen, o piliçten uzak durmağa bak,» diye devam etti. «İpi koparıp gitmesi için çeşitli fırsatlar çıkmıştı ama, polis Müdürümüz onunla özel olarak ilgileniyor. Ne yapıp edip, burada kalmasını sağladı.»

— «Russo Sabin mi?»

— «Henüz gelen biri için çok hızlısın.»

— «Gittiğim yerde kendimi yabancı hissetmekten hoşlanmam.»

— «Öyleyse şunu da öğren. O şişman yılan, seni şöyle bir bakışıyla öldürecek kadar zehirlidir. O ve tayfası, işlerine karışılmasından hiç hoşlanmazlar. Memlekette bir dosyan, sabıka kaydın varsa, bunun kopyasını çoktan elde etmiştir. Halen masasının üstünde olduğuna bahse girerim. Şimdi, şu anda bile gözaltındayız. Küçük sohbetimiz hakkında birşey soran olursa, beyzboldan konuştuğumuzu söylersin. Ben beyzbol düşkünüyümdür. Buradaki işimi de seviyorum. Bir cezaevi atölyesinde otomobil plâkası yapmaktan iyidir ne de olsa.»

— «Merak etme,» dedim. «Fakat şu Gordon hakkındaki merakım silinmiş değil.»

— «Nerede kalıyorsun?»

— «Regis'de.»

— «Onu Angelo'dan sor. Katlara bakan komidir.»

Hafifçe kaşlarını çatmıştı.

— «Seni bir yerden tanımıyorsam ne olayım.. Herhalde bir adın vardır?»

— «Burada M.A. Winters.»

— «Memlekette neydi?»

Sırıttım. «Korsan Morgan,» dedim.

— «Hay Allah,» diye söylendi. «Bir şöhretle konuşuyorum da, haberim yok.»

— «Boşver,» dedim. «Unut, daha iyi.»

Güldü. Bardağımı tekrar doldurdu. «Unuttum bile. Şunu da yolluk yapıver.»

O belirsiz, hemen hemen hertarafı gölgeli resim, yer yer ışık almağa başlamıştı. Beni kıstırmağa çalıştıkları muhakkaktı. Lisa Gordon adındaki taze, gönüllü ya da gönülsüz olarak Russo Sabin'le ilgiliydi. Sabin de Carlos Ortega'nın maşasıydı. Böylece kırk milyon dolara ilmikleniyordu iş. Bu resme uymayan şey, 38'lik tabancayla giriştikleri öldürme teşebbüsüydü. Onca parayı kolayına bulunmayacak bir yere sakladığımı bilmeleri, düşünmeleri gerekirdi. Ölümüm de bir çare değildi onlar için. Üstelik Ortega'nın davranışı yapmacıksızdı. Benimle şahsen meşgulken, başkalarının da işe karışmasından hoşlanmamıştı.

Öbür taraftan Victor Sable meselesi vardı. Washington'daki hârika çocuklar, Ortega'nın komünist çevrelerle beraber oynadığından şüpheleniyorlardı. Örtülü, maskeli de olsa bir işbirliği sözkonusuydu. Bu durumda, ötekiler de birşeyler yapmağa kalkışmış olabilirdi. Haber alma ve casusluk örgütlerinin ağı, Kimberly Stacy'nin gerçek kimliğini öğrenmelerine yetecek güçteydi. Bunu öğrenmişlerse, Kim'in beni bir paravan olarak kullandığını düşünecekler ve ona göre tavır takınacaklardı. Belki de doğrudan doğruya Kim'di hedefleri.

Bernice'i unutmamam gerekiyordu.

Lisa Gordon baş ve işaret parmaklarının arasına kıstırdığı fişleri ortaya sürdü. Gözleri, masanın koyu yeşil keçesi üzerinde ışıldayan zarlardaydı.

Üst üste iki el kaybetti. Alnında tedirginliğini ifade eden ince çizgicikler belirmişti. Yanına sokuldum, ona bakmaksızın:

— «Hâla şanslı olduğumu düşünüyor musunuz?» diye sordum.

Başını hafifçe çevirdi. Beni tanıyınca yüzü aydınlandı. Boğulmak üzere olan biri, kendisine atılan cankurtaran simidini kavramıştı sanki. Yüzünden bunu okuyup anladığımı bilemezdi.

— «Eh, kurtarıcım nihayet döndü,» dedi.

— «Belirli bir sistem ister misiniz?»

Omuzlarını silkti. «Sadece şansınızla yetinecek kadar tecrübeli bir oyuncu olduğunuzu sanıyordum.»

— «Önce şans ve talih kanunlarını deneyelim, öyleyse. Size birşey göstereceğim.»

— «İstidatlı bir öğrenciyimdir.»

Böyle söylerken, elini kolumun üzerine koymuştu. «Herşeyi denerim hemen,» diye devam etti.

— «Herşeyi mi?»

— «Canımın istediği herşeyi.»

— «İşe zarla başlıyalım,» dedim. «Ortadaki numaralar kaç defa geldi.?»

— «Fazla sayılmaz.»

— «Demek ki dışta kalan numaralar daha sık çıkmış. Biz de fazla derinliğine kaçmayan bir ihtimaller hesabına göre oynarız.»

— «Benimle oynıyacak mısınız yâni?»

Gülümsedim. «Neden olmasın?»

Böyle yanyana durduk ve otuzbeş dakika kadar oynadık. Sonunda bir hayli fiş birikmişti önümüzde. Lisa:

— «Haklısınız, dostum,» dedi. «Belki biraz uzun sürüyor ama, kazanan siz oluyorsunuz gene.»

— «Devam edelim mi?»

Gözlerimin içine baktı. «Bulmuşken kolayına bırakır mıyım sizi?»

Masanın çevresinde dikilenlerden bazıları, beni önceki oyundan tanıyordu. Üst üste iki yedi attım. Kalabalık biraz daha sıklaşmıştı.

Beni tutarak oynayanlar, yüklü fişlerini önlerine çektiler. Lisa'nın gözleri ışıl ışıldı. Alt dudağını dişlerinin arasına kıstırmıştı.

Ondördüncü atışımda, hepsinden fazla para kaldırdım. Fakat onbeşinci eli atmama kalmadı. Yanıbaşımda duran kısa boylu, şişman gazino müdürü, isteksiz, hatta zorlama bir gülümseyişle:

— «Özür dilerim,» dedi. «Bu masa kapanmıştır.»

Masanın çevresinde oturanlardan sesler yükseldi. Adam, profesyonel, göstermelik gülümseyişinin ardında bir Meksikalının katırı kadar inatçıydı. Bütün protestolar, delinmez bir sırhı sıyıran oklar gibi etkisiz kaldı. Bana dönüp saygılı bir tavırla:

— «Muessesemizin usulüdür,» diye devam etti. «Başka bir masada devam edebilirsiniz. Bu masa oyundan çekiliyor.»

— «Şansımdan dolayı özür dilememi istemezsiniz herhalde?»

Eilmdeki zarları masaya fırlattım. «Herneyse, bu kadar yeter sanıyorum. Siz ne dersiniz, Lisa?»

Fişlerini şık gece çantasına dolduruyordu. Geriyen kalanı, göğüsleriyle serbest eli arasına kıstırdı. Güzel yüzü heyecanla pırıl pırıldı.

— «Siz nasıl isterseniz.»

— «Ne istersem mi?»

— «Ne isterseniz.»

Güldüm. Fişleri ceplerime sokuşturdum. «Oyunu burada bırakalım öyleyse. Gidip paraya çevirelim fişlerimizi.»

Lisa oniki bin doların üstünde para kazanmıştı. Kendi payıma düşeni cabime koydum ama, Lisa parasını odasına bırakmak istiyordu.

— «Otel kasasına verin, daha emindir,» dedim.

Başını salladı. Müracaat yerine gitti. Favorili, ünlü bir gitaristi andıran kâtiple birşeyler konuştular. Sonra, bir zarfa koyduğu parayı otel kasasına teslim etti. Bu arada kâtibi görmeği de ihmal etmemişti tabii.

Amerikan-bar'a yaslanmış, içki bardağı elimde, onun uzun adımlarla bardan tarafa gelişini seyrettim .Bacakları son derece biçimliydi.

Yanıma gelince elini uzattı. «Şimdiye kadar tanıdığım erkeklerin en sevimlisi. Benim sevimli Mr. Winters'im. Henüz ilk isminizi dahi bilmiyorum?»

— «Şey... Morgan,» dedim.

Elimi belirli bir şekilde sıktı.

— «Morgan mı?. Bana tarifsiz bir mutluluk bağışladınız, Mr. Morgan.»

— «Bunu daha önce yapamadığım için müteesirim.»

— «Gene de zamanında geldiniz. Emin olun, tam zamanında.»

— «İçki?» diye sordum.

— «Burada içmemiz şart mı?»

Bakışı içimi tatlı tatlı ürpertti. Dudaklarını ıslattı diliyle. Gülümsiyerek: «Israrlı bir takipçi olduğumu söylemiştim,» diye devam etti. «Yukaradaki dairemde ihtiyacımız olan herşey var. Buranın eksikliğini hissetmiyeceksiniz.»

— «İtirazım yok, bebek.»

— «Memnun oldum, Morgan.»

Kolumun altına kaydırdı elini. «Gelin.»

Tezgâhın üstüne bir on dolarlık bıraktım ve asansörün bulunduğu yönde yürüdük. Yarı yolda bir komi önümüzü kesti.

— «Müracaat masasında sizin için bir mesaj var, Senor Morgan.»

Başımı salladım. Çocuğun ardından gittim. Mesaj müracaat masasında değildi. Bizzat kominin dudaklarının arasından geldi:

— «Ben Angelo'yum, Senor Morgan Winters. Max sizden bahsetti. Delmonico'da kendisiyle konuşmuşsunuz. Senorita Gordon'a karşı dikkatli olmanızı söyliyeceğim. Senor Sabin'in buralarda gören gözleri, işiten kulakları çoktur. Durumu şimdiden kendisine bildirdiklerine eminim.»

— «Teşekkürler, delikanlı.»

Elime numaradan bir kâğıt tutuşturmuştu. Ben de bir on dolarlığı gözden çıkardım.

Lisa Gordon sabırlı sabırlı beni bekliyordu. «Birşey mi var?» diye sordu.

— «İş meselesi. Sonra çaresine bakarım. Sizinle yukarda buluşuruz.»

— «310 numaralı dairedeyim.»

Asansörün önünde tekrar elini sıktım. Bizi uzaktan gören biri, birbirimize iyi geceler dileyerek ayrıldığımızı düşünürdü. Sonra bar'a döndüm. Barmen ve iki turistle biraz çene çalarak birkaç kadeh daha içtim.

Belirli bir mesafeden beni kollayan iki kişiyi farketmekte gecikmemiştim. Smokin ceketleri, ağır hareketlerinden ve yüzlerinin sert ifadelesinden sezinlenen askerî tavırlarını gizliyemiyordu.

Onlardan biri, kendileriyle ilgilenmediğime kanaat getirince, ağır adımlarla yürüdü. Kominin verdiği kâğıdı buruşturup attığım çöp sepetine yaklaştı. Çevreye bir gözattı ve ağilip kâğıdı aldı oradan. Tekrar arkadaşının yanına geldi. Aynadan onları kolluyordum. Kâğıda birlikte baktılar. Gülümsemekten alamadım kendimi. Boş kâğıt onları hayli şaşırtmış olacaktı. Yüzlerinden apaçık okunuyordu bu.

Beni göz hapsinde tutan, sadece o iki kişiden ibaret değildi. Daha önceden farkettiğim birisi vardı. Gerek yüzünden, gerekse hareketlerinden birşeyler çıkarmamıştım. Kendi halinde biri görünüyordu ama, bakışları ısırıcı bir böcek gibi ensemden,

yüzümden ayrılmıyordu. Oyun masasının başındayken de yakınlarda bir yerde durmuştu.

Bir yandan turistlerle konuşurken, bir taraftan da düşünüyordum. Yok yere bunca kişinin dikkatini üzerime çekmiştim. Daha biçimli yer almış, daha usturuplu bir şekilde beni gözleyen başkaları da olabilirdi.

Smokin ceketliler bir on dakika daha gözlerini benden ayırmadılar. Sonra ilgileri gevşedi. Bardakilere iyi geceler dileyerek asansörlere doğru yürüdüm. Asansörcüye bizim dairenin bulunduğu katı söyledim.

Meraklı arkadaşlar, asansör kapısının yukarısındaki kadrandan hangi kata çıktığımı öğrenebilir, meraklarını giderirlerdi böylece.

Asansörden çıkınca, koridor boyunca ilerledim. Merdiven başında durdum. Kimseler yoktu çevrede. Basamakları hızlı hızlı indim. 310 numaralı daire üç kat aşağıdaydı.

Kapının önünde fazla beklememe kalmadı. Saçlarını çözmüş, özentili bir ihmalkârlıkla omuzlarına bırakmıştı. Sarı saçları, şeffaf sabahlığının siyah rengiyle tam bir zıtlık halindeydi. Arkasında kalan masanın üzerinde bir şampanya şişesi gördüm. Gümüş bir kova içinde buza yatırılmıştı. İki de kadeh vardı.

Kapıyı kapadı, kilitledi. «Rahatlığın ilk şartı emniyettir.»

— «Öyle olması gerekir. Bir dakika için telefonunuzu kullanabilir miyim?»

— «Tabii. Ben de şampanya koyayım kadehlere.»

Kim, telefon zilinin ikinci çalışında cevap verdi. Ona nerede olduğumu söyledim. Birileri beni arasa, banyo yaptığımı söylemesini tenbih ettim.Sonra hemen beni arıyacaktı. Lisa dinlerken fazla bir açıklama yapamazdım ama, Sabin'in adamları beni oteldeki dairemizden aramağa kalkışabilirlerdi. Bulunduğum yeri öğrenmeleri işime gelmiyordu.

Şampanya kadehini elime tutuşturan Lisa: «Karınıza haber vermeniz akıllıca bir hareket,» dedi. «Hele yeni gelin olduğu düşünülürse..»

— «Hakkımda çok şey biliyorsunuz.»

— «Buralarda haberler çabuk yayılır, Morgan. Kelimelerin kanatları vardır sanki.»

— «Karım çok anlayışlıdır.»

Şampanya yeteri kadar soğuk ve rahatlık vericiydi. «Sizin

hâminizin de aynı ölçüde anlayışlı olmasını temenni ederim,» diye ekledim.

— «Öyle mi?»

— «Russo Sabin'den bahsettiğimi anlamışsınızdır.»

— «Anlaşılan, siz de vaktinizi boşuna harcayorsunuz.»

— «Belirli bir şahısla ilgilendiğim zaman, her yönden tanımak isterim.»

— «O sizinle kıyaslanacak biri değil. Russo Sabin.. Bir domuzdur. Bayağı bir hayvan..»

Gözleri iki buz parçası gibiydi şimdi. «Onun cesaretini kırmak, kendisine karşı ilgi duymadığımı anlatmak imkânsız,» diye devam etti. «O..»

— «Evet, o?..»

— «Hiç,» dedi. «Hiçbir şey.. Benim hakkımda da bazı şeyler öğrenmiş olmalısınız?»

Gülümsedim. «Yakından, istediğim kadar tanımama yetecek ölçüde değil.»

Lisa şampanya şişesini buz kovasına koydu. Bir koltuğun kenarına oturdu ilişircesine. Bir bacağını hafif hafif sallamaktaydı. Siyah naylon sabahlık, bacağının hareketiyle gittikçe yukarı çekiliyordu.

— «Garip bir adamsınız, Morgan. Ne olduğunu bilmiyorum ama, aslında, olduğunuzu sandıkları kişiden bambaşka bir adamsınız.»

— «Bunun için zihninizi yormayın.»

— «Yorduğum yok. Sadece bana yararlı olabilir diye düşünüyorum. Yapmış olduğunuz şeyi unutabilir miyim?»

— «Ben ve kırılmaz şansım,» diyerek gülümsedim.

— «O para sayesinde bu Allahın belâsı yerden gidebilirim. Geçmişim sizi ilgilendirmiyebilir. Geleceğim, hatta şimdiki halim için de aynı şeyi söyliyecek misiniz?»

— «İşin içinde Russo Sabin de varken, ilgisiz kalmam imkânsız.»

Yerinden kalktı, gidip divana oturdu. Aynı rahatlıkla bacak bacak üstüne atmıştı.

— «Buraya herhangi bir turist gibi gelmiştim. Gerçeği söylemek gerekirse, bazı tesadüflerden kaçıyordum. Bir hükümet, bana karşı kanunî işlemlere girişmişti. Muhalefet gurubuna karşı bir koz olarak kullanmak, bir skandal yaratıp bundan yararlanmak istiyordu. Burada emniyette hissettim kendimi. Hiç

olmazsa bir zaman için. Güney Amerika'ya ulaşmamı sağlıyacak bir hâmi bulacağımı umuyordum. Ne yazık ki Senor Sabin'in dikkat ve ilgisini çekmek talihsizliğine uğradım. Dilediğim gibi bir hâmiden mahrum kalmam için ne gerekiyorsa yaptı.»

İçkisini yudumladı, hafifçe omuzlarını silkti. «Kumar oynamaktan başka yol kalmamıştı önümde. Mâli durumumu düzene sokabilmek için şansı kovalıyordum.»

— «Sonra ben geldim.»

— «Evet. Hem de tam zamanında.»

Ayağımla bir sandelye çektim, yakınına oturdum. «Bu gece kazandığınız para, buradan kurtulmanızı sağlar sanıyorum.»

Buruk bir gülümseyişle başını salladı. «Ne yazık ki, hayır. Hedefim olan yerde, az önce bahsettiğim hükûmetin etkisinde olan belirli bazı partiler var. Onlara bir ödemede bulunmalıyım. Bu da ellibin dolar tutuyor.»

— «Şans her zaman elvermiyebilir.»

Kadehini alçak masaya bıraktı. Gözleri süzülmüş gibiydi.

— «Size güvenim sonsuz, Morgan. Bana şans getirdiniz.»

— «Karşılığında belki siz de bana yararlı olabilirsiniz.»

— «Hangi konuda olursa olsun.. Sadece söyleyin.»

— «Belki pek hoşunuza.. Bırakalım bu sizli bizli konuşmayı. İstediğim şeyin hoşuna gitmemesi muhtemel. Sabin'i bir süre daha oyalamanı istiyeceğim. Adamları beraber olduğumuzu gördüler aşağıda. Sabin'in benimle ilgilenip ilgilenmediğini, ilgileniyorsa bunun sebebini öğrenmeğe çalış.»

— «Başına dert açabilir.»

— «Orasını sonra düşünürüz. Şimdilik içerden çalışacak birine ihtiyacım var. Güvenilir birine..»

Lisa'nın kaşları çatılmıştı. Sonra: «Peki ama, seni kaybetmek istemem,» dedi. «Benimle ilişiğini öğrenirse, seni buradan uzaklaştırmağa bakacaktır. Şansım da seninle beraber gider.»

— «Merak etme, bebek. Zar ve ruletten başka yollar da var.»

Birkaç saniye suskun kaldı. Sonra kolunu ileriye doğru uzattı. «Yakınıma gel, Morgan.»

Kalktım. Masanın üzerine bıraktım kadehimi. Yanına gittim. Birden başını salladı.

— «Dur.. Bekle biraz.»

Küçük ve hızlı bir hareketle sabahlığından sıyrıverdi. Yere düşündü sabahlığını. Çıplak ve kelimelerle anlatılmıyacak

kadar güzeldi. Genç bir ağacı andırıyordu bu çıplaklığıyla. Göğüslerinin dipdiri dolgunluğu, karnının pürüzsüz gerginliği beni şaşırtmıştı.

Parmaklarımın altında teni ılık ve kaygandı. Gerçekten var olup olmadığını anlamağa çalışır gibiydim.

Arkadan doğru Kim'in sesi duyuldu: «Allah belânızı versin!»

Döndüm. Arkadaki mesafeyi çuvaldan fırlayan bir kedinin hırçınlığıyla aştı. Lisa'yı yakalamış, hiç hareket etmesine meydan vermiyecek şekilde sımsıkı kavramıştı. Dişleri birbirine kenetlenmişti. O anda herşeyi yapabileceğini hissettim.

Lisa hiç hareket etmedi. Dudaklarında durumdan eğlendiğini ifade eden bir gülümseme vardı. Sonra bana çevirdi gözlerini.

— «Gelinini alıp yuvaya dönsen iyi olacak, Morgan. Bu kadar kızdığı için haksız değil. Fakat bir dolaba falan kilitlemeğe kalkışma. Kilitli kapıları açmakta usta olduğu anlaşılıyor.»

— «Tecrübelidir,» dedim.

Kim'i kolundan tutarak yürüyordum. Kolunu bırakınca, kenardaki masaya gitti. İçki hazırlamağa koyuldu hemen.

— «Pekâlâ,» dedim. «Söyle bakalım, o gülünç hareketinin mânası neydi?»

Ateş saçan gözlerle: «Oyun oynamadığımızı kafana sok, budala!» diye söylendi.

— «Oyun oynadığımı nereden biliyorsun?»

— «Yaptığın şeyi başka nasıl isimlendirebilirsin?.. Soyunup dökünmüş, hâyasızca bir çıplaklıkla karşında dikilen o yosmanın niyeti ne olabilirdi?. Hiç olmazsa başka birini bulmalıydın. İş arasında oynamaya kalkışmana değecek birini.»

— «Kimi teklif ediyorsun? Uygun bulduğun birisi varsa söyle de öğrenelim.»

— «Sabrımı tüketiyorsun, Morgan.»

Omuzlarımı silktim : «Kapıyı o kadar sessizce açtığına göre, işin sonunu da bekliyebilirdin. Daha eğlenceli olurdu senin için.»

Dişleri de gözleri gibi ışıldıyordu. Dudaklarının kızıllığıyla çerçevelenen bu dişler, ona bir panter görünüşü vermişti. Genç, güzel, hırslı bir panter..

— «Bu meseleye raporumda yer vermek istemiyorum. Bundan sonra yanımdan ayrılmana da müsaade etmiyeceğim.»

— «İşe gönüllü girdim, küçük. Bunu sana da söylemişlerdir.»

— «Ancak ben razı olursam dilediğin gibi hareket etmekte serbestsin, Morgan. Bir daha böyle saçmalıklar tekerrür etmesin. Hele Lisa Gordon aşiftesinin çevresinde dönendiğini görmiyeyim.»

— «Daha önce de sordum. Teklifedeceğin, daha uygun bulduğun bir başkası var mı?

İki adımda karşısına dikilmiştim. Yüzümdeki ifadeyi farkedince, elini yan tarafa doğru uzattı. Belki de tabancasına el atmıştı.

— «Boşuna, bebek. Onu da elinden alabilirim. Hatta daha önce kendiminkini çekerim.»

— «Hele bir dene.»

— «Şimdilik gereksiz. O tabancayı bana karşı kullanacak değilsin. Yanında olsaydı, birkaç dakika önce Lisa'ya karşı kullanacağından eminim. Neyse, teşekkürler.»

Şaşkın şaşkın baktı: «Niçin?»

— «Tatlı kıskançlığından dolayı, sevgili karım. Aşağıdaki gösteri tamamen kıskançlık eseriydi.»

Elinin yüzüme inmesine meydan bırakmadım. Bileğinden kavradım kuvvetle. Öbür elimin parmaklarını saçının ipek çilesine geçirmiştim. Hırsla ve kuvvetle kendime çektim onu. Dudaklarımız birleşiverdi. Hiç direnmedi. Uzun, ateşli bir öpüşle kendini bırakmıştı.

Direnişi ateşe tutulan balmumu gibi erimişti şimdi. Ben de herşeyi unutmuştum. Dudaklarının tadından, sıcak yakınlığından, öpüşmemizin zevkinden başka birşey yoktu. Çok geçmeden, üzerindeki son naylon giyecek parçası da yere düştü. Kollarını boynuma dolamıştı.

Birden geri ittim. Gözlerini kocaman kocaman açmış öylece bakışını, kendimden nefret ederek seyrettim. Güldüm.

— «Görüyorsun ya?»

Biran inanamaz gibi durdu. Sonra giyeceklerini aldı yerden. Önünde tuttu. Yanaklarını tatlı bir kızarıklık kaplamıştı. Sağ eliyle yüzüme vurmasına engel olmadım bu sefer.

Yatakodasına doğru yürüdü. «Gerçek bir profesyonel, dilediği yerde durmasını bilir,» diye seslendim arkasından..

Kapıyı çarparcasına kapattı..

7.

Şafak Nuevo Cadiz için bir cins ölümdü. Aşağıda masaların başında oturan birkaç kişi olabilirdi ama, kalabalık erimişti. Kalanların da gözleri uykusuzluktan kızarmış, alkolle buğulanmış, canlı ölülerden farkları yoktu herhalde.

Nuevo Cadiz'in gece hayatı, Kont Dracula (*) gibi tabutuna dönmüştü artık. Ortalık kararıncaya, serinlik basıncaya kadar tabutundan başını kaldırmıyacaktı.

Divanda 45 lik elimde uyumuştum. Yılların verdiği bir alışkanlığım vardır. Beynim uykunun derin karanlığındayken bile bazı şeyleri hisseder, hatta işitebilirim. Gene aynı şey olmuştu. Yatakodasının kapalı kapısının ardında, Kim'in tedirgin tedirgin dolaştığını duyuyordum. Fakat beni uyandıran o olmamıştı.

Sonra o hafif ayak sesleri tekrar duyuldu. Kapımın önünden geçti ve aksi yönde uzaklaştı. Yerimden kalktım. 45'liği koltuğumun altındaki kılıfa sokuşturdum. Ayaklarımda sadece çoraplarımla kapıya yürüdüm.

Durup kulak verdim dışarıya. Bir süre bekleyip, kapıyı sessizce araladım.

Bu arada tabancamı da çekmiştim. Koridorun her iki başına bakındım. Görünürde kimseler yoktu.

Hızla asansörün başına koştum. Düğmeye bastım. Aşağıdan doğru yükselen asansörün uğultusu işitildi. Az önce kapımın önünden geçen her kimse, inmek için asansörden yararlanmamıştı.

Belki de kuruntuydu benimki. Fakat yanılmadığımı biliyordum. Sezgim yanılmadığımı söylüyordu. Tekrar özel dairemize döndüm, kapıyı dikkatle kilitledim ve gidip divana uzandım. Bildiğim tek şey, Nuevo Cadiz'de kumar masalarının dışında da bazı oyunların döndüğüydü.

Öğleye doğru duşun sesiyle uyandım. Kendi kendime güldüm. Kim'in sinirlerini yatıştırmak için duşun yeteceğini sanmıyordum. Fakat ödeşmemiz için başka birşey yapamazdım. Lisa'nın yanından ayrılırken ben de onun durumunda kalmıştım.

(*) -Korku ve dehşet edebiyatının klâsik bir tipi. Geceleri tabutundan çıkıp insanların kanını emer ve gün ışırken tekrar tabutuna döner. (Ç.N.)

Banyo dairesine girdiğim zaman, kısa bir çığlık attı. «Çabuk çık buradan. Yoksa..»

— «Yoksa ne?.. Sabunu başıma mı atacaksın?»

— «Seni sefil..»

Çıplak vücuduna doğru bir avuç su serptim. «Sevgili kocanla daha başka tonda konuşmalısın.»

Sabunu elinden aldım ve sırtını sabunlamağa koyuldum. Teni ipekten farksızdı. Kaçınmağa çalıştı ama, kocası tarafından duşun altında kıstırılmış bir yeni gelin ne yapabilirdi?

Çengelden aldığım havluyu ona fırlatınca, bana arkasını döndü. Nezaketi, iş ahlâkını falan kenara bırakıp, uzun bir ıslık çalmaktan kendimi alamadım. Başını havluya kurulayarak giyinmeğe gitti. Duş sırası bana gelmişti. Hiç acele etmedim. Odaya geçince, aynı ağırdan alışla giyindim.

Bu ara Kim de yatak odasından çıktı. Büyük havluyu bir sarong (*) gibi vücuduna sarınmıştı. «Müthiş!» dedim. «Çok çekici bir görünüşün var.»

— «Çeneni kapa ve buradan git. Giyinmek istiyorum.»

— «Tecavüzü mü, yoksa iğfali mi tercih edersin?»

— «Hiçbirini.»

Sesinin tonu bir gerillacı bıçağından farksızdı.

— «Oyun sertleşiyor, değil mi?»

— «Beni uyarmış oldun. Bir daha tekrar etmiyeceğine inanabilirsin.»

Yüzüne baktım. Artık ben de gülümsemiyordum. Yumuşak bir sesle :

— «Biliyorum,» dedim. «Tekrar olmıyacak. Fakat öylesi olmayacak, benim güzel karım. Kanun, bana bazı haklar tanıyor. Normal erkek insiyaklarım beni belirli bir yönde itiyor. İşi bir de senin tarafından alsak, acaba neler hissediyorsun?»

— «Bunu asla öğrenemiyeksin.»

Boyunbağımı düğümlemem sona ermişti. «Biliyorum, tatlım,» dedim. «Merak ettiğim, bu işin böyle ne kadar süreceği?»

Çekmeceden 45'liği aldım. Alışkın bir tavırla dolu olup olmadığına baktım. Belime sokuşturdum sonra. Koltuk altı kılıfını kuşanmam gerçksizdi.

(*) -Pasifik adalarında yerli kızların, kadınların entari yerine sarındıkları, desenleri çarpıcı, şal benzeri büyük kumaş parçası. (Ç.N.)

Aynadaki aksime bir gözattım sonra. «İşler kızışıyor, güzelim. Gösteriye geç kalmıyalım. Sen de elini çabuk tut.»

Onu orada bırakarak salona geçtim. Radyo, güney-doğuda, beşyüz mil mesafeden doğru yaklaşan bir fırtınayı haber veriyordu.. Hava da duruma ayak uyduruyordu galiba?..

Oyununu oynamakta hiç zorluk çekmiyordu. Bizim için yeni, değişik olan herşeyle ilgilenen turistler rolündeydik. Bu esnada cehennemi bir çarkın döndüğünün, bazı kapanların kurulduğunun da farkındaydık tabiî.

Otelden çıktığımızda, peşimize takılanları birkaç metre sonra farkettik. Daha doğrusu bize refakat edenleri. Çünkü arkamızdan sadece bir kişi geliyor, öteki ikisi önden, belirli bir mesafede yürüyorlardı. Bir bakıma ustaca bir çalışmaydı. Zaman zaman başkaları alıyordu onların yerini.

Müracaat masasından almış olduğum harita, turistler için ilginç yerleri bir bir belirtmekteydi. Görülmeğe değer manzaralarla alışverişimiz yoktu. Daha ziyade lokalleri tercih ediyorduk. Bize refakat edenler, döktüğümüz paranın miktarı karşısında hayli şaşırmışlardı muhakkak.

Öğleden sonra saat dörde doğru, turumuz hâla sona ermemişti. Bizi gözaltında bulundurmakla görevli kimselerin iyiden iyiye bezdikleri meydandaydı.

En sonunda Orino Bar'a girdik.

Orino Bar da daha önce uğradığımız yerlerden farksızdı. Dekore edilmesinde granit ve ahşap malzemeden yararlanmışlardı. Belirli bir İspanyol stili seziliyordu. Garsonlar yaşlı ve tipik kimselerdi.

Barmen, yapılı, beyaz posbıyıklı, ceketinin göğsüne iki madalya iliştirmiş bir adamdı. Yürürken ayaklarından birini sürüyor, bakarken gözetler gibi bir ifade alıyordu gözleri.

Ardarda üç içki yuvarladım. Garsonlardan birine bizimle beraber içmesi için ısrar ettim. Bir içki de barmene ısmarladım.

Posbıyıklı barmen, teşekkür anlamına elini salladı tezgâhın arkasından.

Sonra numaralar başladı. Hareketlerimden sarhoş olduğum kanaatına varmışlardı.

Sol tarafta küçük bir plaformda, dört kişilik bir müzik topluluğu çalmaktaydı. Üçüncü numaradan sonra, orkestraya bir şişe şampanya gönderdim.

Numaralar pek ahım şahım şeyler sayılmazdı. Önce bir tenor bazı parçalar söylemişti. Ardından zararsız, orta karar bir ilüzyonist numaralar yaptı. En sonunda gözleri ateş ateş, koyu renk teli, sarı saçlı bir şarkıcı geldi orta yere. Adının Rosa Lee olduğunu önceden öğrenmiştik.

İnsanın aklını karıştıran göğüsleri vardı kadının. Daracık etekliği, kalçalarının dolgunluğunu ve kıvraklığını büsbütün belirtiyordu.

O şarkılarını söylerken, Kim ve ben yemeği bitirmek üzereydik.

— «Green Eyes,» diye yeni bir şarkıyı anons etti.

Aslında eski bir parçaydı bu. Kim, kadınla ilgilendiğimi gözünden kaçırmamıştı.

— «Ne oldu?» diye sordu.

— «Art'ın bahsettiği aracı.»

— «Ne biliyorsun?»

— «Söylediği şarkıdan. Art Keefer ve ben, bu şarkıyı sinyal olarak kullanırdık. Savaştan bize kalan birşey.»

— «Gene özlem mi bastı?»

— «Hayır,» dedim. «Bizimki, can çıkar huy çıkmaz hesabı. Unutmıyacağım şeylerden biridir bu şarkı.»

Kim gülümsedi. «Şu senin Rose Lee herhalde savaşa katılmamıştı?.. Ancak yirmibeş yaşında gösteriyor.»

— «Art onu buraya kendi işinde yararlı olur diye yerleştirmişti.»

— «Senin gibi biri olabilir mi?. Kırk milyon dolar çalmış biri..»

Çenelerimin kasıldığını hissettim. «Bırak şu meseleyi, Kim. Art'ın yaptığı iş sadece kendisini ilgilendirir. Benim yaptığım şeyle bir ilgisi olmadığını söylemiştim.»

— «Bana ötekilerden de bahset.»

Bezgin bezgin : «Onlar hakkında soruşturma yaptığını sanıyordum,» dedim. «Haber alma kaynaklarının pek sağlam olduğunu iddia edemezsin. Art'ın öldüğünü söylemişlerdi galiba?»

— «Ötekilerden şüphe etmek için hiç sebep görmemişlerdi belki de.»

Biran duralayıp, diretir gibilerden : «Öteki iki kişinin öldüğünü rapor etmişlerdi,» diye ekledi.

İçkimi aldım, bir yudumda yarıladım bardağı. «Carey bir infilâk sonucu öldü,» dedim. «Vücudundan geri kalanlara bakıp

onu teşhis etmeleri imkânsızdı. Art'la ben gidip baktık ve sözümüze inanarak öldüğünü kabul ettiler. Malcolm Hannah, üzerinden askerî tren geçen bir köprüyü uçururken canverdi. Vaktinde kaçamadığı için ikibin Naziyle birlikte havaya uçtu.»

— «Ya Sal Dekker?»

«Yakalayıp bir toplama kampına koydular onu. Çok işkence yapmışlar, gelecek çalışmalarımız hakkında bilgi veremezdi. Güvenlik düşüncesiyle, girişeceğimiz hareketten çok kısa bir süre önce bilgi verildi bizlere. Sal kamptan kaçmayı başarmış, bu arada mayın döşeli bir sahaya düşmüş ve yaralanmış. Talihi yardım etmiş de, Nazi düşmanı çiftçiler bulmuşlar onu. Savaş sonuna doğru Amerikan birliklerine teslim etmişler. Uzun süre bir askerî hastahanede kaldı. Sonra Avusturalya'ya gitti.»

— «O işde yardım gördüğün muhakkak.»

Aklını takmıştı bir kere. O işin bir kişi tarafından yapılabileceğine inanmıyordu.

— «Dekker'in yardım etmediğinden emin olabilirsin, tatlım,» dedim. «İçimizde yaptığımız işten gerçekten nefret eden biri varsa, o da Sal Dekker'di. Sâkin bir çiftlik hayatını özlüyordu o. Şimdi özlediği şeye kavuşmuştur herhalde?»

Rosa Lee alkışlar arasında şarkısını bitirmişti. Garsonu yanımıza çağırdım, bir on dolarlık sıkıştırdım eline. On Amerikan doları sihirbaz değneğinden daha yararlıydı burada. Rosa Lee'yi bir içki için masamıza davet ettiğimizi söyledim.

Show'a çıkanların müşterilerle konsomasyon yapmadığını bildirdi. Sonra gülümsedi, başıyla Kim'i göstererek : «Fakat masada senorita var,» diye ekledi. «Bunun, bir istisna için yeterli bir sebep olabileceğini düşünüyorum.»

Nitekim öyle oldu. Rosa Lee kalçalarına tahrik edici bir salıntı veren yürüyüşle bizim masaya doğru gelirken, bu dâvetten hiç şaşırmış görünmüyordu. Orkestraya iki şişe şampanya daha gönderdim.

Rosa Lee'yi ayakta karşılayıp : «Rosa Lee,» dedim. «Karım Kim, benim adım da Morgan. Morgan Winters. Buyrun oturun. Şarkılarınızı çok beğendiğimizi bizzat söylemek istedik.»

Eteğini toplıyarak oturdu. «İçki?»

— «Bir Manhattan lûtfen.»

Garson istemiş olduğu içkiyi getirdi. Kadehlerimizi kadırdık.

— «Hele (Green Eyes) şarkısı çok hoşumuza gitti.»

Bana bakan gözlerinde gerçek bir merak ifadesi belirmişti.

— «O eski şarkıdan hoşlandınız demek?»

— «Aynı şarkıyı çok seven bir arkadaşım daha var. Art Keefer.»

— «Şimdi anlıyorum.»

— «Art size haber vermiş miydi?»

— «Evet. Neye ihtiyacınız var?»

— «Bir verici için gerekli malzemeye.»

İçkisini yudumladıktan sonra :

— «Palmiye yolu 177 numarada oturuyorum,» dedi. «Evin arka tarafındaki garajın çatı katında bir alıcı ve verici cihaz var. Başka birşey istiyor musunuz?»

— «Amerikadan edinilecek bazı bilgi. Bernice Case adında bir gençkadının ölümü hakkında. Art, Joe Jolley ile temasa geçsin. Bu işin çok acele ve önemli olduğunu söylersiniz. Anlaşıldı mı?»

— «Evet.»

— «Victor Sable hakkında birşeyler duydunuz mu?»

— «Gül Şatosundaki adam hakkında mı?»

Başımı salladım.

— «Onun hakkında soru sormak, kendisinden bahsetmek hiç de akıllıca birşey değil. Kendilerince belirli bir sebepten dolayı, çok sıkı güvenlik tedbirleri altında tutuyorlar. Sırf onu koymak için özel bir bölüm yapılmış.»

— «Nereden biliyorsunuz?»

— «Muhafızlardan biri, bir arkadaşımın yeğeni olur. Bir gece sarhoşken ağzından kaçırdı. Victor Sable'ın çok önemli biri olduğu, Carlos Ortega'nın şahsi ilgisinden de anlaşılıyor. Sable'ın bulunduğu bölümün muhafızları özel olarak seçilmişler.»

— «Cezaevindeki yeni bölüm hakkında bilgisi olan biriyle konuşmak isterdim.»

Rosa biran düşündü. Sonra başını salladı.

— «Bu işi bir kişi yapabilir. Arkadaşımın yeğeni Juan Fucilla.»

— «Bence pek emin bir yol değil bu. Bizim tarafımızdan satın alınabileceğine göre, daha iyi bir fiatla bizi de satar.»

— «Böyle birşey için ölümü göze alması gerekir. Bu husus kendisine de hatırlatılacaktır.»

— «Pekâla. Sözünüze güveniyorum. Mümkün olduğu kadar kısa zamanda onunla buluşmamızı sağlayın.»

— «Bu gece nasıl?.. Saat onda..»

— «Mükemmel. Nerede buluşacağız?»

— «En emin yer benim evim. Sonra Art Keefer'e mesajınızı iletirim. Verici daima hazır durumda olacak. Yalnız şunu da belirtmeme müsaade edin. Gül Şatosu'na girmenin, oradan birini kaçırmanın imkânı yoktur, senor.»

— «Çok sıkı mı muhafaza ediliyor?»

— «Büyük kuvvetlerle hücum edilmezse, şatoya girmek tamamen imkânsız. Böyle bir durumda da, Sable'ı hemen öldürecekleri muhakkak. Bu konuda daha önceden emir almış durumdalar.»

Bir süre ellerine baktı. Sonra : «Burada bulunmanızın sebebi o şahısla mı ilgili?» diye sordu.

— «Evet.»

Kim'in eli kolumu sıkıyordu. Ona bakarak gülümsedim. «Boşuna endişe ediyorsun, güzelim. Rosa bizden. İşbirliği yapmaksızın çalışamayız.»

Rosa başını salladı. «Sizler gizli ajan mısınız?»

— «Bir bakıma öyle sayılırız.»

— «Göreviniz çok gizli olmalı.»

— «Öyle.»

— «Bu rejimin devrilmesinde yararlı olacak herşeyi yapmağa hazırız.»

— «Gerçek anlamıyla güvenilecek kaç kişi bulabilirsiniz?»

— «Politik bakımdan önemli kişiler saklanmak zorundalar. Sıkı askeri eğitim görmüş yirmibeş, otuz kişi var. Süratli hareket imkânı bakımından ve düşman sızması olmasın diye bu kuvveti arttırmıyoruz. Bizim için başarı ihtimali görmedikleri süre halka güvenemeyiz. Ancak böyle bir ihtimal karşısında bizim safımıza katılacaklardır. Ortega'nın ücretli ve üniformalı katillerinden Azrailin kendisi kadar korkuyorlar.»

— «Komünistlerin durumu nedir?»

— «Halen bekliyorlar. Bu bekleyişleri aslında fırsat kollamaktan başka birşey değil tabiî. Uygun fırsatın gelip çatmasını kolluyorlar. Halen onlar için, uluslararası bir çatışmayı göze almalarına değecek kadar önemli değiliz. Ortega da onlarla aynı fikirde sanıyorum.»

— «Ne zaman harekete geçmeği düşünüyorsunuz?»

Rosa'nın dudaklarında uçuk bir gülümseyiş belirmişti.

— «Halkın aynı safta birleşmesini sağlayacak bir durum

başgösterdiği zaman. Sizinle işbirliğine hazır olmamızın sebebi de bu.»

Başımı salladım. «Sizin için bu fırsatı yaratmağa çalışacağız. Aklıma gelmişken sorayım. Küçük birliğinizin askerî eğitimiyle Art Keefer mi meşgul olmuştu?»

— «Evet.»

— «İyi. Onun çalışma tarzını yakından bilirim.»

— Ben de size birşey söyliyeyim, senor. Şu anda gözetlenmektesiniz. Russo Sabin'in emri altında çalışan Ortega'nın adamları tarafından.»

— «Biliyorum. İyi vakit geçirdiklerini umarım.»

Ayağa kalktı. Dudaklarındaki gülümseyişi silinmeksizin ikimizin de elini sıktı ve masadan ayrıldı. Yürürken, yolu üzerinde gördüğü bazı gedikli müşterileri selâmlıyordu. Masada bir yarım saat daha oyalandık. Yemek faslı bitmiş, seyredecek ve dinleyecek birşey kalmamıştı. Yüklü bir bahşiş ekliyerek hesabı ödedim. Çıkmadan pistin orta yerinde duraladım. Tam bir sarhoş pozunda dört bir tarafa selâmlar verdim, iyi geceler diledim. Beni karşılıksız bırakan olmadı. Ortega'nın adamları bile sıkıntılı, zoraki gülümseyişlerle ötekilere katıldılar.

Kapının önünde çevirdiğim taksiye bindik. Arkama yaslandığım zaman, Kim merakla bana baktı :

— «Ne oldu?»

— «İçerde garip birşey oldu, sen farketmedin mi?»

— «Hayır.»

— «Herkesin benimle ilgilenmesine sebep olacak şekilde davrandım.»

— «Bunda da başarı gösterdin. Herkes sana bakıyordu.»

— «Pek öyle değil.»

Kim kaşlarını çatmış, söyliyeceğim şeyi bekliyordu.

— «Bir kişi ısrarla bakmadı,» diye ekledim.

Bu sefer daha ustaca davranmışlardı. Valizin açılıp açılmadığını kontrol için kullandığım iki tel saça hiç dokunulmamıştı. Fakat kilit deliğindeki metal kıymık gözlerinden kaçmış olacaktı.

Valizin altındaki gizli bölmeden banka defterini ve kasanın anahtarını çıkardığımda, Kim : «Bunları buldular mı dersin?» diye sordu.

— «Sadece bulmakla kaldıklarını sanmıyorum. Anahtarın bir eşini yapmak için kalıp aldıkları muhakkak. İmzamın da kopyasını çıkarmışlardır.»

— «Bu kadar basit olması onları şüphelendirmiştir beliki?»

Başımı salladım. «Şüphelerini besliyecek bir davranışımız olmadı. Üstelik valizin gizli bölmesi özel olarak yapılmıştır. Herkesin kolay kolay bulabileceği bir yer sayılmaz.»

— «Hareket plânında bir değişiklik yapmıyacak mısın?»

— «Bu gece şu Juan Fucilla'yı göreceğim. Art Keefer'le temasa geçip, Bernice Case hakkında birşeyler öğrenmem de ihtimal dahilinde. Sen burada kalacaksın.»

— «Hayır,» dedi.

— «Boşuna mesele çıkarma. Sana ne diyorsam onu yapacaksın. Balayında olduğumuzu da unutma. Hiç olmazsa bazı kimselerin öyle düşünmesi gerekiyor. Yeni evliler başbaşa kalmayı tercih ederler. Girip çıktığımı kimsenin görmemesine çalışacağım. Burada olup olmadığımızı kontrola kalkışabilirler. Birinin burada bulunması şart.»

Bir süre düşündü. Sözlerimin ne derece doğru olduğunu hesaplar gibi bir hali vardı. Sonunda :

— «Peki,» dedi. «Şu değersiz postunda delik açtırmamağa bak.»

Valizi kapadım. Doğruldum. Kaçınmasına meydan vermeden kollarımın arasına aldım onu. Burnunun ucundan öperek :

— «Geride senin gibi bir gelin beklerken, postumu kolayına deldirmem,» dedim. «İlerdeki kocalık görevlerimi düşünüyorum.»

Akşam yemeği için iki şişe şampanya ve kocaman bir tabak dolusu kanepe (*) istedim. Hareketlerimizi kontrol eden biri varsa, özel dairelerinde başbaşa yemek yiyen yeni evli, mutlu bir çift havası yaratmamız gerekiyordu.

Şampanya ve kanepeleri getiren Angelo, öğrenmek istediğim şeyi hiçbir soru sormaksızın cevaplandırdı. Arka taraftaki çıkışı ve oraya ulaşan yolu esaslı bir şekilde tarif etti. Söylediğine göre, oradan rahatça çıkabilirdim. İstemediğim kimseler

---

(*) — Havyar, kazciğeri ezmesi, peynir ve benzeri şeylerle hazırlanan küçük sandöviçler. (Ç.N.)

tarafından görülmek tehlikesi mevcut değildi. Arka çıkışa giden yol, havalandırma sisteminin merkezinden geçiyordu.

Sözlerini : «Burada çok iyi bazı şeyler yapmak için bulunduğunuz belli, senor,» diye bağladı.

Ağzını çarpıltan tilkice gülümseyişi, gözlerinin kenarlarına da ince kırışıklar çekmişti.

Ben de sırıttım. «Açıkça cevap veremiyorsam, gücenme. Korumam gereken bir şöhretim var.»

Başını salladı. «Biliyorum. İnsanların davranışlarından niyetlerini çıkaracak kadar tecrübeliyimdir. Benim durumumda biri kimsenin dikkatini çekmez. Onun için herkesi rahatça incelerim. Belirli bazı şahıslardan nefret etmem için yeteri kadar sebep var, senor. Nuevo Cadiz de görmekten hiç hoşlanmadığım çok şey gördüm. Bunlardan sorumlu olanları da tanıyorum.»

Şaşkınlığımı farketmiş olacak ki, gülümseyişi büsbütün genişledi.

— «Müsadenizle kolej mezunu olduğumu açıklıyayım,» diye ekledi. «Siyasal bilgiler öğrenimi yapmak istiyordum. Belki de günün birinde..»

Gerektiğinden fazla konuştuğunu farketmiş gibilerden sustu. Başımı salladım. Daha fazla konuşması gereksizdi zaten. Angelo, belirli bazı durumlarda yararlanmak için daima hazır tutulanlardan biriydi. Carlos Ortega'nın yerinde olmak istemezdim doğrusu. Gerçek bir nefret ve ölesiye kin, bazı şartlarda tonlarla dinamitten daha etkilidir. Bir polis rejiminin, baskı düzeninin temelsiz ağırlığını havaya uçurmağa yeter de artar bile.

Angelo, kendisine uzattığım on doları almadı. Küçük bir hareket yaptı eliyle, başını hafifçe eğdi ve dönüp çıktı.

Kim garip bir ifadeyle bana bakıyordu. «Bu tipleri nasıl buluyorsun aklım ermiyor, Morgan?»

— «Anlıyamadım?»

— «Seni yeni tanıdıkları halde güven duyuyorlar.»

— «Senin güvenin yok mu?»

— «Olması gerekir, öyle değil mi?»

— «İçin rahat etsin, bebek. Bana karşı güven duymağa mecbur değilsin.»

Uçuk bir gülümseyiş belirdi dudaklarında. «Hareketlerinde vatan sevgisi rol oynamıyor. Kimse bir idealist olduğunu iddia edemez. Bana kalırsa, cezanda yapılacak azaltmaya da aldırış

ettiğin yok. Senin için bir oyun bu. Kendi kendini eğlendirmeğe bakıyorsun. Heyecanlı, hattâ tehlikeli bir spor düşkünlüğü gibi birşey. Gene Korsan Morgan rolüne çıktın. Doğru düşünmüyor muyum?»

Ceketimi sırtıma geçirirken : «Hayır,» dedim.

— «Peki, nedir öyleyse?»

— «Söylesem inanmıyacaksın.»

— «Bir dene bakalım.»

— «Neden?»

— «Senden gerçek anlamıyla nefret eden tek şahıs benim. Bu nefreti silecek, hiç değilse hafifletecek birşeyler söyliyebilirsin belki.»

— «Sana bir tavsiyede bulunayım, güzelim. Fazla üstüme varma.»

Omuzlarını silkti. «Tehdit mi bu?»

— «Tavsiye olduğunu başta söyledim. Beni hep böyle kendinden öteye itmekte devam edersen, birgün hiç ulaşamıyacağın kadar uzakta olurum.»

Cevap vermesini beklemeksizin odadan çıktım. Angelo takip etmem gereken yolu çok iyi anlatmıştı. Kendilerini gördüğüm bir hizmetçi kız ve kat garsonlarından biri beni farketmediler bile. Çok geçmeden zemin kata inmiştim. Eşit aralıklarla dizilmiş çıplak mavi ampullerin ölgün bir şekilde aydınlattığı dar koridor boyunca yürüdüm. Havalandırma sisteminin dev motörü bir çağlayanın devamlı uğultusunu andıran bir sesle çalışmaktaydı.

Tek kanatlı çıkış kapısını açmam zor olmadı. Kapıyı çekmeden önce, araya bir kibrit kutusunun kapağını kıstırdım. Böylece, dönüşte kolaylıkla açabilecektim.

Karanlığa çıkınca, gecenin başka gecelerden farklı olduğunu düşündüm. Tehlike, elle tutulup gözle görülebilecek birşey gibi yanıbaşımdaydı. Tarif et deseler edemezdim ama, yakın varlığını sezinliyordum. Başka zaman yüzyüze geldiğim tehlikelerden ayrıydı bu sefer. Keskin, hemen öldürücü değildi. Karanlığın içinde, etkisini yavaş yavaş gösteren fakat kurtuluş olmayan bir zehir gibi tortulanmıştı.

Gölgelere sığınmış, çevredeki başka gölgeleri kolluyordum. Yarım saat öylece bekledim. Sonunda yalnız olduğuma, kimsenin beni kollamadığına kanaat getirdim ve sessiz, hızlı adımlarla ana caddeye çıktım. Kaldırım kenarına yaklaşmış, yolcularını bırakan bir taksiye atladım.

Ne şekilde davranacağımı şehrin turistik haritası üzerinde daha önceden kararlaştırdım. Rosa Lee'nin evinden iki blok beride indim taksiden.

Ev ağaçlar arasında, gösterişsiz bir yapıydı. Pencerelerden sadece biri aydınlıktı. Dar yolda hızlı hızlı yürüdüm. Kapı açılmadan önce içerdeki ışık sönmüştü.

Kapıyı açan genç kadına : «Merhaba, Rosa,» dedim.

— «Buyrun, senor Morgan.»

Işığı tekrar yakmadan perdeleri çekti. Çevreme bakındığımı farkeden Rosa : «Burada yaşıyanların belirli bir kısmı hariç, fazla lüksleri yoktur, senor.»

— «Ağır vergiler de cabası, değil mi?»

Omuzlarını silkti. «Senor Ortega'nın masrafı da ağır. Üniformalı şahısları görmüşsünüzdür.»

Başımı salladım. Devam etti : «Cahil, hiç eğitim görmemiş, çoğu sabıkalı, cani sayılabilecek tipler. Senor Ortega'nın emirlerini harfi harfine yerine getirirler. Ülkenin bugünkü durumunu, Hitler'in iktidarı ele aldığı devirdeki Almanya'ya benzetebiliriz.»

— «Evet.»

— «Fakat bunun sürüp gideceğini sanmayın. Kötü şeylerin sonu biraz geç gelir, hepsi o kadar.»

— «Art Keefer'le temas sağladın mı?»

— «Evet. Mesajınızı kendisine ilettim.»

Saatine baktı ve : «Onu hemen arasanız iyi olur,» diye ekledi. «Bu taraftan, lüften.»

Verici cihaz, daha önce de söylediği garaj kısmının çatı katındaydı. Yerini tesbit için profesyonel bir ekibin bir hafta sıkı bir araştırma yapması gerekirdi. Anten başarılı bir şekilde maskelenmişti. Akım için evin normal aydınlatma sisteminden yararlanmışlardı. Ayrıca, şehir akımının kesilmesi halinde kullanılacak yedek bataryalar vardı.

Vericiyi belirli frekansa ayarladım. Rosa : «Beş dakikadan fazla çalıştırmayın,» dedi. «İlgili çevreler, yayım yapan bütün kanalları kontrol altında tutuyorlar.»

Kissler koduyla Art'ı aramağa koyuldum. Rosa hiç hareketsiz öylece bakıyordu.

Art'ın cevabı gecikmedi. «Burada Keefer.»

— «Morgan,» dedim.

— «Devam et.»

— «New York'ta Joe Jolley'le temasa geçtin mi?»

— «Evet. Adamın çok korktuğu belli. Fakat konuştu.»

— «Durum nedir?»

— «Bernice Case ve Whitey Tass hakkkında birşeyler öğrenmeğe çalışmış. Gorman Yard'la ilgili soruşturma yapmaktan da geri kalmamış. Joey Jolley, Yard'ın ve ötekinin ölümlerinin ardında Whitey Tass'ın olduğunu düşünüyor. Bana söylediğinden fazlasını bildiği muhakkak. Kendisini tamamen güvende hissetmezse, bunları söyliyeceğini sanmıyorum. Benimle nasıl temas sağlıyabileceğini bildirdim.»

— «Başka?»

— «Yanılmıyorsam, Gorman Yard'ın niçin öldürüldüğünü de biliyor.»

— «Eee?..»

— «Whitey Tass'ın dikkatini çekmezse şansı var demektir. Kendi kanallarımdan da yararlandım. Tass tedirgin görünüyormuş. Özel gurupları tam faaliyet halindeymiş nedense.»

— «Durumu Jolley'e de bildir.»

— «Pekâla. Orada işler nasıl?»

Rosa sabırsızlanır gibi saatine bakıyordu. «Hızlanıyor,» dedim. «Tekrar arıyacağım seni.»

— «Tamam. Başarılar.»

Genç kadına döndüm. «Juan Fucilla nerede?»

— «Birkaç dakika sonra burada olacak. Kendisi için hayli güç ama, gelecek.»

— «Emin misin?»

— «Yüzde yüz.»

— «Ona ne söyledin?»

Rosa gülümsedi. «Paradan bahsettim tabii. Bütün kötülüklerin kaynağı olan paradan.»

— «Beni kim olarak tanıyor?»

— «Gül Şatosundakilere, oraya sokulması yasaklanmış bazı şeyleri sağlamak niyetinde biri olarak. Bu cins işler burada hiç yadırganmaz, senor.»

— «Meselâ ne gibi?»

— «Tütün, alkol ve uyuşturucu maddeler. Muhafızların da katıldığı kârlı bir iştir bu.»

— «Yakalanacak olurlarsa?»

— «Kimse soruşturma zahmetine girmez. Kötülük başka kötülüklerin kaynağıdır.»

Tekrar saatine baktı. «Neredeyse gelir.»

Kapıya vurulduğunu duyduk. Rosa gene ışıkları söndürdü. Ziyaretçiyi içeri aldıktan sonra düğmeyi çevirdi.

Juan Fucilla, kırk yaşını geçkin, kısa boylu, tıkız yapılı bir adamdı. Gözlerinin altında kesecikler belirmişti. Bir sandalyeye oturdu, gümüş bir tabaka çıkardı cebinden. Tabakadan aldığı koyu esmer bir sigarilloyu itinayla yaktı.

Sonra bana bakarak : «Rosa konuşmak istediğiniz bir iş olduğunu söyledi, senor,» dedi.

Cevap vermeden bir on saniye kadar bekledim. Sinirli sinirli dudaklarını yalıyarak yüzüme bakıyordu.

— «Bu iş senin kıvıramıyacağın kadar büyükse, yok yere vaktimi alma.»

Gülümseyişi zorakiydi : «İşin bir yerden ötesi için endişe etmenize lüzum yok, senor. Gereken şeylerin çaresine bakarım.»

— «Anlaşma ne üzerinden?»

Onuz silker gibi bir hareket yaptı. «Numara istemez,» diye devam ettim. «Bu işlerde amatör değilim. Ne kadar açık davranırsan, senin için de o kadar iyi. Sadece şartlarını söyle. Aklım keserse ne âlâ, yoksa işi unuturum.»

— «Genel olarak yarı yarıya üzerinden çalışırız, senor.»

— «Bu sefer yüzde kırk olacak. Yüzde altmışı benim.»

— «Fakat, senor..»

— «Riski göze alırken, büyük payı da alırım. Bu iş amatör harcı değil.»

Sigarilosundan derin bir nefes çeken Fucilla, kararını vermişcesine başını salladı.

— «Sıkı pazarlık ediyorsunuz, senor. Gene de kabûl. İşin sonunda herkes kârlı ve memnun çıkabilir.»

Gözlerini kısarak : «Gerekli şeyleri sağlıyabilir misiniz?»

— «Hepsini. Bu ara sağlıyabilir misiniz?»

— «Özellikle narkotik (*) madde. Eski kaynaklar çok yüksek fiatlar istiyor. Bu yüzden kıtlığı var.»

— «Para nereden gelecek?»

Kurnaz kurnaz gülümsedi. «Gül Şatosundakilerin çoğu politik hükümlülerdir, senor. Kolaylıkla tahmin edebileceğiniz gibi, varlıklı ailelerden kimseler..»

(*) — Eroin, kokain ve benzeri uyuşturucu maddelere genel olarak verilen isim. (Ç.N.)

— «Anlaşıldı. O şeyleri kullanmağa nasıl alıştıklarını merak ediyorum doğrusu.»

Gene omuzlarını silkti. «Umutsuzluk, çaresizlik, kaçıp sığınacak birşey bulmak düşüncesi.. Bu kadarı yeter sanıyorum.»

— «Anlaşılıyor,» dedim. «Şimdi, içerde bulunanların bir listesini ve dağıtım sistemi hakkında bilgi isterim.»

Sorumun ilk kısmıyla ilgili olarak, Victor Sable'ın ismi de dahil, benim için hiçbir şey ifade etmiyen birtakım isimler saydı. Sonra, dağıtımın muhafızlar tarafından yapıldığını söyledi. Paranın belirli bir kısmını küçük rütbeli subaylar, en büyük payı da Russo Sabin alıyordu. Fucilla, kendi payına yüzde beş civarında bir para düştüğünü açıkladı.

— «Mal bakımından yokluk çekmenizin sebebi meydanda. Bu şartlar üzerinden çalışacak kimseyi zor bulursunuz tabiî.»

Çukura kaçmış iki boncuğu andıran gözleri ışıl ışıldı. «Devamlı ve ihtiyacı karşılayacak bir kaynak bulursak, şartlarda bazı değişiklikler yapılabilir sanıyorum.»

— «Şartları ileri sürecek kimse ben olursam, o da mümkün.»

— «Sizinle iş yapabileceğiz kanaatındayım, senor.»

— «Belki.»

— «Sizi düşündüren başka birşey mi var?»

Başımı salladım. «Açık hedef durumunda kalmak istemem. Satodakilerin çoğunun ardında bol para olduğunu söyledin. Bu kanı ateşli Latin tiplerini bilirim. Gereken parayı ödeyip adımı öğrenebilirler.»

Fucilla'nın kaşları çatılmıştı. «Yani?»

— «Yanisi şu : Müşteri olacak kimseleri şahsen tanımalıyım. Kimin tehlikeli, kaypak, güvenilmez olduğunu anlarım o zaman.»

— «Bu konuda size teminat verebilirim.»

— «Kuru teminat birşeye yaramaz. Anlaşmaya varmak için söylediğimin yapılması şart. Önemli olan sadece para kazanmak değil, o parayı harcıyacak kadar yaşamak. O varlıklı aileler, kendileri için içecek su parası sayılacak kadar ucuz fiata kiralık kaatiller bulabilirler.»

Bir süre düşünceli, suskun kalan Fucilla : «Peki,» dedi. «O zaman bizim de istiyeceklerimiz olacak. Malınızın kalitesini ve onu sağlamak konusundaki kabiliyetinizi görmek isteriz.»

— «Tamam,» dedim. «Kesin anlaşmadan sonra alacağınız

maldan örnek verebilirim. Belki tahlil ettirmek istersiniz. Yalnız, öğrenmek istediğim birşey var. Malı normal yollardan sokabilir miyim, yoksa kendi usûllerimi mi kullanayım?»

Gülümsedi. «Kendi usûllerinizden yararlanmanızı tavsiye ederim, Senor. Hükûmetimiz, görünüşte narkotik maddelerin alım - satımına tamamen karşıdır.»

— «Öyle olsun.»

— «Tekrar ne zaman görüşeceğiz?»

— «Bana iki gün yeter.»

— «Buluşacağımız yer?»

— «Regis Otelinin barı.»

Başını salladı. Rosa'ya bakıp : «Saat altıda,» dedi. Sonra tekrar bana döndü. «Rosa'nın hissesi ne olacak?»

— «Kendi hissemden belirli bir para veririm. Yüzde almıyacak.»

— «Mükemmel.»

Ayağa kalktı. Tam bir iş adamı tavrıyla elimi sıktı. «Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Senor.»

Rosa gene ışığı söndürmüştü. Fucilla'nın gidişini pencereden izledim. Işığı yakmadan önce : «Tehlikeli bir iş yapıyorsunuz, senor Morgan,» dedi. «Söz verdiğiniz malı bekliyeceklerdir.»

— «Beklediklerini alacaklar.»

Sonra ışığı yaktı. Oval biçimli yüzü solmuştu. «Fakat..»

Gülümsedim. Onu endişelendiren şeyi anlamıştım.

— «Merak etme, güzelim. Sadece örneği alacaklar. O Allahın cezası yere girmek için her çareye başvurmamız gerekiyor. Söylediğin gibi, para her kötülüğün anasıdır. Her kapıyı açmak gibi bir marifeti daha var.»

— «Victor Sable'ı oradan kurtarabileceğinizi umuyor musunuz?»

— «Evet.»

— «Başka konularda da yardımım dokunabilir mi?»

— «Tabii. Art Keefer'le temasa geçip, dostunun sırtının sıvazlanmağa ihtiyacı olduğunu söyle.»

— «Fakat..»

— «Ne demek istediğimi anlıyacaktır. Belirli bir miktarda saf eroin anlamına gelir bu.»

Dudakları tatlı bir gülümseyişle kıvrıldı. «Gerçekten garip bir adamsınız, Senor Morgan.»

İki adımda yanıma yaklaştı. Vahşi, el değmemiş bir çiçeği

hatırlatan kokusu yüzüme çarpmıştı. Ellerini omuzlarıma koyarak : «Bir gün sizi daha yakından tanımak isterdim,» diye ekledi.

— «Olabilir.»

Sonra beni şaşırtan birşey yaptı. Parmaklarının teması, yanaklarımda, boynumda, ensemde dolaşan kelebeklerin kanatlarının dokunuşundan farksızdı. Bir öpüşten bin kere daha kışkırtıcıydı bu. Geri çekildi.

— «Biz Lâtinler, aklımızdan geçeni içimize gömmeyiz. Şimdi gidebilirsiniz, Morgan. Yapılacak çok işiniz var.

8.

Belki de yaklaşan, rutubetli sıcak ağırlığıyla çöken fırtına öncesinin etkisiydi. Beni kuşatan Karaib gecesinin tehlikeyle yüklü olduğunu sezinliyordum.

Bir mil kadar yürüdükten sonra bir taksi çevirdim. Taksiye bindiğim zaman otele birkaç blok mesafedeydim zaten.

Kapıyı Kim açtı. İri siyah gözlerinde yoğun bir şüphe ifadesiyle karşılaşacağımı sanıyordum. Fakat yanılmışım. Uçuk, gevşek bir gülümseyiş vardı dudaklarında. Masanın üzerindeki boş şampanya şişesini görünce bunun sebebini anladım.

— «İyi vakit geçirdin mi?» diye sordum.

Donanma mavisi keten entarisinin göğüs kısmını gerecek kadar derin bir soluk aldı. «Ölürsen ne cevap vereceğim diye sıkıntılı düşüncelere dalmıştım.»

— «Morgtan alacağın raporun bir kopyasını götürürdün.»

Başını salladı.

— «Yaşıyan biriyle dönmeği tercih ederim. Üstelik, bizim servis başarısızlıkla sonuçlanan işlerden hiç hoşlanmaz.»

— «Birşey daha var. Bana güvensizliğin devam ediyor.»

— «Bu işde, benim için bilinmeyen unsuru, X'i temsil ediyorsun. Çözümlenmeyen problemlere tahammülüm yoktur.»

Yarıya kadar şampanya dolu bir bardağı eline aldı. İçkinin yüzeyinde toplaşan baloncuklara bakarken burnunu kırıştırmıştı.

— «Üniversitedeyken psikoloji notum pek iyiydi,» diye ekledi.

İkinci şişeyi açtım. Boş bardağa içki koydum. Gülümseyerek bana bakıyordu.

— «Tuhaf kokuyorsun.»

— «Ne gibi?»

— «Bir kadınla beraber olduğun belli.»

Omuzlarımı silktim. Gülümseyişi silinmişti. «Az önce senin X unsuru olduğunu söylemekle hata ettim galiba?»

— «Öyle mi?»

— «Sen DELTA unsurusun.»

— «Delta'nın Yunan, daha doğrusu eski Grek Alfabesinin bir harfi olduğundan başka birşey bilmiyorum.»

— «DELTA, kadın için cinsiyetin sembolüdür. Bu küçük geometrik figür, kadınla erkeği ayırt eden unsurdur. Küçük, ölümsüz üçgen.»

— «Bir kadınla beraber olduğumu düşünüyorsan, bunu iş için yaptığımı da bilmen gerekir. Üstelik sence önemi olmaması lâzım.»

İçkisini yudumladı. «Ne olursa olsun, raporumda belirtmek zorundayım.»

Otel odasından ayrıldığımdan beri olanları anlattım. Yüzünün ifadesi değişmeksizin dinledi.

— «Hepsi bu kadar mı?»

— «Sana söyliyeceklerim bu kadar. Senin deyiminle DELTA unsuru faslı bana ait. Tamamen kişisel bir mesele.

— «Plânımızı bozmıyacağını umarım.»

Omuzlarımı silktim. «Yoksa evliliğimizin yüklediği sorumlulukları mı hesaba katıyorsun?»

— «Ne halin varsa gör, Morgan.»

— «Buralarda yeni birşey yok mu?»

— «Bizim servisten bir ajanla temas sağladım.»

— «Sen çıldırmışsın. Hani bağımsız çalışıyorduk?»

— «Çok safsın, Morgan. İhtiyaç ânında irtibat sağlamak için belirli bir kod seçilmişti. Bu kodla yapılan bir konuşmayı başkalarının anlamasına imkân yok.»

— «Böyle bir irtibat kurmağa ihtiyaç yoktu şimdilik.»

— «Şu Sal Dekker hakkında bilgi edinmek istedim.»

Yüzümü buruşturdum. Gene aynı şeye dönüyordu.

— «Sağlıyabildin mi bari?»

— «Hem de kolaylıkla. Eski arkadaşın ölmüş, Sydney'de bir otomobil kazâsında. Cesedini Amerika'ya, ailesine göndermişler.»

— «Peki, bütün bunlardan ne çıkardın?»

— «Olan şey sadece senin omuzlarına düşüyor, öyle değil mi?»

— «İşe bak,» dedim. «İlginin, merakının yeniden depreşmesindeki sebebi anlıyamadım doğrusu? O suçla mahkemeye çıktım ve hüküm yedim. Cezama bir miktar daha ekliyemezler.»

— «Hapis cezasını çekmen, devletin parasına sahip olmak hakkını vermez. Bu işi başarırsan, hapis cezasında azaltma yapılacak. Paranın iadesi cezanın tamamını ortadan kaldırabilir.»

Otuziki dişimi gösterircesine sırıttım. «Beni iyi tanıyamamışsın, bebek. Manşetimde sakladığım asıl ne zaman oynıyacağımı kendim kestiririm.»

Omuzlarını silkti. «Tanımağa niyetim de yok.»

— «Şu ırza geçme oyununun sırası geldi mi dersin?»

Son derece hızlı bir hareketle elinde o küçük tabanca belirivermişti. «Parmağını oynat, yeter.»

— «Günün birinde şu oyuncağı temelli olarak elinden alacağım. Ne yapacağımı da dünyada bilemezsin.»

— «Söyle de öğrenelim, Morgan.»

Başımı salladım. «Senin için sürpriz olacağını sanmıyorum. Hadi bakalım, giyin. Aşağıda bir gösteri yapmamızın zamanıdır.»

— «Balayında bir çift için garip kaçmaz mı?»

— «Neyi ne zaman yapacağımızı kendimiz kararlaştırırız. Programı onlar düzenliyecek değil ya.»

Sonra, gülümseyerek : «Sinemalardaki gibi on dakika ara verdiğimizi düşünürler,» diye ekledim.

Yüzünü buruşturdu. «Hıh.. Erkeklik çalımı mı?»

— «Hayır, bebeğim. Erkeğin kendine güveni.»

Otelin gazinosunun oyun salonları başka geceler olduğu kadar kalabalık değildi. Oyunlara gösterilen ilgide belirli bir gevşeklik seziliyordu. Buna karşılık, bar tezgâhlarının başına toplananların sayısı dikkati çekecek kadar fazlaydı. Dönüş için uçak rezervasyonlarını yapan birkaç kişi de gözümden kaçmamıştı.

Garsonlardan birine ortalıkta ne döndüğünü sordum. Omuzlarını silkti ve hava durumuyla ilgili birşeyler geveledi ağzında.

Angelo daha ayrıntılı bilgi verdi. Meteoroloji raporlarına göre, kasırga kuvvetindeki fırtınanın hızla yaklaştığını belirtti.

Fırtınanın kuzey-batıya kayması, yön değiştirmesi ihtimali mevcuttu ama, turistler durumlarını ihtimallere bağlamak istemiyorlardı herhalde? Henüz vakit varken çekip gitmeği daha akıl kârı bulmuşlardı besbelli.

Mesele sadece hava durumu olamazdı. Gerginliği, gözlerden okunan, küçük hareketlerle kendini meydana vuran tedirginliği her tarafta hissediyordum. Sanki üzerimizde ağırlığını duyduğumuz dev gibi bir elin parmakları sıkılmış, ezici darbeyi indirecek bir yumruk halini almıştı.

Kim'i rulet masasının başında bırakıp, bir süre çevrede dolandım. Zar oynanan masaya yöneldim sonra. Burası nisbeten kalabalık sayılırdı. Almış olduğum fişlerin bir kısmını ortaya sürerken, oyunu yöneten siyah saçlı adam meydan okur gibilerden gülümseyerek yüzüme baktı.

Üç tur sonunda önümdeki fişler de üç misli artmıştı. O çarpık gülümseyişi silinmeksizin : «Benim safımda oynamalısınız,» dedi.

— «İyi bir kumarbaz sayılmam.»

Başını salladı. «Bu masadaki son oyununuzu hatırlıyorum. Kendinize iftira ediyorsunuz.»

Son turda bir yedi attı ve kazancımın hepsini geri aldı. Gülümseyişi iyice yayılmıştı şimdi : «Haydan gelen huya gider. Devam ediyor musunuz?»

— «Hayır,» dedim. «Formumda olmadığım zamanı hemen kestiririm.»

Yanıbaşımda duran adam söze karıştı : «Havanın da etkisi olabilir. Adım, Marty Steele. Unutmuşsunuzdur diye hatırlatayım.»

Gülümsedim. «New York'tan Marty Steele.»

Sigara ikram etti. «Ötekilerle beraber dönüyor musunuz?»

— «Bilmiyorum,» dedim. «Balayımızı böyle yarıda bırakmak hoş birşey değil.»

— «Doğru. Karınızı gördüm. Çok talihli bir erkek olduğunuzu bildirmeme müsaade edin. Bu bakımdan benim hiç talihim yoktur. Karşıma çıkan kadınların hepsinden ağzımın payını aldım. Önce bir güzel silkeliyor, hafifletiyorlar, çekip gidiyorlar sonra da.»

Gülümseyişi buruk, âdeta hınçlıydı. İşi hafiften alır tonda konuşuyordu ama, aslında hiç de öyle olmadığı muhakkaktı. Belirli bir yöndeki nefretini güçlükle kontrol altında tutabildiğini sezinlemiştim.

Keskin bir kol hareketiyle sigarasını ağzından alıp : «Şu Allahın cezası fırtına herkesin sinirlerini tel tel gerdi,» diye ekledi.

— «Uçaklar hâla hareket edebiliyor.»

Omuzlarını silkti. «O şaşkın turistlerle aynı çizgide olmak istemem. Para babalarından bir kısmı gitmiyor. Tasarladığım kadar para kaldırmadan adımımı atmam buradan.»

— «Eh,» dedi. «Umduğunuzun gerçekleşmesini dilerim.»

— «Öyle olacak. Teşekkürler.»

Rulet masasına döndüm. Kim oyuna girmiş, tam bir amatör oyuncuya has kopkoyu cansıkıntısı ifadesiyle fişlerini kaybetmekteydi.

Kalabalık seyrekleştiği için güvenlikle görevli kimseler daha belirliydi. Yaklaşan fırtına onların da sinirlerini germişti. Küçük guruplar halinde dikilmiş, oyuncuları seyrediyorlardı. Nuevo Cadiz'den giden para besbelli onların canını sıkıyordu.

Bara yaklaştım ve bir şişe soğuk bira istedim. Lisa Gordot'yu gördüm bu ara. Barın öbür başındaydı. Duvara bitişik bir taburede oturuyordu. Bir aralık başını kaldırınca, gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu farkettim.

Biramı da alarak yanına gittim. «Neden böyle mahzunsun, bebek?»

Gülümseyişi hiç de içten değildi. «Beni yalnız bırakırsan minnetdar olurum, Morgan.»

— «Son ayrılışımızda mutlu görünüyordun. Ne oldu?»

— «Hiçbir şey.»

— «Gittiğini, hiç olmazsa gitmeğe hazırlandığını sanıyordum. Bu kargaşalıkta sıvışabilirdin.»

Umutsuz umutsuz başını salladı. «Faydası yok, Morgan. Tombul koruyucum herşeyi düşünüyor.»

— «Russo Sabin mi?»

— «Koruyucum dedim ya. Pasaportum onda.»

— «Para bir başkasını sağlıyabilir. Sence emin başka bir ülkeye politik mülteci olarak sığınırsın.»

— «En hassas noktaya dokundun, Morgan. Para.. Söz konusu şahıs, kazandığım parayı da biliyor. Paraya elkoydu. Daha önce söylemiş olduğum devletin resmî müracaatı ile, durumum kesinleşinceye kadar beni burada tutmak zorundaymış sözde.»

— «Buradan gitmek için bir bilet bulduğunu farzedelim?»

Kadehini kaldırdı. Biran içinde geleceğini görmeğe çalışıyormuş gibi dikkatle baktı. Sonra bir yudumda bitirdi içkisini.

— «Neye yarar?» dedi. «Uçak alanında adamları yok mu sanıyorsun?»

— «Elbet bir çaresi bulunur.»

— «Korkarım hiçbir çaresi yok, Morgan. Herşey, Sabin'in benimle olan işinin bitmesine bağlı. Bunu düşünmek de hiç hoş birşey değil. Onun tarafından himaye edilmek, ilgisine hedef olmak bahtsızlığında kalan başka kadınların sonlarını duydum.»

— «Bir çare bulunursa.. O zaman gider misin?»

Gözlerine cılız da olsa bir umut kıvılcımı düşmüştü. «Böyle bir çâre var mı?»

— «Biraz düşüneyim.»

Elini elimin üstüne koydu. Bastırdı hafifçe. «Morgan, neden bu zahmete giriyorsun?»

— «O şişman piçin atladığını görmek zevki için.»

— «Yani beni düşünerek, benim için değil.»

— «O da ayrı bir sebep tabii.»

— «Borçlarımı öderim, Morgan.»

— «Herhangi bir ödeme söz konusu değil.»

— «Bu konuda ısrar ediyorum. Hattâ inatçı olabilirim. Çok az kadının sahip olduğu bazı şeyler vardır..»

Sırıttım. «Uslu uslu otururken beni huylandırma, bebeğim. Odana git ve seninle temasa geçinceye kadar orada kal. Telefon bir kere çalarsa ahizeyi kaldır, cevap vermeksizin bir dakika geçmesini bekle. Sonra tekrar çalsın. O zaman benim aradığımı anlarsın. Canının sıkkın olduğu hissini vermelisin çevreye. Sabin, çaresiz, umutsuz olduğunu düşünmeli. Bu ara onu meşgul eden çok şey vardır sanıyorum.»

— «Morgan, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Bu iş olmasa bile minnetim sonsuzdur. Daima karşılığını ödemeğe hazırım.»

Otel kâtibi duvara asmış olduğu bir tablodan kasırganın durumunu izliyor, aldığı son haberlere göre ulaştığı noktayı işaretliyordu. Ayrı ayrı renkteki çizgilerle, daha önce patlayan ve yön değiştiren kasırgaların yollarını da belirtmişti. Bir yan dan da bazı müşterilere teminat vermekteydi. Yakın bir tehlike sözkonusu değildi. Binalar kasırgaya karşı dayanıklıydı. Ayrıca sığınaklar mevcuttu.

Belki başkaları farketmemişti ama, duvarda asılı barometrenin oradan alınmış olduğu gözümden kaçmamıştı. Tabloyu gözden geçirirken, arkamdan biri :

— «Gidiyor musunuz, senor Morgan?» dedi.

Dönüp baktım. «Oo, siz misiniz, Binbaşı Turez?»

Ortega'yla habersiz ziyaretinden buyana onu ilk defa görüyordum. «Hayır,» diye devam ettim. «Kasırganın son durumuna bakıyordum.»

— «Öyleyse işimiz daha kolaylaşıyor. Bana ayıracak birkaç dakikanız vardır herhalde?»

— «Doğrusunuz isterseniz, hayır.»

Binbaşının küçük bir baş hareketiyle geriden doğru yaklaşan öbür iki kişiyi gördüm. «Fakat sizlerle konuşmak zevkinden mahrum kalmak da istemem.»

— «Mükemmel, bu taraftan buyrun, lûtfen.»

İşaret ettiği yönde yürüdüm. Carlos Ortega masanın ardında oturmuştu. Russo Sabin onun arkasında ayakta duruyordu. Üniformalı dört asker, büronun iki kapısının yan taraflarında yer tutmuşlardı.

Havada uçuk mavi ve yoğun bir püro dumanı bulut gibi asılı kalmıştı. Odanın ortasındaki boş bir iskemleyi gösteren binbaşı, son derece resmi bir tavırla :

— «Lütfen oturun, Mr. Morgan,» dedi.

Dertlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Aslında buna aldırış ettiğim de yoktu. İskemleye kuruldum. «Mesele nedir? Bu kadar ilgi görmekten sıkıldım artık.»

Ortega, bir kelebeği pençelemiş hırçın bir kedinin vahşi keyfiyle bana baktı. Ne yaparsa yapsın, o şeyin yüzde yüz doğru olduğuna inanan adamlar sınıfındandı.

— «Hemen savunmaya geçmeniz gereksiz, Senor Morgan. Size karşı bir suçlamada bulunmuş değiliz.»

— «Burada bulunmanın sebebi nedir?»

Başını, şimdi yan tarafına geçmiş olan Russo Sabin'e çevirdi. «Polis Müdürümüz size bazı şeyler sormak istiyor.»

— «Sorsun bakalım.»

Russo Sabin'in gözkapakları, doymuş, hazım halinde bir yılanınkileri andıran gözlerini yarıya kadar örtmüştü.

— «Bu gece neredeydiniz sorabilir miyim?»

— «Tabiî. Bekçi köpeklerinizin pek işe yaramadığı anlaşılıyor.»

— «Soruma cevap vermiş değilsiniz.»

— «Oteldeki dairemizde, balayımın çok özel zevkini çıkarıyordum.»

— «Herhalde bunu ispat edebilecek durumdasınız?»

— «Ona ne şüphe?. Karımla sevişirken, daima yarım düzine tanık bulundururum.»

Üniformalı muhafızlardan biri tıslar gibi bir ses çıkarmıştı. Ortega şöyle bir baktı. Sonra bana çevirdi başını. «Şakanın sırası değil, Senor.»

— «Şaka yapan kim? Garson akşam yemeği ve şampanyamızı getirdi. Karımla başbaşa birkaç saat geçirdik. Aşağıya indik ardından. Gazinoda biraz para ektik.»

Sabin : «Balaylarını geçiren bir çift için pek alışılmış bir şey olmasa gerek?» dedi.

— «En büyük zevklerde bile aşırı kaçmamak gerekir. Hayatında kadın nedir tanıyan herkes bilir bunu.»

Yüzü kıpkırmızı olmuş, parmakları gerilmişti. «Mesele nedir?» diye sordum.

Sabin cevap vermedi. Cevap yerine : «Daha önce, karınızla beraber belirli bir lokale gitmişsiniz,» dedi. «Akşam yemeğini orada yemişsiniz. Budalaca denebilecek bir cömertlikle para harcamışsınız o lokalde. Bir şarkıcıyı masanıza çağırmışsınız.»

— «Bunda garipsenecek ne var?»

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra gene Sabin konuştu : «Söz konusu genç kadın kısa bir müddet önce ölü bulundu.»

Şimdi tehlike kokusu daha belirliydi. Fakat gerçek düşüncelerimi açığa vermemem gerekiyordu. Sabin :

— «Onunla konuştuklarınızı tekrarlamaktan kaçınmazsınız sanıyorum?» diye devam etti.

— «Doğrusunu isterseniz, o kadını masaya çağırdığım için karımla da hafiften dalaştık. Usulen söylenmiş birkaç iltifat cümlesinden sonra ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Peşimde adamlarınız vardı. Onlar söylemedi mi konuştuklarımızı?»

— «Konuşmanızı duymamışlar.»

— «Yazık,» dedim. «Kadına ne olmuş?»

— «Boğularak öldürülmüş, Senor. Canavarca bir cinayet.»

Oyunumu sonuna kadar götürmek zorundayım. «Üzüldüm doğrusu. Fakat benimle ne ilişiği olabilir?»

Dikkatle beni gözlüyorlardı. Yalan söylediğimi açığa vuracak bir çizgi, ufak bir belirti kolluyorlardı yüzümde.

Sabin başını salladı. «Farzedin, otelden belirli bir saatte çıktığınızı söylüyorum. Müşterilerin hiç kullanmadığı bir kapıdan

çıktığınızı. Sonra, numarası tesbit edilen bir taksiye bininceye kadar yürüdünüz. Gerektiği şekilde bulunup sorguya çekilen taksi şoförü sizin eşkâlinizi verdi. Öldürülen kadının evinden uzak olmayan bir yerde indiğinizi açıkladı.»

Bu cins sorguya çekilmelere alışktım. Daha zorlularını görmüştüm karşımda. Güldüm. «Siz faraziyeler üzerine konuşursanız, cevabım omuz silkip geçmekten başka birşey olamaz. Beni takip eden kim?. O kadını gerçekten öldürecek olsam, turistik gezintiye çıkar gibi bir taksiye biner miyim sanıyorsunuz?. Hadi hadi, siz de kabul edin ki o kadar budala değilim. Niyetiniz meydanda. Beni töhmet altında bırakmak, Birleşik Amerika Kükûmetine ait kırk milyon dolarlık yüklü bir vurguna pençe atmak istiyorsunuz. Donanmaya doğru şöyle bir ıslık çalmam, burnunuzun dibinde bir savaş gemisinin demir atmasına yetecektir.»

Ortega : «Böyle birşey sizin için hayırlı olmaz, Senor,» dedi.

Ayağa kalktım. Son kâğıdımı oynamanın sırası gelmişti.

— «Belki haklısınız. Fakat kendi durumunuzu da düşünün. Üzerime çirkef atmağa kalkışmayın boşuna. Kenar sokak bıçkınlarının kıvırabileceği bir amatör işi değil bu.»

Ortega'nın yüzü yoğun bir öfke ifadesiyle gölgelenmişti. Sabin'e baktım: «Bütün bu saçmaları nereden çıkardınız?»

— «Telefonla haber veren birinden öğrendik.»

Omuzlarımı silktim. «Tabiî telefon edenin kimliği belirsiz. Şimdi beni dinleyin, Polis Müdürü Hazretleri. Sayısız düşmanı olacak kadar şöhret sahibi biriyim. Beni burada gören düşmanlarımdan herhangi biri telefon etmiş olabilir. Belki kadını öldüren de odur. Suçu benim üstüme atmak niyetiyle yapmıştır bu işi. Polis çalışmaları tekniğinde yenilikler yapmalısınız.»

Sabin Russo'nun kendisini zor tuttuğu belliydi. «Taksi şoförünü unutmayın, Senor Morgan.»

— «Hangi taksi şoförü, gecenin o saatinde arabasına binen müşteriyi kesin olarak tanıyabilir? Getirin bakalım, yüzleştirmeli bir eşkâl açıklaması yapsın. Boşuna vakit kaybediyorsunuz, ahbablar.»

Biran duralayıp : «Yoksa, benimle uğraşmanızın başka bir sebebi mi var?» diye sordum. «Belki de şu Lisa Gordot'la biraz arkadaşlık etmem hoşunuza gitmemiştir? Kabahat bende değil, Lisa Gordot belirli imkânları olan her erkeğin arkadaşlık kurabileceği bir kadın.»

Carlos Ortega, şimdi Sabin'in yüzündeki ifadeyi izliyordu. Sonra bana döndü :

— «Senor Sabin çekilebilir. Sizinle yalnız olarak konuşacaklarım var, senor Morgan.»

Polis Müdürü vartayı bu kadar ucuza atlattığına, çekip gideceğine memnundu. Halinden kolaylıkla anlaşılıyordu bu. Fakat çıkmadan önce, meydan okurcasına bana bakmayı da ihmâl etmedi. Gözleri kinle doluydu.

Onun ardından Binbaşı Turez ve dört muhafız da çıktılar. Carlos Ortega öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya yaslamıştı.

— «Eşi bulunmaz bir yalancı olabilirdiniz, Morgan.»

— «Yalan söylemek zahmetine girmem için sebep yok.»

— «Beni düşündüren de bu. Sizin durumunuzdaki biri, durumunu büsbütün karıştırmaktan kaçınır. Senor Sabin'in hassas bir noktasına dokundunuz. Gordot adındaki kadını biliyorum. Russo Sabin güvenilir bir adam olduğu için, bu konuda sorgu sual açmayı gereksiz bulmuştum. Şimdi bunu yapmanın zamanı diye düşünüyorum.»

Gülümsedim. «Bir kadın yüzünden başını derde sokan ilk erkek o değil. Fakat bir faydası olur diye söyliyeyim, o kadınla hiçbir ilgim yok. Bunu Polis Müdürünüze de duyurun lûtfen, beni rahat bıraksın.»

— «Gereken şey yapılacaktır. Artık konuşmamızın ana konusuna gelebiliriz.»

— «Sizi dinliyorum.»

— «Şu kırk milyon dolar işi.»

— «Anlaşıldı,» dedim.

— «Sözkonusu para, sizin çapınızda birisi için bile fazla.»

— «Orası belli olmaz,» diyerek gülümsedim.

— «Bu paranın tedavüle çıkmaması üzücü birşey.»

— «Bu bakımdan aynı fikirdeyiz.»

— «Küçük bir risk karşılığı, herkesin kârlı çıkmasını sağlıyacak bir yol bulunabilir. Memleketimiz bağımsız bir ülkedir. Bazı şartlar çevresinde, burada yaşamak isteyen her şahıs tam bir güvenlik içindedir.»

— «Şartların en önemlisini tahmin ediyorum. Sizin canınızı sıkmaması.»

— «Haklısınız, Senor Morgan. Halbuki beni memnun edebilecek kırk milyon sebebiniz var.»

— «Bu hususta düşüneceğim.»

Gülümseyişi silinmişti. «Lûtfen fazla uzamasın. Hükûmetimizle Amerika arasında suçluların iadesi konusunda bir anlaşma yok. Buna rağmen, sizi memleketinize iade etmek elimizde. Belli olmaz, üzücü ve beklenmedik bir kaza da gelebilir başınıza. Az önce söylediğiniz gibi burnumun dibinde bir savaş gemisinin demir atmasından hiç hoşlanmam.»

— «Peki,» dedim. «Uzun boylu düşüneceğimi sanmıyorum. Aklın yolu birdir diye bir söz vardır.»

Başını salladı. O çarpık, sinsi gülümseyiş gene dudaklarını germişti.

— «Unutmayın, sizi zorlayan yok. Seçme hakkı tamamen size ait.»

Ne düşündüğünü biliyordum. Onun bilmediği, Miami'deki kasaya sokulmağa kalkışacak adamının kıskıvrak yakalanacağıydı.

Bürodan çıkınca rulet masasının başına döndüm. Zar oynanan masanın yanından geçerken, Marty Steele yolumu kesti. «Sevimsiz dostlarınız var, Winters,» dedi.

Müracaat masasının yakınında duran Sabin ve ötekileri göstermişti. «Pek nâzik ilgilerine karşı ne yapabilirim?»

— «Amazon ormanlarının yılanlarından beterdir bunlar. Firar halindeysen, bu işe son ver. Las Vegas'ın polisleri daha iyidir. Yalnız seyahat ettiğim, normal bir turistten fazla kaldığım için benimle de ilgilendiler. Odamda mikrofonlarını buldum.»

— «Benden istedikleri birşey yok.»

— «Sana söylediğime bak. Fazla kazananlardan da hoşlanmazlar.»

— «Canları cehenneme,» dedim.

— «Al benden de o kadar.»

Sonra oyununa döndü. Kim rulet masasından kalkmamıştı. Önünde üç yığın fiş vardı. Gözlerimle verdiğim sinyali hemen anladı ve fişlerini toplıyarak kalktı..

Banyo dairesinde duşu açmayı da ihmâl etmeksizin konuştuk. Küvetin bir kenarına ilişmişti.

— «Birinin telefon ettiği muhakkak,» dedim. «Sabin'i böylesine kızdıran da bu zaten. Otelden gizlice çıktığımı sadece Angelo ve sen biliyorsunuz. Geriye bir rastlantı ihtimali kalıyor. Rosa Lee'nin evine giderken peşimde kimsenin olmadığından eminim. Aklım almıyor doğrusu.»

— «Rosa Lee'nin evini gözaltında tutan birisi olamaz mıydı?»

— «Diyelim ki vardı. Taksinin numarasını kim verdi? Hayır, takip edildiğim muhakkak. Başka bir izahı yok bunun. Birisi Rosa'nın evine kadar peşimden geldi, sonra da kadını öldürdü. Takip edilmedim derken yanılmış olabilirim. Şimdi Angelo'yu bul, hemen gelsin. Bir, iki şişe şampanya daha getirsin gelirken.»

Beş dakika sonra, Angelo şampanya şişelerini buza yatırmış olduğu kovayla odadaydı.

Uzun uzadıya konuşmağa lüzum görmeksizin durumu açıkladım :

— «Bir müddet önce Rosa Lee adında bir kadın öldürüldü, Angelo.»

— «Evet, senor. Biliyorum. Suçu size yıkmağa kalkıştılar.»

— «Ne biliyorsun?»

— «Kulağı iyi işitenlerin hepsi Ortega'nın adamı değil, senor.»

— «Bu konuda bir fikrin var mı?»

Başını salladı. «Halen hiçbir fikrim yok. O işi yapan kimseyi bulduğumuz zaman, ölümü biraz daha yavaş olacak.»

— «Onu öldürenin ben olabileceğini düşündün mü?»

— «Ben aklımdan bile geçirmedim, senor. Ötekiler pek kesin birşey söyliyemiyor. Sizi tanımıyorlar tabii. Bana sordular.»

— «Evet.»

— «Size söylediğim şeyin aynını söyledim.»

— «Benim için bir araştırma yapabilir misin?»

— «Memnuniyetle, senor.»

— «Juan Fucilla adında bir adam var. Gül Şatosunun muhafızlarından biri. Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.»

— «Kaatil o olabilir mi?»

— «Doğrusunu söylemek gerekirse sanmıyorum.»

— «Onun nerede olduğunu niçin merak ediyorsunuz?»

— «Halen hayatta olup olmadığını bilmeliyim.»

— «Öyleyse hayatta olduğunu söyliyeyim. Buraya gelmeden biraz önce, senor Fucilla'yı küçük bahçede gördüm. En kötü şöhretli fahişelerimizden biriyle beraberdi.»

— «Pekâlâ, Angelo. Teşekkürler.»

O gidince, Kim : «Evet?» dedi. «Birşeyler çıkarabildin mi?»

Şampanya şişesini alıp banyo dairesine geçtim. O da arkamdan geldi. Şişeyi açtım. İki kadehe köpüklü içkiyi boşalttım.

— «Benim peşimde olan şahıs, Fucilla'nın geldiğini görmemiş. Herhalde dönüş yolumun uygun bir yerinde bekliyordu. Ben geçip gidince, eve girip kadını öldürmüş olacak.»

— «Sebebi?»

— Sebebini ben de bilmek isterdim.»

— «Rosa hükûmete karşı kurulmuş bir teşkilâtta çalışıyordu,» dedi.

Başımı salladım. «Hayır, küçük. Kaatil, Ortega'nın adamlarından değil. Öyle olsa onu öldürmez, işkenceyle konuşturmağa bakarlardı. Başka isimler almağa çalışırlardı ağzından. Cinayet işleyen başka biri. Bizim üzerimize ateş edenlerle ilgili bu iş.»

— «Peki ama, kim?»

— «Gözünü benim üzerimden ayırmayan bir şahıs.»

— «Burada bulunmamızın sebebini de biliyorlar mı acaba?»

Cevap vermeden önce bir süre düşündüm, sonra :

— «Hayır,» dedim. «Rosa ölümünden önce Art'la temas ettiyse, kurulu mekanizmamız hâla çalışıyor demektir. Burada muhabere için aracı olabilecek tek tanıdığım o idi. Onu öldüren Sabin'in adamları olsaydı, verici cihazı da bulurlardı. Halbuki lâfını etmediler.»

— «Benim irtibat ajanım hâla burada.»

— «Galiba her ikimizin de öldürülmesini istiyorsun. Sovyetler buradaki iç politika olaylarına karıştığımızı öğrenirlerse, haklı bir müdahale sebebi geçer ellerine.»

— «Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor, desene.»

— «Benim niyetim de o pasaportun nerede?»

Garip garip yüzüme baktı. Fakat birşey söylemeksizin pasaportunu getirip verdi. İsim ve resmin değiştirilmesi gerekiyordu. Mühür işi kolaydı. Sonra odanın köşesine gittim. Halının ucunu kaldırdım ve saklamış olduğum paranın beşbin dolarını aldım. Biran düşününce öteki paraları da çıkardım oradan. Masanın üzerine bıraktım.

— «Uygun bir yerde saklarsın bunları.»

— «Sen nereye gidiyorsun?»

— «Bir tanıdığa küçük bir iyilik yapacağım. Lisa Gordot'un bu ülkeden çıkıp gitmesi şart.»

Çatındı. Gözleri çakmak çakmak : «Eğer..» dedi.

Devam etmesine meydan vermedim. «Bunu yapmam gereki-

yor, güzelim. Russo Sabin'i iyice kızdırmak şart. Kızgınlıkla harekete geçerlerse, atacakları adım falsolu olur.»

Başıma birşey fırlatmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. Elimle bir öpücük gönderip çıktım..

Angelo bana yararlı olacağını öğrenmekle çok sevindi. Lisa'nın fotoğrafını bir Minox'la çekeceğini söyledi. Pasaport birkaç saat içinde hazır olacaktı. Sonra, otelin ve çevresinin stratejik noktalarında senor Sabin'in adamlarının yer tuttuklarını bildirdi.

Lisa odasındaydı. Gümüş sim işlemeli bir sabahlık vardı sırtında.

— «Birşey yapmak imkânsız, değil mi?»

Cebimden çıkardığım para tomarını eline tutuşturdum. «Bu kadar çabuk yılma. Lüzumsuz korkuya kapılmaz, söylediklerimi yaparsan, birkaç saat sonra buradan uzaklarda olabilirsin. Gülümse bakalım, henüz hayattasın.»

— «Gerçekten de öyle.»

— «Başın ilk defa derde girmiyor herhalde?»

Güldü. «Orası da doğru. Bütün bunları neden yapıyorsun, asıl sebebi bilmek isterdim?»

— «Tarih, bazı hükûmetlerin devrilmesinde bir kadının büyük rol oynadığını söyler. Bende aynı usulden yararlanmak istiyorum.»

— «Senin eline ne geçecek?»

— «Gerçekten merak ediyorsan, eski tarihli bazı gazeteleri karıştır. Okudukların hoşuna gitmiyebilir ama, ilgi çekici bulacağın muhakkak.»

Yerinden kalkıp karşıma geldi. Kollarını boynuma dolıyarak : «Morgan,» dedi. «Sana olan minnetim sonsuzdur.»

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Vücudu parmaklarımın altında ürpertiler geçiriyordu. Bir elim kalçasının üzerinde durduğu zaman, inleyişten farksız bir ses çıkardı. Göğüslerinin sert kabarıklığı göğsüme dayanmıştı.

Onu yavaşça geri ittim. Yüzünü ellerimin arasına aldım. «Hayır, bebeğim.»

— «Peki ama, niçin?»

— «Gevşememeliyiz.»

— «Hergelenin tekisin, Morgan.»

Bunu söylerken gülümsüyordu. Sonra : «Fakat günün birinde elbet gene karşılaşacağız,» diye ekledi. «İşte o zaman..»

Başımı salladım. «Günün birinde.. Başka zaman, başka bir yerde..»

Kendi dairemize girdiğimde, radyoda bir flamenco çalmaktaydı. Birden kesilen müziğin yerini hava raporu aldı. Hava raporunun sonunda, hükûmetin bir bildirisini verdiler. Yerli ve yabancı kimselerin memleketi terketmeğe hazırlanması için sebep yoktu.

Çevreye bakındım. Kim divanın bir ucunda oturuyordu. Öylesine hareketsizdi ki, onu görünceye kadar varlığını farketmemiştim bile. Önündeki alçak masanın üzerinde üç tane beşyüz dolarlık yayılmıştı.

Yanına gittim. «Ne var? Birşey mi düşünüyorsun?»

— «Gene X unsurunu düşünüyorum, Morgan. Şu paralara bir bakar mısın?»

Söylediğini yaptım. «Ne olmuş paralara?»

— «Burada bıraktığın paranın arasından ayırdım. Onları nereden aldın?»

— «Nasıl bilebilirim? Bir kısmını Miami'deki bankadan almıştım, ötekiler de oyunda kazandıklarım.»

— «Arada kendi paran da yok muydu?»

— «Biraz. Niçin soruyorsun?»

— «Gerçekten biraz mı, Morgan? Yoksa çok, ama pek çok mu?»

— «Neden bahsediyorsun Allahaşkına?»

— «Bu paraların seri numaraları, kırk milyon dolarlık soygundaki paralara uyuyor.»

— «Bana bak, yoksa..»

Başını salladı. Yüzü ifadesiz, bakışı soğuktu.

— «Halbuki başka şey düşünmeğe başlamıştım.. Yanılmışım Biran için de olsa öyle düşündüğümden dolayı kendime kızıyor, hatta kendimden utanıyorum.»

9.

Olanlar yavaş yavaş belirli bir şekil almağa başlamıştı. İhtimallerle imkânlar arasında bir denge kurulabilirdi artık.

Öte yandan zamanla yarışımız da hızlanmıştı.

Düşüncelerime belirli bir yönde düzen vermeğe çalışırken, arasıra Kim'in suçlayıcı bakışlarıyla karşılaşıyordum. Yapabileceğim tek şey aldırış etmemek, hatta görmemezlikten gelmekti. Ben de öyle yaptım. İki defa da aşağıya, gazinoya indim bu arada. Kalabalık büsbütün seyrekleşmişti. Şehiri terkedenler gittikçe artıyordu.

Müracaat masasının yan tarafında, duvarda asılı tabloya göre, kasırga kuzey yönünde şehire üç saatlik mesafeye kadar gelmişti. Gücü ve hızı büsbütün artarak Nuevo Cadiz'e doğru ilerliyordu. İyimserliği sonuna kadar götürenler, hâla yön değiştirebileceğine inanıyor, hiç değilse buna inanır görünüyorlardı.

Gazinonun cephesindeki büyük pencereler, dış taraftan tahtahta perdelerle siperlenmişti. Fakat açık kapılardan caddedeki telâşlı, kaynaşmadan farksız hareketi görebiliyordum.

Taksi sırasından uçak alanı yönünde ardarda taksiler hareket ediyor, yüklenmiş ve eşyalarının üzerinde gözleri kocaman açılmış, çevrelerine heyecanla bakan çocukların oturduğu kamyonlar geçiyordu.

Oysa hava gayet güzeldi. Güneş dupduru mavi gökyüzünden sıcak ve parlak ışınlarını yaymaktaydı. Sadece güneydoğu yönünde, çok yükseklerde birleşen yoğun, yüklü bulutlar vardı. Kuşlar tiz, keskin, ince çığlıkları andıran sesleriyle alçaktan alçaktan dolanıyorlardı.

Bütün bunlar bir yana, gitgide koyulaşan bir tehlike hissinin ağırlığını omuzlarımda duyuyordum. Canlı bir hedef durumunda hissediyordum kendimi.

Marty Steele hâla oyun masasının başındaydı. Beni görünce, uzaktan şöyle bir el salladı. Turistler sık sık saatlerine bakmaktaydılar.

Barda dikilip bir içki içtim. Bu ara Angelo gözüme ilişti. Başının küçük bir hareketiyle yaptığı işarete uydum ve asansörlerin bulunduğu yönde yürüdüm.

Aynı asansöre bindik. Fazla vaktimiz olmadığı için, Angelo hızlı hızlı konuşuyordu : «Üzerinde değişiklik yapılan pasaport senorita Gordot'ya teslim edildi. Bu akşam, entarisinin üzerine giyeceği bir hizmetçi formasıyla otelden çıkacak 51 numaralı gece uçağı için bileti de alındı. Diğer hizmetçi kızlarla beraber çıkacak otelden. Onu uçak alanına Maria Lopez'in ağbisi götürecek.»

— «Emin midir?»

— «Öz anamdan fazla güvenirim, senor. Rosa Lee gibi o da bizlerdendir.»

— «Sabin'in uçak alanında da adamları vardır herhalde?»

— «Senorita Gordot, makyaj sanatında usta olduğunu söyledi. Telâşlı bir turist kişiliğine bürünmesi zor olmıyacak sanırım. Uçak alanındakileri tanırım, senor. Gümrük memurları bakımından çekinilecek birşey yok. Russo Sabin'in adamları için de birşeyler düşündük. Onların dikkatini başka tarafa çekmenin yollarını biliriz.»

— «Kendini tehlikeye düşürecek hareketlerden sakın.»

Gülümsedi.

— «İlginize teşekkürler, senor. Polis Müdürü Sabin'den asıl sakınması gereken kimse sizsiniz.»

— «Üzülmem gereken tek nokta buysa, memnuniyetle çaresine bakarım. Bu gece ne yapıyorsun?»

— «Saat altıdan sonra bir saat için serbestim.»

— «Mükemmel,» dedim. «İşi bırakmandan önce seni son olarak arıyacak benim.»

Kim otel dairesinde değildi. Çantasını ve üç tane beşyüzlük doları da beraberinde götürmüştü. Öteki paraları uygun bir yere gizledim. Giyecekleri dolaptaydı. Belki bir mesaj bırakmıştır diye arandım. Fakat böyle birşey bulamadım.

Güneş alçalmıştı. Şehir çok geçmeden nemli sıcak, siyah mantosuna sarınacaktı.

Angelo geldiğinde, bütün hazırlıklarım tamamdı. «Hazır mısınız, senor?» diye sordu.

Beraberinde iki kişilik yemek getirmişti. Tepsiyi bırakması için yer gösterdim. «Muhafız ne yapıyor?»

— «Bir şişe şarapla hararetini gidermeğe çalışıyor.

Zemin katına servis asansörüyle indik. Mukavva kutular, küçük tenekeler arasından geçip, bitişik yapının arka taraftaki avlusuna açılan pencereye ulaştık.

Çok geçmeden caddeye çıkmıştık. Angelo taksiye binmek riskini göze almadı. Daha önceden ayarladığı köhne bir kamyoneti köşede park etmişti. Rosa Lee'nin evine giden yola sapmadan birkaç tur attım. Sonunda, peşimizde kimse olmadığına yüzde yüz kanaat getirmiştim.

Arka kapıdan girdik Rosa Lee'nin evine. Sabin'in adamları cinayetle ilgili soruşturmaya son vermemişlerdi. Angelo, Orino

Bar'da bazı kimseleri ve Rosa Lee'nin belirli hayranlarını, tutkunlarını sorguya çektiklerini öğrenmişti.

Mutfağı göstererek : «Onu burada öldürmüşler, Senor,» dedi.

Kırık tabaklar çevreye yayılmıştı. Ters dönmüş ekmek tenekesine, çok ağır birşey tarafından çiğnenmişcesine parçalanmış iki iskemleye baktım.

— «Kendisini korumak için hayli mücadele etmiş.»

— «Si, senor. Vücudu yara, bere içindeydi.»

Eğildim. Kırık tabak parçalarını topladım.

— «Kaatil geldiği zaman, akşam yemeği için hazırlık yapıyormuş.»

— «Anlıyamadım, senor.»

— «Önemi yok,» dedim. «Gel bakalım.»

Eski garaja gittik. Herşey yerli yerindeydi.

— «Cinayet politik nedenle işlenmemiş, Angelo. Onu öldürmelerinin sebebi benim. Şimdi dikkatle dinle, burada gizli bir radyo cihazı var. İşimi gördükten sonra, onun emin bir yere kaldırılmasını istiyorum. Bunu yapabilir misin?»

— «Si, Senor. Kolay iş.»

— «Mükemmel.»

Sonra vericiyi gereken dalgaya ayarladım. Art beşinci sinyalde cevap verdi.

— «Rosa öldürüldü, Art,» diye durumu bildirdim ona. «Katilin kim olduğu meçhul. Ayrıntılı bilgi verecek zamanım yok. Ölmeden önce seninle temasa geçmiş miydi?»

— «Evet, Morgan. İstediğin şey yolda. Malı Jose'nin yerinden alabilirsin.»

— «Sağol.»

— «Dur. Uçağın silindirlerinden biri arızalıydı. Onun için güç belâ ayarlıyabildiğim bir tekneyle gönderiyorum. Belki de bizzat Jose getirir sana. Teknede bir başkası daha var. Dostun Joey Jolley. Seninle bizzat konuşmak için ısrar etti. Bir süre kontrol altında tuttum. Galiba takip ediliyor. Teknenin sahibi, meçhul bir şahsın kamaraya girmiş olduğunu söyledi.»

— «Joey hiçbir isim verdi mi?»

— «Hayır. Seninle şahsen konuşacakmış.»

— «Oradan ayrılan başka tekne var mı?»

— «Bu şiddette bir kasırga eserken, bir milyon dolar versen kimse yola çıkmağı göze almaz. Bizim arkadaş şahsi bir borç ödüyor. İki defa hayatını kurtarmıştım. Kasırga çatmazsa, talihin yolunda demektir.»

— «Peki biz ne olacağız? Uçağı tamir edemez misin?»

— «Gerekli parça burada yok. Getirtmek için enazından bir hafta ister. Elinizi çabuk tutarsanız, aynı tekneyle dönmek şansınız var. Tekne çift Diesel motorlu. Kaptan da işini bilen bir arkadaştır.»

— «Buralarda oyalanacak mı?»

— «Son dakikaya kadar bekliyeceğini garanti ederim. Fakat siz de oyalanmayın. Adamın karısı, düşünmesi gereken altı çocuğu var.»

— «Peki, Art. Bu kanalı açık tut. Belki tekrar araman gerekir.»

— «Tamam. İş yürüyor mu?»

— «Plânda değişiklik yapmak gerekti.»

— «Tek başına kıvırabilecek misin?»

— «Eh, bir kere deneyeceğim.»

Başarılar diledi. Konuşmamız sona ermişti. Anteni indirdikten sonra cihazın nasıl çalıştığını Angelo'ya gösterdim. Bundan ötesi ona aitti.

Otele dönünce içeriye aynı yoldan girdik.

Bu arada Kim de otel dairesine dönmüştü. Salon açık banyo kapısından gelen buharla nemli bir sıcaklık almıştı. Radyoyu açtım. Bir süre sonra, sırtında koyu mavi ipekli kumaştan bir entariyle salona geldi.

— «Gene ne cehennemdeydin?» diye sordu.

— «Aynı şeyi benim sormam gerekirdi.»

— «İrtibat ajanımız çağırmıştı.»

— «Hay Allah.. Sana kaç kere söyliyeceğim.»

— «Çok önemli birşey olduğunu söyledi. Ortega'nın adamı, Miami'deki bankanın kasa dairesinde yakalanmış. Nasıl olmuşsa gaflet anlarına gelmiş bizimkilerin. Kelepçe takmamışlar. O da bir fırsatını düşürüp kaçmış. Bütün çıkış kapılarını tutmuşlar ama, Ortega'yla başka bir yoldan temasa geçebileceğini düşünüyorlar.»

Ayağa kalktım. «Sizinkilerin çalışmasına diyecek yok doğrusu. Mükemmel bir iş yapmışlar.»

— «Olan olmuş bir kere.»

— «Unutma, yavrum. İşin içinde senin de boynun var.»

— «Bu görevi alırken, tehlikelerini de biliyordum.»

Saatime baktım. «Şu senin irtibat ajanıyla nerede buluştunuz?»

— «Burada, otelde. Alt katta bir dairesi var. Muhafız için üzülmene de lüzum yok çıktığımı görmedi.»

— «Sizin ajan ötekilerle nasıl temas ediyor?»

— «Bir pikabın içine yerleştirilmiş özel radyoyla.»

— «Ya şu kaçan harif Ortega'yla temas sağlarsa?»

— «Bizim servis Key West'teki donanma üssüyle temasa geçmiş. Bütün frekansların, muhtemel her dalgadaki kanalın kapalı tutulmasını istemişler. Ortega böyle birşey olacağını ummuyordu herhalde. Onun için belirli bir kod kullanmıyacaklardır. Fakat donanma ihtiyatlı davranıyor. Şifreli yayın ihtimaline karşı şifre uzmanlarını da hazır bulunduruyorlar.»

— «Pekâlâ. Şimdi şu zat-ı muhteremin adını ve oda numarasını da söyle bakalım?»

Biran duraladı, sonra : «Adı Luis Rondo,» dedi. «Oda numarası 203. Sekiz yıldan beri burada kalıyor. İthalât ve ihracaat işiyle meşgul. İki yıl önce buranın yerlisi bir kadınla evlenmişti. Karısı geçen yıl kanserden ölmüş.»

— «Anlaşıldı.»

— «Ne yapmak niyetindesin?»

— «Önce Lisa Gordot'nun buradan çekip gitmesini sağlıyacağım. Sabin adamlarının yarısını onu arayıp bulmakla görevlendirecek. İşimiz daha kolaylaşacak böylece.»

— «Ya plânın sökmezse?»

— «Önce deneyelim, bakalım.»

— «Asıl işimizin Victor Sable ile ilgili olduğunu unutma. Belki de çoktan unutmuşsundur?»

— «Keskin nüktelerini kendine sakla. Yapacağımız tek şey beklemek.»

Sonra tasarladıklarımı ayrıntılı olarak anlattım. Joey Jolley hakkında bilgi edinmek istedi. Bunun kendisini ilgilendirmediğini söyledim. Ardından :

— «Yatma zamanı geldi, bebek,» dedim.

Gülümsedi. «Mükemmel bir fikir.»

Yatak odasına geçti. Oradan aldığı yastık ve battaniyeyi bana fırlatıp, kapıyı çarparcasına kapattı..

Sabahleyin, kasırganın nereye ulaştığını anlamak için kimsenin hava raporlarını dinlemesine, otelin alt kat holündeki tabloya bakmasına lüzum kalmamıştı.

Gökyüzü koyu kurşuni, adanın ucundan doğru gelen nemli esinti iyiden iyiye kuvvetlenmişti. Ezici bir ağırlık gibi bastıran

sıcaklıkta en ufak bir eksilme olmamıştı ama, kasırga denen canavarın soluğunu yüzümüzde hissediyorduk. O rutubetli esinti, kurşunî gökyüzü ve bütün ağırlığıyla duyduğumuz sıcak, kasırganın karakteristik belirtileriydi.

Otelin alt kat holünde valizlerin, boy boy seyahat çantalarının teşkil ettiği yığınlardan geçilmiyordu. Oyun masalarının çevresindeki kimseler değişmemişti. Olup bitenlere hiç aldırmıyormuş gibi bir halleri vardı. Belki de gerçekten aldırmıyorlardı.

Kim ve ben sessizce kahvaltımızı yaparken, dar ceketinin altından tabancasının kabarıklığı iyice belli olan bir adam bitişik masayı işgâl etmişti. Yüzü bir gazetenin ardında gizliydi bu adamın. Kahvaltımızı bitirince, Kim alışverişe çıkacağını söyledi. Ben zar oynanan masaya gidecektim.

Marty Steele hâla faro oynuyordu. Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızıydı. Son birkaç fişi de ortaya sürdü ve kaybetti. Sonra cebinden bir deste para çıkardı.

— «Fena mı gidiyor?» diye sordum.

Başını çevirdi. Gönülsüz, buruk bir gülümseyişle : «Fena da lâf mı?» dedi. «Keşki tavsiyeni tutsaydım. Bu arkadaşlar fena halde silkelediler beni.»

Önündeki yeni fişleri işaret ettim. «Bari stokunu tamamen eritme.»

— «Üzülme, halen sıfırı tüketmiş durumda değilim. Gidiyor musunuz?»

— «Uçak alanındaki kalabalıkla itişip kakışmak istemem. Sonra görüşürüz.»

Başını salladı ve oyununa devam etti.

Alışverişini bitirmiş olan Kim, saat ikide barda beni buldu. Onu takiple görevli şahıs, barın öbür başında yer almıştı. Beraberinde sayısız paketle gelen Kim'i takip etmekten yorgun düştüğü belliydi. Çevredekilerin gözünde, yeni evlenmiş, deli gibi sevişen bir çift durumundaydık. Onun elini tutmuştum, arada gülüyorduk ama, konuşmamız romantik olmaktan çok uzaktı.

Kim'e : «Yukarıya çık ve ben gelinceye kadar orada kal,» dedim.

— «Sable kadının kaçmasında parmağın olduğunu öğrenirse, biz de tekneye ulaşmağa fırsat bulamazsak, başımıza gelecekler hiç düşündün mü?»

— «Evet. Bir hayli bağıracağım.»

— «Allah cezanı versin, Morgan,» diyerek gülümsedi. «Millî güvenlikle ilgili bir işimiz olduğunu hatırlıyor musun acaba?»

— «Sen ikide bir hatırlatırken nasıl unutabilirim?»

Tırnaklarını elimin üstüne batırdı.

— «Sana hatırlatmam gerekn birşey daha var. Bu işin bombası patlıyacak olursa, daha doğrusu öyle bir ihtimal karşısında, hem seni, hem de Victor Sable'ı öldürmem için emir aldım.»

— «Gerçekten de yaparsın hani.»

Gözlerimin için baktı. «Zamanı gelince görürsün.»

Sonra paketlerini aldı, hafifçe yanağımı okşadı ve oradaki herkesin bakışlarını da peşine takarak yürüdü. Onu takiple görevli adam sıkıntılı bir tavırla taburesinden kaydı. Küçük fakat hızlı adımlarla aynı yönde ilerledi.

Şimdi ardarda içiyor, görünüşte, içtiğim her kadehin biraz daha arttırdığı bir rahatlıkla konuşuyordum. Gitgide sesim de yükselmişti. Barda bulunanların hepsiyle kırk yıllık ahbaptım sanki. Hepsine içki ısmarladım. Garsonlar bile ikramlarımdan kaçınamadılar. Müşterilerine bakınmağa gelen iki taksi şoförü, içeriye girdiklerinin saniyesinde ellerinde içki kadehlerini buldular.

Jose geldiği zaman, yanımda oturan adamla hararetli bir muhabbete girişmiştim.

Öbür tarafımda dikilen Jose'nin cebime birşey kaydırdığını hissettim. Bir içki de ona ısmarladım. Daha önceden olup bitenleri görenler, onunla konuşmağa girişimi yadırgayamızdı.

— «Benimle beraber gelen biri var, senor,» dedi.

— «Biliyorum. Halen nerede?»

— «Dışarda. Arabada bekliyor. Sizi görmek için ısrar ediyor, ne yapayım dersiniz?»

— «Buraya gelmesini söyle. Yalnız sâkin olmağa çalışsın.»

— «Çok korktuğu belli.»

— «Gene korksun ama, hiç olmazsa belli etmesin.»

— «Bence biraz zor olacak.»

— «Sonra tekneye git ve kaptana mümkün olduğu kadar beklemesini söyle.»

— «Bu kasırgada fazla bekliyebileceğini sanmıyorum, senor. Öteki tekneler kapalı limanlara sığındılar bile.»

— «Anlıyorum, Jose. Şimdi hemen git ve kaptana bizi beklemesini söyle.»

Biran ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı, sonra başını salladı: «Yaptığınız şeyin memlekitimin yararına olduğunu biliyorum, senor. Elimizden geleni yapmağa çalışırız biz de.»

Yüksek sesle açık saçık birkaç fıkra anlattım. Jose bunlarla hiç ilgilenmedi ama, çevreye karşı oyunumu sürdürmem gerekiyordu. İçkisini bitirince müsaade dileyerek ayrıldı.

Onbeş dakika sonra, ana kapıdan Joey Jolley girdi. Sinirli sinirli çevresine bakınıyordu. Bana doğru ilerlerken, kaplanlarla dolu bir kafese girmiş bir adamdan farksızdı görünüşü. Alnında korkunun belirtisi ter damlacıklarının ışıltısını farkettim. Omuzları kalkık ve gergin, yüzünün çizgileri gergindi.

Ona karşı da Jose'ye davrandığım gibi davrandım. Bize katılmasını, bir içki ikram etmeme izin vermesini söyledim. Az önce Jose'nin terketmiş olduğu yeri aldı. Barmen istediği içkiyi sürdü önüne. Kimsenin dikkat etmediğine kanaat getirince :

— «Sâkin ol,» diye söylendim dişlerimin arasından.

İçkisini bir yudumda yarılamıştı. Gülümsedim : «Acele etme, dostum. Uzun, upuzun bir gece var önümüzde.»

Fakat Jose oralı olmadı bile. İkinci kadehi de aynı hızlı tempoda içti. Sonra başını çevirmeksizin : «Bana yaptığını bilemezsin, Morgan,» dedi. «Kızı öldüren Whitey Tass.»

Ayakkabımın sivri burnunu ayakbileğine oturttum. Yüzü acıyla kırış kırış oldu, cümlesi yarıda kaldı.

Bu ara bara yaklaşmış olan Marty Steele, tezgâhın üzerine para sürerken:

— «Ne berbat gün,» diye söylendi. «Tam altı tane binlik kesildim, dostum. Kâğıdın böylesine ısrarla sadece bir tarafa aktığını hiç görmemiştim.»

İçkisini bir dikişte bitirdi. İkincisini bekledi. Onu da içtikten sonra bana gözkırptı. «Yarın görüşürüz.»

Uzun adımlarla uzaklaşırken, Joey Jolley bana döndü : «O tekmenin ne âlemi vardı yâni?»

— «Budalalığının bedeli. Konuşurken isim söylememelisin. Bir içki daha iç, sonra benimle beraber çık. Ansızın sarhoşluktan doğmuş sıkı bir arkadaşlık, dostluk havasına gireceğiz. Karımla tanıştırmak için yukarıya götüreceğim seni. En ufak bir falso yapmalısın. Anlaşıldı mı?»

Başını salladı. Birer içki daha içerken, güzel bir kadınla yapılan mutlu bir evliliğin ne bulunmaz birşey olduğu üzerine

esaslı bir nutuk çektim. Sonra hesabı ödedim ve kolumu Joey'in omuzuna attım. Öbür tarafımda oturan orta yaşı geçkin iki adam beni uyarmağa çalıştılar. Karım belki de istirahat ediyordu. Böyle bir tanışma işinden hoşlanmıyabilirdi. Omuzlarımı silktim. Karımı benim kadar tanıyamıyacaklarını, onun bir melek olduğunu söyledim. Benim dostluk ettiğim herkesten o da hoşlanırdı.

Sallana sallana yürüdük. Asansörün önüne varınca düğmemeye bastım. Angelo da bizimle beraber asansöre girdi. Kapı kapandığı zaman, endişeli endişeli : «Senor,» dedi.

Sarhoş pozunu bırakıp sırıttım. «Birşey yok, Angelo.»

— «Doğrusu merak ettim.»

Şüpheyle Joey Jolley'e bakıyordu.

Arkadışımdır,» dedim. «Durum nasıl?»

— «Senor Sabin'in adamları ortalığa yayılmış. Carlos Ortega'nın, Lisa Gordot konusunda Sabin'e çıkıştığını sanıyorum. Fakat Sabin ısrar ediyor. Sık sık odasından telefonla aradı Senorita Gordot'yu. Kapısını da gözaltında tutuyorlar.»

— «Rosa Lee'nin radyosunu oradan aldın mı?»

— «Halen emin bir yerde. Her fırsatta kullanmak üzere hazır. Başında da işten anlıyan bir telsizci var.»

— «Mükemmel.»

— «Bu Lisa Gordot işi ne olacak?

Şöyle bir düşündüm. «51 numaralı uçak geceyarısı hareket ediyor, değil mi?»

— «Evet, senor. Otel hizmetçileri saat on sularında ayrılıyorlar otelden. O ara hazır olmalıyız.»

— «Tamam, biz de hazır olacağız.»

Asansör bizim katta durunca, gene sarhoş rolünü sürdürdüm. Kolum hâla Joey'in omuzundaydı. Kapıyı açıp bizi içeriye alan Kim'in yüzünün ifadesinden, Joey'in kim olduğunu tahmin ettiğini okudum.

Beraberce banyo dairesine geçtik. Konuşmağa başlamadan duşu açtım.

Kim : «Beraberinde gelen adam,» diye sormağa davranınca, cümlesini tamamlamasına meydan vermedim :

— «Joe Jolley adındaki arkadaştan sana bahsetmiştim. Şimdi merakı bir kenara bırak, küçüğüm. Daha önemli işlerimiz var.»

Joey'i de banyo dairesine çağırdım. Ellerinin titremesini önlemek için birbirine kavuşturmuştu.

— «Beni berbat bir duruma soktun, Morgan. Böyle olacağını bilsem, bu işe hiç girişmezdim.»

— «Meseleyi anlat.»

Derin bir soluk aldı. Kim'e baktı sonra.

— «İşitmesinde bir sakınca yok mu?»

— «Hepsini dinleyebilir.»

— «Pekâlâ. Bana söylemiş olduğun gibi alttan alta soruşturmaya giriştim. Bilgi edinebileceğim her kapının ipini çekiyordum. Herm Bailey'in durumu dikkatimi çekti. (Dixieland Meyhanesi)nin üzerindeki bir depoda gizleniyordu. Saklanmasının sebebini öğrenmekte de gecikmedim. Whitey Tass'ın çocuklar onun peşindeydi. Bir gece sarhoşlukla birşeyler kaçırmış ağzından.»

— «Ayrıntıları boşver, Joey.»

Sinirli sinirli : «Olur,» dedi. «Herm Bailey Gorman Yard'la beraber kalıyormuş bir ara, Gorman'ın odasında. İhtiyar Gussie bu işten habersizmiş. Gorman Yard'ın Bailey'i gizlemek için para sızdırdığı muhakkak. Nasıl olmuş bilmiyorum ama, Gorman, Bailey'in üzerinde taşıdığından fazla parası olduğunu düşünmüş. Hem de yüklü para. Onunla yalnız başedemiyeceğini kestirmiş. Bunda haksız da sayılmaz. Bailey daima tabanca taşıyor ve bunu kullanmaktan da çekinmeyen bir tip. Gorman Yard, Whitey Tass'a açılmış bunun üzerine. Onun ve adamlarının yardımını istediği muhakkak. Whitey'in çocuklar Herm Bailey'i uygun bir yerde kıstıracak ve konuşturuncaya kadar gerekeni yapacaklarmış. Herşey hazırlanmış ama, durumdan şüphelenen Bailey ortadan toz olmuş. Whitey Tass da onun yalnız çalıştığını, paraya tekbaşına sahip olmağa kalkıştığını düşünerek polise haber vermiş. Gorman Yard cezaevinde çenesini tutmayınca, Whitey Tass, usulü dairesinde onun hesabının görülmesini sağlamış içerde. Ölüm tam bir kâza. Kimsenin şüpheleneceği bir tarafı yok. Bernice Case'le ilgilendiğini, ondan bilgi edinmeğe çalıştığını Whitey Tass'a hemen duyurmuşlar tabiî. Böylece kızın da hesabını görmüşler.»

— «Benim hesabıma çalıştığını öğrenmiş midir dersin?»

— «Bu işe beni hiç karıştırmıyacaktın, Morgan.»

— «Ne oldu?»

Joey ürperir gibi oldu gene. Sağ elinin tersiyle kurumuş ağzını sildi. «Whitey peşimde. Yard'ın ve Case'in ölümlerinde parmağı olduğunu öğrendiğimi biliyor.» Gözlerinde korku ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle : «Beni takip ettiğini biliyorum,» diye devam etti. «Miami'ye kadar geldiğini biliyorum, Morgan. Oradan ayrılınca izimi kaybedeceğini düşünüyordum ama, şimdi emin değilim. Daha önce bir restoranda gördüğüm bir adamı, sonra da benzin istasyonunda gördüm. Whitey'in adamlarından biri olabilir.»

— «Teknede kaptanla senden başka kimse yoktu değil mi?»

— «Yoktu.»

— «Kasırga sürüp giderken, bu taraflara kimse gelemezdi. Whitey senin peşindeyse, hâla Amerika'dadır. Dönünce çaresine bakmak kolay olacak, merak etme.»

— «Morgan..»

— «Sâkin ol,» dedim. «Burada kimse senin kılına dokunamaz.»

Kim ilk defa olarak söze karıştı. Sesi buz gibiydi. «Ne olup bittiğini bana da anlatır mısın?»

Şöyle bir baktım. «Şu kırk milyon dolar meselesi.»

— «Nasıl?»

Artık gayet ciddî konuşuyordum : «O kırk milyon dolarlık soygunla hiç ilişiğim olmamıştı, küçük.»

Kaşları çatılmış. Başını salladı.

— «Sen yakalandığın zaman, paranın bir kısmı senin odanda bulunmuştu ama..»

— «Bulunan parayla benden önce orada kalan bir başkası ilgiliydi. Gorman Yard adında biri. Oradan ayrılmak zorunda kaldığında, parayı odada bırakmıştı. O paradan kat kat fazlasının yerini biliyordu, geri dönmese de olurdu. Beni yakaladıkları zaman odayı arayınca, ondan kalan parayı buldular.»

Kim'in dudaklarında uçuk bir gülümseyiş belirdi. «Sakladığın paralar arasındaki o üç tane beşyüz doları nasıl izah edeceksin?»

— «Söyledim ya. Gazinoda kazandığım paralardan bir kısmıydı onlar. Gazinonun kumar masaları, böylesine el yakan cinsinden paraları ekmek için son derece uygun bir yer.»

— «Ortega da paranın sende olduğunu düşünüyor tabiî?»

Başımı salladım. «Tabiî. Anlaşma teklifi bile yaptı.»

Gene kaşları çatılmıştı. «Birileri sana ateş etti, Rosa'nın öldürülmesini senin üstüne yıkmak istediler. Aynı şahıs ya da şahıslar, paranın sende olduğunu düşünüyor.»

— «Öyle mi dersin?»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Hiç. Sadece aklıma birşey geldi de.»

Saatime baktım. Altıya çeyrek vardı.

— «İşin ne kadar sürer, bilmiyorum. Onun için programı şimdiden çizmeliyiz. Yalnız gidebilecek misin?»

Kim biran duraladı, sonra başını salladı.

— «Angelo, Lisa'nın bir hizmetçi kız kimliğine bürünerek çıkmasını sağlıyacak,» diye devam ettim. «Uçağa sağ sâlim, tehlikesizce ulaşacağından emin. Senden istediğim, Lisa'nın odasına gitmen. Sabin arıyacak olursa, Lisa'nın sesini taklit eder, onun konuşmasını andırır tonda konuşursun. Belirli bir süre sonra buraya dönersin, Joey'le beraber benim dönüşümü beklersiniz.»

Joey : «Morgan, ben,» diyecek oldu.

Devam etmesine meydan vermedim. «Sen burada kalacaksın. Kapıyı kilitli tut. Sadece bizlerden birine açarsın.»

— «Whitey Tass hakkında söylediklerinden emin misin?»

— «Burada olduğunu biliyorsa, buradan bir zararın olamıyacağını da düşünecektir. Kasırga sona ermeden birşey yapamaz.»

Sonra Kim'e döndüm. İfadesiz bir bakış vardı gözlerinde. Dikkatle, beni bir mikroskopla inceliyormuşcasına bakıyordu.

Gülümsedim. «Söylediklerime inanmadın değil mi?»

Omuzlarını silkti. «İnanmam için bir sebep var mı?»

— «Yok,» dedim. «Herhangi bir sebep yok tabiî.»

Kapıya doğru yürüdüm. Kapının önüne varmıştım ki, arkamdan seslendi :

— «Morgan..»

Dönüp baktım. «Evet?»

— «Hiç. Biran için saçma birşey düşündüm de..»

Sırıttım. Kapıyı açtım ve ayık görünmeğe, öyle davranmağa çalışan bir sarhoş pozuyla dışarıya çıktım.

10.

Juan Fucilla saat tam altıda bara girdi. Alt kat hole çıkış kapısında, yanından geçerken :

— «Tuvalet'e» diye fısıldadım.

Beni işittiğini belirten birşey farketmedim halinden. Belirli bir mesafeden beni takip eden smokin ceketli görevli, nereye girdiğimi görünce geri döndü. Müracaat masasının yanındaki yerini almıştı.

Üç dakika sonra, Juan Fucilla da tuvaletin yanyana lâvaboların dizili olduğu bölümüne geldi. Küçük paketi eline tutuşturdum. Yaptığı analiz basit fakat kesin bir şekilde fikir verecek kadar garantiliydi. Önce dilinin ucunu değdirdi eroine. Ardından, ince fakat kuvvetli bir büyütecin altında ışığa doğru tuttu.

— «Kalitesi mükemmel, senor,» dedi.

— «En iyisidir.»

— «Benden yetkili durumdaki tanıdıklarım, sizinle iş yapmaktan memnun olacak.»

— «Bunların kaç kişi olduğunu öğrenebilir miyim?»

Hiç tereddüt etmeksizin : «Esas olarak iki subay,» dedi. «Güvenilir kimseler olduklarına garanti veririm. Şunu da ekliyeyim, sizin direk metodlarınızı uygun buluyorlar.»

— «Hangi metotlardan bahsediyorsun?»

Biraz tutuk konuşuyordu şimdi.

— «Yaptığı küçük bir gevezelikle, işbirliğimize zararlı olabilecek herhangi bir kimsenin daha önce bertaraf edilmesinden diyelim..»

Ne demek istediğini anlamıştım. Bu ufak tefek hergele, Rosa'yı benim öldürmüş olduğumu düşünüyordu. Böyle sanması daha iyiydi benim için. Aynı şeyin kendi başına gelebileceği düşüncesiyle adımlarını hesaplı atardı.

— «Araban var mı?» diye sordum.

— «Si. Yeni bir Volvo. Dışarda park yerinde.»

— «Git ve arabanın içinde beni bekle. Beraber görülmememiz daha iyi.»

Fucilla başını salladı, musluğun altından çektiği ellerini bir parça tuvalet kağıdına kuruladı ve telâşsız bir tavırla dışarıya çıktı. Bir süre bekledim onun ardından, sonra arka avluya açı-

lan tek kanatlı pencerelerin yanına gittim. Yerden çok yüksek değildi bu pencereler..

(Gül Şatosu), adanın işaret parmağı gibi denize doğru uzanmış kayalık bir burunda, yekpare bir kayanın üstüne kurulmuştu. Çevreye ve tabiî limana stratejik bir hâkimiyeti vardı. Bir zamanlar eski tarz topların yerleştirilmiş olduğu mazgalların uzunlamasına dikdörtgen biçimi yarıkları çok uzaktan belirliydi.

Cephede iki metre kalınlığındaki duvar, onsekiz metre yükseklikteydi.

Şatonun ana kapısına uzanan yol, yarımay biçimi bir parmaklıkla sınırlanmıştı. Bunun ötesinde yol iyice darlaşıyor, çizgi çizgi boyalı kulübesinde nöbet tutan bir er tarafından korunan demir parmaklıklı bir kapıya ulaşıyordu.

Carter ve Rice'in verdiği fotoğraflardan, bu ayrıntıları aklıma çizmiştim zaten. Bilmem gereken şey, şatonun güvenliğiyle ilgili tedbirlerdi.

Juan Fucilla otomobilin klâksonunu çalınca, nöbetçi hiçbir şey sormaksızın yol verdi. Bana bakmak zahmetine bile girmemişti adam. Anlaşılan, gayrımeşru kâr ağacının kökleri hayli derinde, kolları alabildiğine dalbudak salmıştı.

İlk nöbetçinin bulunduğu yerden yüzelli metre ilerde kapıya ulaştığımız zaman, karanlığın içinden biri aksırdı. Çevreyi adım adım kolladıkları belliydi.

Fucilla : «Genel olarak, kale dışardan aydınlatılır,» dedi. «Ziyaretçilerin yapıyı iyice görmeleri için yapılırdı bu.»

— «Peki, şimdi bu karartma neyin nesi?»

— «Fırtınanın etkisi. Aydınlatma şebekesinde bir arıza olmalı. Bundan önceki kasırgalardan birinde, bir kısa devre yüzünden bütün Nuevo Cadiz karanlıkta kalmıştı. Şatonun özel jeneratörü var.»

— «Akıllıca bir hareket.»

Arabanın farları, bir dönüşten sonra yapının karanlık yüzüne vurmuştu. Bu yönden hiçbir hücum beklenemezdi. Giriş ve büyük, dikdörtgen biçimindeki pencereler, granite yuvalanmış taştan oyma, kabartma tasvirlerle dekore edilmişti. Çok zaman önce ölmüş kahramanların kabartma tasvirleriydi bunlar.

Juan arabayı Allahlık bir Ford'un yanında park etti. Az ötede bir de yepyeni Volkwagen vardı. Taşlık yolda kapıya doğru

yürüdük. Parmaklıklı kapının ardında duran iki muhafız, el fenerlerinin ışığını yüzümüze tuttular. Sonra kapı açıldı.

Nihayet Gül Şatosu'na girmiştim.

Carter ve Rice, sağlam kaynaklardan bilgi edinmişlerdi. Geçtiğimiz yerlere dikkatle bakıyor, daha önceden aklıma işlediğim şeylerle kıyaslamasını yapıyordum. Fucilla bir kılavuz pozundaydı.

Çok geçmeden, işlemeli, koyu renk masaların ve yüksek arkalıklı, eski tarz koltukların bulunduğu bir büroda, Yüzbaşı Ramero ile Teğmen Valente'nin karşısındaydık. Şahsi servetlerini kabartmakta yararlı olacak birini tanıdıklarından memnun görünüyorlardı. Juan'ın verdiği paketin içindeki tozu dikkatle incelediler. Yüzbaşı Ramero, kendi dillerini bilip bilmediğimi sordu. Juan'ın da aracılığıyla, yabancı dillerle uğraşmaya aldırış etmeyen cinsinden bir Amerikan gangsteri olduğuma inandılar.

Saatine bakan Yüzbaşı Ramero : «Bu Allah'ın cezası sıkı güvenlik tedbirleri kalktığı zaman, senor Morgan'la yapacağımız iş daha da kolaylaşacaktır,» dedi.

— «Bunu kendisine söyliyeceğim.»

Yüzbaşı, yüzünde yapışmış gibi duran o soğuk gülümseyişle bana döndü. «İlk teslimi ne zaman yapabilirsiniz, Senor?»

— «Bir hafta, en fazla iki hafta içinde. Halen balayındayım da.»

Aralarında bakıştılar. Yanılmamıştım. Ellerindeki mal onları endişeye düşürecek kadar azalmıştı besbelli.

— «Fakat daha çabuk olmasını istiyorsanız, bir yoluna bakarım,» diye devam ettim.

— «Mal emin bir yerde mi?»

— «Kasırgaya karşı pek emin sayılmaz.»

— «Öyleyse hemen buraya getirtmeniz daha uygun düşer.» Başımı salladım.

— «Ödeme malın teslîminde yapılmalı, Yüzbaşı.»

— «Bunun kolayını buluruz.»

— «Mükemmel.»

— «Şimdi esasa geçelim. Ne kadar mal verebilirsiniz ve fiat ne olacak?»

— «İlk partide iki kilo. Yirmi tane binlik alırım.»

Yüzlerindeki şaşkınlık kelimelere sığacak gibi değildi. Gülümsedim.

— «Ucuz olduğunu biliyorum. Fakat başka masraflarınız da olacak. Onları düşünerek anlayışlı davranıyorum.

Yüzbaşının gülümseyişi büsbütün yayılmıştı. Hafifçe eğildi. Aklından geçenleri bilmediğimi sanıyordu. O iki kilo eroini bir kere eline geçirince, ölü bir Amerikalı gangsterdim onun gözünde. Yirmi bin dolar da cebinde kalacaktı.

— «Mükemmel bir anlaşma. İlk partiyi ne zaman teslim ediyorsunuz?»

— «Önce şehire dönmem gerekiyor, sonra da..»

— «Senor Fucilla'nın arabası emrinizde.»

— «Para ne olacak?»

— «Dönüşünüzde ödenir.»

— «Dışarda muhafızlarınız var.»

— «Serbestçe geçmeniz için kendilerine talimat verilecek,» dedi. «O bakımdan bir endişeniz olmasın.»

— «Şartlar aynen yerine getirilirse, işbirliğimizin devam etmemesi için bir sebep yok.»

Onun gözünde, iki kiloluk eroini ayağına kadar getirecek ve iki kurşunla hesabı görülecek bir enayiydim. (Gül Şatosu) nun duvarları böyle birşeyi bütün dünyadan gizleyecek kadar yüksekti. Memleketinin başına belâ olmuş bir gangsterin sonuyla kim ilgilenirdi zaten?

Fucilla'ya bakan Yüzbaşı : «Dostumuz şimdi de belirli bazı misafirlerimizi görmek ister herhalde?» dedi.

Juan Fucilla hafifçe başını eğdi. «Kendisine kılavuzluk etmek benim için bir zevktir.»

Nuevo Cadiz'in ışıkları, alçalmış, şehrin üzerine abanan bulutların altında tozlu bir kızarıklığı andırıyordu. Okyanusun hırçın sesi çevredeki bütün seslerin üstündeydi.

Volvo'yu toprak yol boyunca sürerken, muhafızların yerlerini, koridorları, yetersiz güçteki jeneratör sayesinde ölgün bir şekilde aydınlatılmış basamakları düşünüyordum.

(Gül Şatosu) nun geçmişini anlatmağa dalan Juan Fucilla, kablo örgülerine, akım tevzii tablolarına gösterdiğim ilgiyi farketmemişti bile.

Ben de meraklı bir turist rolü oynamakta hayli başarı göstermiştim doğrusu.

Sonra, «müşterilerimiz» diye sıfatlandırdığı kimselere ait

hücreleri gösterdi. Demir levhalarla desteklenmiş kalın kapıların ardındaki hücrelerde oniki hükümlü bulunmaktaydı.

Victor Sable'ı da görmüştüm bu arada. Cezaevi hayatı onun üzerinde büyük bir etki yapmamıştı.

Volvo'yu otelin önünde durdurduğum zaman saat onbiri çeyrek geçiyordu. Ana kapıdan girip çıkanların arasından içeriye süzülmem güç olmadı. Barın bir ucunda durdum.

On dakika sonra, gazinonun güvenliğini sağlamakla görevli olan adamlardan biri yanıma sokuldu. Bir içki söyledi barmene.

Ardından bana dönüp, varlığımı yeni farketmişcesine :

— «Şehrimizde iyi vakit geçiriyor musunuz, senor?» diye sordu.

— «Eh, şikâyetçi değilim.»

— «Oyun masalarının başında sizi göremez olduk.»

— «Biraz rahatsızdım. Çıkıp şöyle bir hava aldım az önce. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.»

— «Bu gece erken yatsanız belki daha da iyi gelir.»

Bardağımı tezgâha bıraktım. «Haklısınız,» dedim.

İyi geceler dileyerek asansörlerin bulunduğu yönde yürüdüm. Yolumun üzerindeki bir aynadan, davranıp telefona sarıldığını görmüştüm. Bizim dairenin bulunduğu kattaki muhafıza haber verecekti muhakkak.

Asansörün önüne henüz ulaşmıştım ki, hızla yaklaşan bir siren sesi duydum. Siren sesi ön kapıya kadar gelip kesildi. Az sonra, başlarında soğuk tavırlı, adımları sert bir de kadın bulunan beş kişi girdi içeriye.

Yanıbaşımda duran adam :

— «Nihayet gelebildiler,» dedi.

— «Gelen kim?» diye sordum.

— «Miami'den gelen gönüllü sıhhiye ekibi. İlk yardım için bir sahra hastahanesi kuracaklar.

Önümüzden geçen guruba baktım. İçlerinden biri çok genç-ti. Yirmibeş yaşında bile göstermiyordu. Öteki iki adam otuz yaşlarını aşkındı. Kadın da orta yaşlı sayılırdı. Tam bir doktor ciddiyeti takınmış sonuncu adamın doktorlukla hiç ilgisi yoktu. Pahalı cins gri elbisesi iyi bir terzi elinden çıkmıştı. Şapkasının siperliği iyice gölgelemişti gözlerini. Bir kolunda trençkotunu taşıyordu. Kolunu o şekilde tutuyordu ki, eli daima yanında taşıdığı tabancasının yakınındaydı.

Whitey Tass'dı bu adam.

Beşinci katta inince, hızlı adımlarla koridoru geçtim. Kapıya vurdum, boğuk bir ses duyuldu içeriden :

— «Evet?»

— «Ben, Morgan. Kapıyı aç.»

Kapıyı açan Joey Jolley'in yüzü kül rengiydi. Ellerinin titremesi kesilmemişti.

Saate baktım, onbiri yirmi geçiyordu.

— «Kim nerede?»

— «Söylediğini yaptı,» dedi. «Hâlâ orada.»

Her ihtimali göze alarak Lisa'nın odasını aradım. Telefonun zili iki defa çaldıktan sonra, bir ses :

— «Alo,» diye karşılık verdi.

— «Morgan konuşuyor, bebek. Artık yuvaya dönebilirsin.»

Ardından, 203 numaralı odaya telefon açtım.

— «Alo, Luis Rondo'mu konuşuyor?»

— «Evet, ben Luis Rondo.»

— «Adım, Winters. Morg Winters, Mr. Rondo. Bir arkadaşım, belirli bir iş için sizde başvurmamı tavsiye etmişti.»

— «Evet?»

Bir sessizlik oldu. Devam ettim : «İhracaat ve ithalât işleri yaptığınıza göre, belki benim için bir uçak sağlıyabilirsiniz diye düşünmüştüm.»

— «Evet. Nasıl bir uçağa ihtiyacınız var?»

— «Beş, altı kişi taşıyabilecek hızlı bir uçak olması yeter.»

— «Anlıyorum.»

— «Çabuk sağlıyabilir misiniz uçağı?»

— «Ne kadar çabuk olmasını istiyorsunuz?»

Şaka yapıyormuş gibilerden güldüm. «Hemen şimdi olsa çok makbule geçer. Aklıma koyduğum birşeyi hemen yapmak isterim.»

— «Miami'de bir Queenaire var. Hemen temasa geçeceğim. Sizi arıyacak olursam odanızda mısınız?»

— «Odamda olacağım,» dedim.

Joey : «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

— «Bekle,» dedim.

Telefonla Angelo'yu aradım sonra. Kahve ve sandöviç getirmesini söyledim.

Çok geçmeden istediklerimi getirmişti. Tepsiyi bir kenara bıraktığı zaman : «İki kilo pudra şekeriyle dolu bir kutuya ihtiyacım var,» dedim. «Kutuyu plâstikle sararsın. Tamam mı?»

— «Si, senor.»

— «Otelin önünde bir Volvo duruyor. Paketi şöför mahalline bırak.»

Başını salladı. «Jose'den haber var mı?»

— «Evet. Radyoyla temas sağlandı. Tekne hâlâ bekliyor. Fakat fazla bekliyebileceğini sanmıyorum.»

— «Daima temas halinde olun.»

O çıkınca saate baktım tekrar. Onikiyi yirmi dakika geçmişti. Yükseklerde bir uçak motorunun uğultusu işitiliyordu. Kuzey-batı yönünde yol alıyordu uçak.

Kendi kendime : «Talihin açık olsun, Lisa,» diye söylendim.

11.

Kim oniki otuzda geldi. Kapıyı kapatınca koridora kulak verdi bir süre. Sonra döndü ve herşeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptı.

— «Anlat bakalım,» dedim.

— «Kadın plânlandığı gibi gitti. Russo Sabin bir kere aradı onun gidişinden sonra. Henüz hiçbir şeyin farkında değil ama, ergeç öğrenecek.»

— «Nereden biliyorsun?»

— «Onbeş dakikada bir telefon edecekmiş.»

Gülümsedim. «Otelin altını üstüne getireceği muhakkak. Başka uçak hareket etmiyeceği için, onun yakınlarda olduğunu düşünecek ve adamlarını onun peşine salacak.»

— «Morgan.»

— «Evet?»

— «Ya senden şüphelenirse?»

Ona cevap vermeme kalmadan telefon çalmıştı. Ahizeyi aldım. Telefon eden Luis Rondo idi. Tam bir iş adamı ağzıyla konuştu.

— «İstediğiniz şey şafak vakti hazır olacak, Mr. Winters. Adanın kuzey ucundaki burnun yakınında.»

— «Çok teşekkür ederim.»

Ahizeyi bıraktığım zaman, Kim : «Telefon eden kimdi?» diye sordu.

— «Saygıdeğer meslekdaşın Rondo. Miami ile temas sağlamış. Sizinkiler bir uçak gönderiyorlar. Şafak vakti adanın kuzeyindeki hava alanında olacak.»

Saatime baktım. «Artık harekete geçebiliriz,» diye devam ettim.

Joey Jolley'e döndüm sonra. Hiçbir şeyi farkedecek durumda değildi. Kim'in yanına gittim. Sesimi Joey'in duyamıyacağı kadar alçaltmıştım.

— «Whitey Tass burada. Miami'den son uçakla geldi. Joey bunu bilmemeli. Sen onun yakınında olacaksın. Ben dönünceye kadar gözden kaybetme.»

— «Ya dönmezsen?»

— «Uçağa ikiniz binersiniz.»

— «Aldığım emir..»

— «Şimdi emirlere başlatma, bebek. Gül Şatosu'na girmem zor olmayacak. Girdiğim gibi çıkabilmem ihtimali de var. Çıkamazsam öldüm demektir. Fakat Victor Sable için üzülmene de lüzum yok.»

— «Onu da mı öldüreceksin?»

— «Benim yerime onlar yapacak bu işi. Olanlardan sonra ikimizi de sağ bırakmazlar.»

Kolumu tuttu. Sesi farklıydı şimdi. «Morgan.. Dikkatli olacaksın, değil mi?»

Gülümsedim. Gözlerinin ta içine bakarak : «Senin için önemi var mı?» diye sordum.

Bir tokat yemişcesine irkildi. Gizli ajan zırhının altındaki dişiliğini ortaya veren birşey yapmıştı.

— «Benim için önemi olan tek şey, verilen görevin başarıyla yerine getirilmesidir.»

— «Öyleyse rapor verecek birinin geri dönmesini düşün.»

— «Raporu ben vereceğim.»

— «Mükemmel. Şimdi seyahat elbiseni giy ve el çantanda taşıyabileceğinden fazlasını yanına alma. Muhafız koridorun nihayetinde bekliyor. Siz ikiniz alt kat hole ininceye kadar onu oyalamağa bakacağım. Aşağısı hayli kalabalık. Arada kaynarsınız. Hreketleriniz tabiî olmalı. Otelin önünde bir Volvo duruyor. Kimsenin sizi görmemesine dikkat edin. Sonra uçak alanına götüreceğim sizi. Kuzeydeki bu uçak alanı halen kullanılmıyor. Hele Whitey Tass sizi görmemeli.»

— «Joey'in burada olduğunu biliyor mu?»

— «Hayır. Fakat Joey de onun burada olduğunu bilmiyor. Whitey tehlikeli adamdır.»

— «Pekâlâ, Morgan. Söylediklerinin hiçbirini unutmıyacağım.»

Uygun bir yere gizlemiş olduğum para destelerini ceplerime sokuşturdum. Bizim emekdar 45 liği ve yedek şarjörleri de aldım. Bütün bunları yaparken, Joey'in birşeyler sezinlememesine çalışıyordum.

Muhafızı atlatmak güç birşey değildi. Rahat adımlarla yanından geçtim, batı kanadındaki hole ulaşan koridor boyunca yürüdüm O da arkama takılmıştı. Boş olduğunu bildiğim bir odanın kapısını çaldım, beş dakika kadar bekledim kapının önünde. Sonra omuzlarımı silkerek geri döndüm. Asansöre bindim ve aşağıya indim.

Gazinodaki hava değişmişti. Oyun masalarının gedikli kadrosuna, otelde kalanlardan bazıları da katılmıştı. Endişelerini kumarın verdiği heyecanla öldürmeğe, hiç değilse bastırmağa çalıştıkları belliydi.

Russo Sabin'in adamları, Binbaşı Turez de oralardaydı. Bir ara Angelo yanıma sokuldu. «Tekne hareket etti, senor. Daha fazla bekliyemezdi.»

— «Mesele yok, ahbap. Teşekkürler. Kız ne oldu?»

— «Uçağa bindi. Dikkatli olun, senor Morgan. Polis Müdürü Sabin otelde.»

Bunları söyliyen Angelo kalabalığa karıştı.

Barın önünde içkimi yudumluyordum. Sonra masaların arasında dolaştım. Zar oynanan masanın başında ikiyüz dolarlık fiş aldım. Oyuna katılmaktan da geri kalmadım tabii.

Fişlerin hepsini verince, salonun nihayetine doğru ilerledim. Muhafızların beni kolladıklarının farkındaydım. Son masanın yanına ulaşmadan önce, binbaşının onlara işaret ettiğini gördüm. Yerlerinden kopup, binbaşının bulunduğu müracaat masası yönünde atıldılar.

Geride bir tek muhafız kalmıştı. Servis barına açılan kapının yanında duruyordu. Yanından geçerken parmaklarımı midesine gömdüm. Neye uğradığını anlamadı bile. Düşmesini bırakmayıp kapının ötesine çektim, barın ardına gizledim onu Bu taraftan yürüyerek mutfak bölümüne, oradan da otelin arka-

sındaki geçite çıkabilirdim. Ahçılar, garsonlar kendi işleri arasında beni farketmiyeceklerdi nasıl olsa.

Havada iyiden iyiye yaklaşan fırtınanın kokusu sezinleniyordu. Rüzgâr hissedilir şekilde kuvvetlenmişti.

Geçitin öbür ucu, Volvo'yu park ettiğim yere uzak değildi. Hızlı hızlı yürüyordum artık.

Gene de tam zamanında yetişmiş sayılmazdım. Kuvvetli rüzgârla kıpırtılı muz ve palmiye ağaçlarının ötesinden onları ilk gördüğüm zaman, karanlıkta belirsiz, ancak seçilen birer şekildiler. Sonra Kim'in fildişi rengi bacaklarını gördüm. Toprağa yüzükoyun uzanmıştı. Eteği kalçalarına kadar çekilmişti.

.45 lik elimdeydi şimdi. Buna rağmen geç kalmıştım. Whitey Tass'ın elindeki tabancanın namlusu Joey'in yüzüne dayanmıştı. Karanlıkta, bir sırtlan gülümseyişiyle gerilen dudaklarının açıkta bıraktığı dişlerinin ışıltısını farkettim. Bağırdım. Joey'in gözleri dehşetle açılmıştı.

Sahneyi izleyenin sadece ben olmadığımı bu esnada anladım işte. Küçük kalibreli bir tabancanın sesi karanlığı yırttı ve Whitey Tass sallandı, Joey Jolley'in ayaklarının dibine serilip kaldı.

Joey Jolley konuşacak durumda değildi. Kim'i kollarıma alıp Volvo'ya taşıdım. Ayaklarını sürüyerek ardımızdan gelen Joey'i de onun yanına iteledim. Otelin önünden birileri bağırmağa başlamışlardı. Çok geçmeden ortalık polisle kaynaşacaktı.

Whitey'le uğraşmam gereksizdi artık. Tek kurşun onun hesabını görmüştü. Kulağının arkasında kurşunun girdiği yerden bir tek damla kan çıkmıştı.

Hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu tabancayı aldım ve Volvo'ya atladım. Otelin kapısından doğru koşanlar vardı.

Volvo ok gibi ileri atıldı..

İnleyen Kim hafifçe başını oynattı. Joey'e : «Ne oldu?» diye sordum.

Bilmiyorum. Whitey Tass'dı, değil mi?»

— «Evet.»

— «Acaba?»

— «Öldü,» dedim.

Derin bir soluk aldı. Bu arada Kim de biraz toparlanmıştı.

— «Bizi kimsenin gördüğünü sanmıyordum,» dedi. «Hiç değilse muhafızlar farketmemişti. Park yerine ulaştık. Orada biri-

leri vardı. Çalıların ardına gizlendik. O adam arkadan yaklaşmış. Benim kabahatim bu. Sadece ilerdekileri kolluyordum.»

Joey : «eBni öldürmek istiyordu, Morgan,» diye söze karıştı. «Ne kadar kuvvetli olduğunu bilemezsin. Kötü kötü gülüyordu. Gülerek öldürecekti beni.»

Kim : «Onu sen mi öldürdün, Morgan?» diye sordu.

— «Hayır.»

Kaşları çatıldı. «Kim öldürdü öyleyse?»

— «İlerden ateş eden biri.»

— «Sabin'in adamlarından biri mi dersin?»

— «Hayır,» diyerek başımı salladım. «Ateş eden meçhul şahıs çok iyi nişan almıştı. Whitey'i vurmak istiyordu.»

— «Morgan..»

Devam etmesine meydan bırakmadım. «Emin olduğum zaman sana da açıklarım.»

— «Morgan,» dedi. «Dikkatli ol.»

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Vites değiştirdim sonra. Artık nerede olduğumu biliyordum. Görevimizin sonuna yaklaşıyorduk.

Onları indirirken hiç konuşmadık. On dakika sonra (Gül Şatosu) nun önündeydim.

Kapıdaki nöbetçi hiçbir şey söylemeksizin içeriye bıraktı beni. Otomobili park edip indiğimde başka bir devriyeyle karşılaştım. Sadece başını sallamakla yetindi.

Daha ilerde rastladığım nöbetçi : «Lûtfen beni takip edin, Senor,» dedi.

Fucilla ve öteki iki subay beni bekliyorlardı. Önlerindeki şarap bardakları doluydu. Büyük şişe yarıya inmişti. Beni beklerken bir hayli içmiş oldukları belliydi. Üçünün de belinde birer Sam Browne vardı. Tabancalarının kılıfları yeni cilâlanmışcasına parlaktı.

Ayağa kalkan Yüzbaşı : «Sizi gördümüze memnun oldum, senor Winters,» dedi.

— «Daha önce gelecektim ama, malı gizlediğim yere sokulmam biraz güç oldu.»

— «Getirdiniz mi? Önemli olan o.»

— «Tabiî.»

— «Peki, nerede?»

— «Benim de merak ettiğim birşey var, Yüzbaşı. Paranızın rengi?»

Yüzbaşı duvardaki bir tabloyu kaydırdı. Az sonra parayı kasadan çıkarmıştı. «İşte, senor. Tam yirmi bin dolar.»

Parayı ağır ağır saydım. O işi bitirince : «Mal, Volvo'nun hemen önündeki çalılığın arasında,» dedim.

Yüzbaşı, teğmene döndü. «Teğmen, lûtfen hemen gidip..»

Öteki davranıp kalkmıştı bile.

— «Hemen gidiyorum, yüzbaşım.»

Elimi çabuk tutmam gerekiyordu. İçlerinden biri eksilmişti.

Yirmi bin doları ceplerime taksim ettim. Seyyar bir bankadan farkım kalmamıştı.

Yüzbaşı : «Teğmenin dönüşünü beklesek daha iyi olur, senor,» dedi.

Sırıttım. «Neden? Bir ölünün ceplerini boşaltmak için mi?»

Tabancalarını kılıflarında taşımaları bağışlanmaz bir hatâydı. Daha da ötesi, tam bir budalalıktı bu.

Önce yüzbaşının işini gördüm. Burnunun üzerinden vurdum onu. Fucilla hâlâ kılıfı açmağa çalışıyordu. Elimdeki tabanca bir kere daha konuştu. Kalın duvarlar ve ağır kapı dışarıya ses geçirmezdi. Hiç şüphem yoktu bundan yana.

İçeriye adımını atan teğmen önce yerdeki cesetleri görmedi Elimdeki .45' liği görünce ne olduğunu anlamıştı.

— «Elindekini bırakabilirsin,» dedim. «İçinde sadece pudra şekeri var.»

Söylediğimi yaptı. Gözlerinde yoğun bir korku okunuyordu.

— «Rica ederim, Senor.»

— «Kes sesini!» dedim.

Bu arada tabancasını da almıştım.

— «Şimdi söyle bakalım. Victor Sable'ın hücresinin anahtarı kimde?»

— «Bende değil, senor. Anahtarlar Senor Carlos Ortega'da. Siz yokken el değiştirdi anahtarlar..»

Yalan söylemediğini anlamıştım.

— «Öyleyse beni dinle. Her sözümü aynen yerine getirmelisin.»

— «Si, senor. Anlıyorum.»

— «Beni Victor Sable'ın hücresine götüreceksin. Bir soran olursa, yüzbaşının emriyle yaptığını söylersin. Bir adım arkanda yürüyeceğim. Tabancam da ateşe hazır olacak, ona göre.»

Yutkundu. «Sana karşı bir şeyim yok,» diye devam ettim. «Bu işin içinden sıyrılırsam, ötesini bildiğin gibi oynarsın. Ba-

şındaki şişliğe bakanlar, senin bir kahraman olduğunu düşüneceklerdir.»

Sahte kahramanlığı gerçek bir ceset olmağa tercih edecek kadar akıllıydı..

12.

Yolumuzun üzerindeki muhafızlar, beni daha önce Juan Fucilla ile beraber görmüşlerdi. Akıllarına herhangi birşey gelemezdi. Teğmen de rolünü gayet iyi oynuyordu.

Hücrelerin önünde nöbet bekleyen er, gecenin bu saatindeki beklenmedik ziyaretten biraz şaşırmış gibiydi. Teğmen onu bir bardak su getirmeğe gönderdi.

Hiç vakit kaybetmeksizin işe koyuldum. Her iki elim de meşgûl olduğu için teğmen rahatça üzerime atılabilirdi. Bunu kendisi de biliyordu. Fakat gülümseyerek bir kenara çekildi ve hiç hareket etmeksizin beni seyirle yetindi.

İçerden bir ses duydum.

— «Kim o?»

— «Merak etmeyin. Sizi kurtarmağa geldik.»

— «Kimsiniz?»

— «Birleşik Amerika Hükûmetini temsil ediyorum.»

Bir sessizlik oldu. Kimbilir, belki de sözlerime inanmamıştı. Bunda haksız da sayılmazdı.

Teğmen merakla sordu : «Daha ne kadar sürer, senor Winters?»

— «Birkaç dakika.»

Endişeli görünüyordu.

— «Nöbetçi heran dönebilir. Birşey yapmamız gerek. Yanında silâhı var. Bende anahtar olmadığını da biliyor.»

Ne demek istediğini anlamıştım. Kilidi bıraktım ve döndüm. Gelmekte olan nöbetçiyle biraz ilerde karşılaştık. Bir elinde sürahi, ötekinde bardak vardı. İşim daha kolaylaşmıştı bu yüzden. Davranmasına kalmadan, tabancamın kabzsını ense köküne doğru, kulağının tam arkasına turttum. Yıkılıp kaldı.

Biraz sonra da Victor Sable'ın hücresine girmiştik. Yaşlı adam masanın yanında ayaktaydı. «Belki biliyorsunuz, bana uyuşturucu madde veriyorlar,» dedi.

— «Bir çaresine bakarlar elbet.»

Teğmen söze karıştı. «Fazla gecikmemelisiniz, Senor.»

Victor Sable'ye döndüm.

— «İkimizin önünde yürüyeceksiniz. Bir sorguya götürüldüğünüzü düşünmeliler.»

Hafifçe gülümsedi. «Sizden birşey soracağım.»

— «Buyurun.»

— «Bu iş başarısızlıkla sonuçlanırsa beni öldürecek misiniz?»

Başımı salladım.

— «Öyleyse mükemmel. Gerekirse hiç tereddüt etmeyin.»

— «Demek bu kadar önemlisiniz?»

— «Milyonlarca kişinin ölümünden sorumlu olabilirim.»

— «Önce buradan sağ olarak çıkmayı deneyelim hele.»

— «Cesur bir adamsınız,» dedi.

Koridorlar boyunca hiç kimse birşey söylemedi. Teğmenin varlığı her kapının açılmasına yetiyordu. Böylece son kapıya ulaştık. Buradaki muhafız nedense kapıyı açmamakta diretti. Teğmenin emirlerini de dinlemiyor, doğrudan doğruya Senor Carlos Ortega'ya karşı sorumlu olduğunu söylüyordu. Teğmen ısrar edince, tabancasını çekmeğe davrandı. Onun yanlışı, komutanın gerçekten teğmende olduğunu sanmasıydı. İki kaşının arasından vurdum.

Silâh sesini ötekiler de işitmişlerdi. Koşarak geldiler. Bizden birkaç adım ilerde duraladıkları zaman :

— «Bir kazâ oldu,» dedim. «Uyuya kalmış. Tabancasını çekti. Teğmen ateş etmek zorunda kaldı bu yüzden.»

Soran gözlerle teğmene baktılar. Başını sallıyarak söylediklerimi doğruladı.

Böylece onları da geçtik. Bir süre yürüdükten sonra duraladım ve Teğmene : «İlerde kaç kişi var?» diye sordum.

— «Değişik noktalarda otuz kişi kadar var.»

— «Alarmla bize engel olmağa kalkışmaları mümkün mü?»

Başını salladı gene. «Alarm verilirse, önceden almış oldukları emirleri yerine getireceklerdir.»

— «Alarm sistemi aydınlatma şebekesine mi bağlı?»

— «Hayır. Ayrı bir şebeke var.»

Yapabileceğim tek şey kalmıştı. Beni takip etmeleri için işaret verdim. Hızlı adımlarla jeneratör odasına doğru yürüdük. Eski model jeneratörün çalışmasını durdurmam güç olmadı.

— «Şimdi Yüzbaşının odasına gitmeliyiz. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk.»

Cesetlere dokunan olmamıştı. Yüzlerinde ölümün dondurduğu şaşkınlık ifadesiyle öylece yatıyorlardı. Onları gören Victor Sable'ın yüzünde tek çizginin oynamadığını farkettim.

Teğmen ceketinin bütün düğmelerini çözdü. Bir apoletini kopardı. Özenerek taranmış saçlarını dağıttı. Bu ara telefon çalmıştı. Telefonu teğmen açtı ve karşıdan söylenenleri dinlemekle yetindi. Ahizeyi yerine bırakınca, bana dönerek :

— «Telefon eden kardeşimdi,» dedi. «Senor Ortega'nın bürosunda santrala bakar. Senor Ortega ve polis müdürü Sabin silâhlı muhafız dolu üç arabayla buraya geliyorlarmış.»

— «Sebebini söylemedi mi?»

— «Söyledi, senor. Carlos Ortega, Miami'deki ajanından bir radyo mesajı almış. Bu gece birşeyler olmasından şüpheleniyorlarmış.»

Telefonu işaret ettim. «Bu telefon direk hat mı?»

— «Hayır, senor. Dilediğiniz yerle konuşabilirsiniz.»

Telefonu açıp Angelo'yu istedim. İspanyolca konuşuyordum şimdi. İngilizce konuşmaları dinleyebilirlerdi.

Angelo gelince : «Bizi bekliyemeyip ayrılan tekneyi hatırlıyor musun? diye sordum.

— «Evet, Senor.»

— «Hangi limana gittiğini biliyor musun?»

— «Kasırganın yönüne göre, Miami'ye gitmesi akla yakındır.»

— «Radyoyla temas sağlamağa çalışın. Gökten yağacak parayı kollamasını söylersiniz.»

— «Anlıyamadım, Senor?»

— «Ne demek istediğinizi onlar anlıyacaktır.»

Ahizeyi yerine bıraktım sonra. Teğmen yapmacıksız bir ciddiyetle topuklarını birbirine vurdu.

— «Hazırım, Senor. Sizce bir mahzur yoksa, küçük bir yara.»

— «Bir dakika,» dedim.

— «Sizi dinliyorum.»

— «Bu ülkenin yönetiminde çok geçmeden bir değişiklik olabilir. Yönetimde söz sahibi olursanız, akıllıca davranmağa bakın. Her zaman bizden biri gelebilir buraya.»

Gülümsedi. «Bunu aklımdan çıkarmıyacağım, senor. Şimdi, istediğim gibi küçük bir yara için..»

Konuşmasını bitirmeden vurdum. İstediği küçük yaraya sahip olacaktı artık. Olanlar için hiç kimse onu suçlayamazdı.

Yaptıklarını silâh tehdidi karşısında yapmış, elinden geldiğince bana engel olmağa çalışmıştı. Daha doğrusu herkes böyle düşünecekti. Yüzbaşıdan ve Fucilla'dan talihli çıkmıştı.

Yüzbaşı, üzerine düşmüş iki kiloluk pudra şekeri paketiyle öylece yatıyordu. Duvardaki silâh dolabının camını kırdım. Bir süngü aldım oradan. Eski, Allahlık bir tüfeğe ait bir süngüydü bu. Sonra, yan tarafta duran başka bir dolabın kilitini zorladım. Dört tane el bombası aldım. Bombaları kancalarından kemerime tutturup, beni takip etmesini söyledim Victor Sable'ye.

Saat dördü beş dakika geçiyordu. Doğuda güneş yükselecekti birazdan.

Tekneye gereken haberi göndermiştim. Dış kapıdaki nöbetçiler karanlıkta bize engel olamazlardı.

Bizi farketmelerine meydan vermeden iyice yanlarına sokulduk. Beni ansızın karşılarında görmek onları şaşırtmıştı. Birinin hesabını hâlâ yanımda taşıdığım uzun süngüyle gördüm. Oyunu uzatmak niyetinde değildim. Öteki iki el ateş etmeğe vakit bulduysa da, .45'liğin bir kurşunuyla arkadaşının yanını boylamıştı.

Victor Sable hafifçe sendelediğimi farketti. Omuzumu tutarak destek olmağa davrandığı zaman, yaramdan akan kan eline bulaşmıştı.

— «Yaralanmışsınız,» dedi.

— «İlk defa değil bu.»

— «Yaranızı sarmak gerekiyor.»

— «Daha sonra,» dedim.

Allahtan Volvo'ya dokunmamışlardı. Tıkır tıkır çalışıyordu. Fazla ses çıkarmamak için çok ağır sürüyordum arabayı. Farların ışığı yolun ortasında tüfeklerini doğrultmuş iki nöbetçinin üzerine düştü.

Arabayı durdurdum. Başımı pencereden uzatarak : «Yüzbaşı şunu size vermemi söyledi,» dedim.

Nöbetçilerden biri, uzattığım parayı ışığa tutmuş dikkatle inceliyordu. Yol açılmıştı artık. Elimi salladım ve onları geride bırakarak uzaklaştık.

Victor Sable : «Doğrusu beni şaşırtıyorsunuz,» dedi.

Omuzlarımı silktim. «Şaşkınlık, biraz önce bulunduğunuz durumdan daha iyi ne de olsa.»

Bir süre sonra arabalarının farlarını gördüm. Bir dönemece girmeden durdurdum Volvo'yu. Kenara çektim. Victor Sable'ye, ben dönünceye kadar olduğu yerde durmasını söyledim.

Yolun bir tarafındaki kese bayırdan elli metre kadar koşup, uygun bir yer tuttum. El bombalarından ikisinin iğnesini çekmiş, elimin altında hazır tutuyordum. Arabaların arasında otuzar metre mes'afe vardı. Asker dolu iki kamyon geçip gitti. Bombayı iyice yaklaşmış olan en arkadaki arabaya gönderdim. Karanlıkta hedefi iyi nişanlıyamamıştım.

Arabanın biraz yan tarafında patladı bomba. Fakat araba da durmuştu. Kargaşalıkta kaçmağa çalışan Carlos Ortega'yı ve Russo Sabin'i gördüm.

İkinci bomba hedefi şaşmamıştı. Alev dilimleri, gökyüzüne doğru açılan dev gibi bir çiçeğin yapraklarını andırıyordu. Senor Ortega ve cellâdı Russo Sabin'in ölümlerinin üzerine açmıştı bu çiçek..

İlerde öteki iki kamyon da durmuştu. Onların yetişmesine kalmadan Volvo'ya ulaşmıştım.

Victor Sable : «Ne oldu?» diye sordu.

— «Öldüler,» dedim.

Keskin bir dönüşle, arabanın burnunu gideceğimiz yönde çevirdim. Dikiz aynasından geriyi kolluyordum bir yandan da. Görünürlerde kimseler yoktu henüz.

Yaşlı adamın yüzü kireç gibiydi.

— «Bütün bu ölümler..»

Omuzlarımı silktim. «Onlar için üzülmeğe değmez. Ölülerin omuzlarına basarak yükselmişlerdi zaten.»

Şimdi hızla yol alıyorduk.

O şeyi ilk gören Virtor Sable oldu. Yolun ortasında enlemesine durmuş eski model bir Şevroleydi bu.

.45 lik elimde olduğu halde Volvo'dan indim. İhtiyatlı adımlarla eski model arabaya yaklaştım. Gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Döşemede kan lekeleri vardı. Direksiyon tarafındaki kapı açıktı.

Volvo'ya döndüm tekrar. Şevrolenin yanından sıyrılıp geçtik. Rüzgârı arkamıza almıştık şimdi. Kasırga Nuevo Cadiz'i olan gücüyle kırbaçlamağa başlamıştı belki de..

Kontrol kulesinin çevresindeki binalar bomboştu. Yarı karanlıkta Queenaire'in gövdesinin ana çizgilerini rahatlıkla seçebiliyordum. Burnu rüzgârın estiği yöne göre kırkbeş derecelik bir açıyla park etmişti. Victor Sable'ın kolunu tuttum ve koşmağa başladık.

Sonra birden durdum. Bu sefer tehlikenin kokusunu önceden sezinliyememiştim.

Joey Jolley alnında feci bir yarayla hareketsiz yatmaktaydı. Gözleri açıktı. Beni görünce dudakları oynadı ama, çok geçti.

Bir ses : «Seni bekliyordum, Morgan,» dedi.

Yavaşça döndüm. Eski model Stinson'un kanadının altında duruyorlardı. Marty Steele Kim'in bir kolundan tutuyordu. Serbest elindeki tabancanın namlusunu genç kadının başına dayamıştı. Yüzündeki kesikler, Şevrolenin kırılan camından olmuştu herhalde.

— «Merhaba, Dekker. Görüşmeyeli çok oldu.»

Gülümseyişi hemen hemen dostçaydı. «Otelde sık sık karşılaştığımızı unuttun mu?»

— «Neden bu kadar bekledin?» diye sordum.

— «Emin olmak istiyordum.»

Başımı salladım. «Whitey Tass öldüğü zaman, işin içinde senin olduğunu anlamıştım. Senin burada olduğunu bilmiyordu ama, görünce tanıyabilirdi.»

Gülümseyişi silindi. Bernice Case'in bahsettiği o ürkütücü ifade kaplamıştı yüzünü. Kin ve öldürmek hırsı karışımı bir ifade..»

— «Oyun büyük olunca dikkatli oynamak gerekir, Morgan.»

— «Söylediğin kadar büyük mü bu oyun?»

— «Tam kırk milyonluk. Hepsi de bana ait o paranın. Suçlu olarak seni yakaladıklarını duyunca, gülmekten ölüyordum. Bana öğrettiğin teknikten yararlanmıştım.»

— «Peki, ama neden?»

— «Vatansever geçinen budalalar bunu anlıyamaz. Yaptıklarının karşılığında sadakadan farksız bir maaş bağlar, kupkuru bir teşekkürle yetinir, bir de teneke iliştirirler göğsüne. Yüzüm ne hal almıştı biliyor musun?. Bir seferinde bir kadın az kalsın yüzüme kusacaktı. Memlekette kalamazdım. Böylere yeni bir yüz edindim kendime ve bana yaptıklarını ödemesi için sevgili anayurda döndüm.»

— «Senin adınla gömülen kimdi »

Kötü kötü güldü.

— «Sırf onun için üzülmeyecek kadar çok adam öldürdüm, Morgan. Avusturalyalı bir sürü sahibiydi. Halen kullandığım isim de ona ait.»

— «O parayı şimdiye kadar harcıyamadığın çok fena.»

— «Merak etme, Morgan. Bundan sonra harcıyacağım. Kaptan Henry Morgan'ın düşüncelerinden yararlandım onu saklamak için. Şu senin eski adaşının düşüncelerinden.»

— «Nuevo Cadiz'de .38 lik tabancayla bana ateş eden de sendin tabii?»

Omuzlarını silkti. «O zaman yarım kalan işi şimdi tamamlıyacağım.»

— «Rosa Lee'yi niçin öldürdün?»

— «Seninle çalıştığını öğrenmiştim. Üstelik, seni yolumdan uzaklaştırmak için iyi bir düzendi o. Fakat gene atlattın. Bu sefer atlatamıyacaksın, Morgan. Herkes için bir son durak vardır. Şimdi sen de oraya ulaştın.»

— «Ortega ve Sabin öldüler, Dekker. Onların yerini alacak kimseler, seni himaye etmiyecektir. Bir pazarlığa da girişemezsin.»

— «Benim için farketmez. Burada daha fazla kalmağa niyetim yok zaten. Pilot ve beraberinde gelen adam halen uçağın içindeler. Önce onlarla olan işimi gördüm. Sımsıkı bağladım onları. Sizin yerinize beni götürecekler. İstediğimi yapmaktan başka çareleri yok.»

Artık konuşacak birşey kalmamıştı. Bu sırada Sal Dekker en büyük hatasını yaptı. Aynı zamanda hayatının son hatası bu. Tabancanın namlusunu Kim'in başından ayırdı, bana yöneltti. Aradaki kısacık zaman bana yetmişti.

Sağa doğru kaçıldım ve ansızın elimde beliriveren .45'liği ateşledim. Tam alnından yedi kurşunu.

Kim de kolunu kurtarmış, kenara çekilmişti. Sal Dekker yere kapaklanırken tabancasının tetiğini çekti. Elindeki .38'liğin kurşunu bir kere daha boşa gitmişti.

Kim'e döndüm :

— «Uçağa gir ve pilotla ötekini çöz. Ben Joey'i taşıyacağım.»

Victor Sable da onun ardından gitti. Joey'in üzerine eğildim. Alnındaki yaradan başka birşeyi yoktu. Yaşıyacaktı. Gözkırptım.

— «Memlekete dönüyoruz, Joey,» dedim. «Şimdi biraz daha temizlenmiş sayılır.»

— S O N —

DETEKTİF ROMANLARI SERİSİ:

1. **DİŞİ AVCILARI** Mickey SPILLANE
   Mayk Hammer'in fevkalade bir romanı
2. **DEHŞET PASAPORTU** James LEASOR
   Dr. Jason Love'ın en son casusiuk hikâyesi
3. **İKİNCİ DARBE** Mickey SPILLANE
   Tayger Mann amansız bir casusun peşinde...
4. **KIYASIYA** Mickey SPILLANE Mayk'tan azılı casuskıran Tayger Mann'ın son macerası
5. **VUR EMRİ** James MUNRO Ölüm Satan Adam ve Ölümden Beter romanlarının kahramanı John Craig'in en yeni macerası
6. **AKREP TUZAĞI** Victor CANNING Benzerini okumadığınız, fevkalâde bir macera romanı
7. **CASUS POSTU** Adam HALL
   Casusluk romanları edebiyatının en azılı ajanımı tanıtıyoruz..

SEKSOLOJİ ŞAHESERLERİ SERİSİ:

1. **KOKULU BAHÇE** Şeyh NEFZAVİ Müslüman Aleminin en ünlü seksoloji kitabı
2. **A'DAN Z'YE KADIN** Jean Jerome ROMANET Kadınları fethetmek için yazılmış en modern rehber
3. **KAMA SUTRA** VATSYAYANA Gelmiş geçmiş çağların en büyük erotoloji kitabı
4. **ERKEKSİZ KADINLAR** Marise QUERLIN Erkelçevirip yanız dişilerle yaşayan sevicilerin içyüzü.
5. **GELİN YATAĞI** Joseph BRADDOCK Dünyanın beş kıtasında zifaf gecesi ve evlilik âdetleri.
6. **ERKEKLER UYANIN** Saul MALOFF Kadınlara karşı erkeklere güç vermek için hazırlanmış bir rehber (Birinci Kitap)
7. **ERKEKLER UYANIN** Saul MALOFF Çağımızın en modern rehberi (İkinci Kitap)
8. **SEKS MUTTAGI** İnsanın cinsi hayatına güç katan, cinsi iktidarını arttıran yiyecekler ve yemekler.

FİYATI 5 LİRADIR.